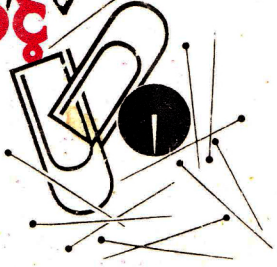

နိုင်ငံတကာ

မြသန်းတင်

	စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	[၃၄၀/၉၃-၅]
	ပျက်စားပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	[၇၆၃/၉၃-၁၀]
	ပထမအကြိမ်	
	၁၉၉၃ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ	
ပျက်စားပုံ	ဒီဇိုင်း မောင်ကျော်စိုး	
ထုပ်စရ	ငါးရာ	
တန်ဖိုး	ငါးဆယ့်ငါးကျပ်	
ပျက်စားပုံရိုက်	ခေတ်မြင့်မြင့်စိန်[၁၄၉၈၀]၊ ဇေယျထက်ပုံနှိပ်တိုက်	
	အမှတ် ၇၊ မအူပင်လမ်း၊ ဝမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။	
ပုံနှိပ်သူ	ခေတ်ကြည်သန်း[၁၁၉၂၆]၊ ရှုမဝ ပုံနှိပ်တိုက်	
	အမှတ် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဘဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။	
ထုတ်ဝေသူ	မောင်ညွန့်လှိုင် [၁၁၆၄၁]၊ စာချစ်သူ စာစဉ်	
	အမှတ် ၄၀၊ ဆရာမှတ်ကြီးလမ်း၊ ရန်ကုန်။	

မြသန်းတင့်

နိုင်ငံတကာ ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတိုများ (၄)

၁။ မသာတစ်ခု အရင်းပြု၍	၁
၂။ ကုန်သည် နိုင်ပန်း	၁၇
၃။ ကံဆိုးသူ မောင်ရှင်	၂၇
၄။ ပူတယ်လေ ဆယ်နေကဲ	၄၅
၅။ တောကျီးကန်း အဘိဓမ္မာ ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၅၅
၆။ ခေါင်းလောင်းသံ	၆၁
၇။ အဝတ်ဘေး	၇၃
၈။ အစာဝတေ့ ဌာန ပြန်လေတယ်	၇၉
၉။ ကလေး မလိုချင်သော မမများသို့	၈၉
၁၀။ အချစ်မှာ မျက်စိရှိ၏	၁၀၉
၁၁။ လှသည်၊ လွယ်သည်၊ သို့သော် ကတိတည်သည်	၁၂၇
၁၂။ ဘုရားသခင်သို့ ပေးစာ	၁၄၁
၁၃။ ထုတ်လုပ်မှု နှင့် စားသုံးမှု	၁၄၇
၁၄။ ပုတ်သင်ညို	၁၆၇
၁၅။ ပတ္တမြား မှန်သော်လည်း နွံနစ်သည်	၁၇၅
၁၆။ ဘောလုံးရာသီက မွေးမြူရီဝေ	၁၈၅
၁၇။ ခေါစာ	၁၉၇
၁၈။ ကိုက်ရှစ်ဆယ် အပြေး	၂၀၇

မသာ တစ်ခု အရင်းပြု၍

အဖေနှင့် သားသည် တဲတံခါးဝအနီးရှိ မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်နေကြ၏။ တဲထဲတွင်မူ သား၏ဇနီးသည် ဘူဒီသည် ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားသည့် ဝေဒနာကို ခံစားလျက်ရှိ၏။ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လျက်ရှိသော အသံကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ နှလုံးသားများသည် အခုန်ရပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ညမှာ ဆောင်းညတစ်ည ဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိကာ အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် နှစ်မြှုပ်လျက် ရှိ၏။

‘တို့လဲ တစ်နေ့လုံး အလုပ် သွားနေကြတာ၊ ကောင်မလေး အခြေအနေ အတော်ဆိုးတယ် ထင်တယ်၊ ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဦးလား’ ဟု ဂီးဆုက ပြောသည်။

‘ဘာထူးမှာလဲ အဖေရာ၊ မြန်မြန် သေသွားရင်လဲ ကောင်းတာပေါ့’ ဟု မာဓဗက ဖြေသည်။

‘မင်း တော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်နှစ်လုံး ပေါင်းလာတဲ့ မယားကိုတောင် မင်း မသနားတော့ဘူးလား’

‘သူ ဒီလို ဝေဒနာ ခံစားနေရတာကို ကျွန်တော် မကြည့်ချင်ဘူး အဖေ’

သူတို့သားအဖသည် ရွာထဲတွင် နာမည်ပျက်နေသော ဖိနပ်ချုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဂီးဆုသည် အလုပ်တစ်ရက် လုပ်ပြီးလျှင် သုံးရက် နားလေ့ရှိ၏။ သားဖြစ်သူ မာဓဗကလည်း လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ချင်။ နာရီဝက်လောက် အလုပ်

လုပ်ပြီးတိုင်း တစ်နာရီလောက် နားပြီး ဆေးလိပ်သောက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်သွားသွား အလုပ်ကောင်းကောင်း မဖြစ်ချင်။ အိမ်တွင် ဆန်တစ်ဆုပ်စာလောက် ရှိလျှင်ပင် သူတို့ ကောင်းကောင်းအလုပ်မလုပ်တော့။ သို့ဖြင့် နှစ်ရက်လောက် ထမင်းမစားကြဘဲ နေပြီးနောက် ဂီးဆုသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ချသည်။ သားဖြစ်သူ မာဗေက ဈေးသို့သွားရောင်းသည်။ ထင်းရောင်းပြီး ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းရှိလျှင်လည်း နောက်ထပ် အလုပ်မလုပ်တော့။ နောက်တစ်ခါ စားစရာ မရှိသည့်အခါတွင်မှ ထင်းခုတ်ပြီး ရောင်းကြပြန်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အလုပ်ကလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး ပြန်လုပ်သည်။

သူတို့ လယ်သမား ရွာကလေးအတွက် အလုပ်မရှားပါ။ လုပ်ချင်သည်ဆိုလျှင် အလုပ်တွေ တစ်ပုံတပင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုမူ မဖြစ်မှ ခေါ်၍ အလုပ်ခိုင်းကြသည်။ သူတို့ကို ခေါ်ခိုင်းလျှင် တစ်ယောက်စာကို နှစ်ယောက်လုပ်ကြသည်မဟုတ်လော။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အရညဝါသီ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် သန္တုဇ္ဇိစ ဟူသော ကျေနပ် ရောင့်ရဲခြင်းတရားကို ရရန် အထူး ကျင့်ကြံအားထုတ်စရာ လိုမည်မထင်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရသမျှဖြင့် ရောင့်ရဲ ကျေနပ်နိုင်ကြသူ နှစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူတို့ဘဝကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပင်။ သူတို့တထံတွင် မြေအိုး နှစ်လုံး သုံးလုံးမှအပ အခြားဘာမှမရှိ။ သူတို့ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစားများကလည်း အရှက်ကို ဖုံးနိုင်သည်ဆိုရုံ အစုတ်အပြတ်များဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် အကြွေးတွေကလည်း လည်ပင်းခိုက်နေပြီ။ သို့ရာတွင် 'ကြွေးထူမပူ-သန်းထူမယား' ဆိုသကဲ့သို့ ထိုကိစ္စအတွက် ဘာမှ ပူပင်ခြင်းလည်း မရှိတော့။ အဆဲအဆို အရိုက်အပုတ် ခံသည်။ ထို့အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းခြင်းမဖြစ်။ သူတို့တွင် အမြဲလိုလို ဆင်းရဲလျက်ရှိသဖြင့် မိတ်ဆွေများက ပံ့ပိုးချေးငှားကြရသည်။ သို့ရာတွင် ကြွေးကိုပြန်ဆပ်သည့်အခါဟူ၍

တစ်ခါမျှ မရှိစဖူး။ ပဲ ပေါ်ချိန်၊ အာလူး ပေါ်ချိန် ဆိုလျှင် သူများအခင်းမှ ဝင်ခိုးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူများ ကြံခင်းမှ ကြံကိုခိုးတတ်သေးသည်။ သည်လိုဖြင့် ဂီးဆု လောက ကြီးတွင် နေလာခဲ့သည်မှာ အနှစ်ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။ သားဖြစ်သူ မှာဗေကလည်း ဖအေတူသားပီပီ ဖအေခြေရာကို ထက်ကြပ်နှင်း နိုင်သူဖြစ်သည်။ ဖအေထက် သားတစ်လကြီး ဆိုသလို ဖအေ ထက်ပင် ဆိုးသေးသည်။

ဂီးဆု၏မယား သေသည်မှာကြာလှပြီ။ မာဗေမှာ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်ကမှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သူ မိန်းမ ရသည့် အခါတွင် ဇနီးသည်သည် သူတို့ အိမ်ထောင်စုကို စနစ်တကျဖြစ် အောင် ထိန်းသိမ်းပါသေးသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက မောင်းထောင်း လိုက်သည်။ မြက်ရိတ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ပျင်းရိသောအားကောင်း မောင်းသန် ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးသည်။ သူ့ရောက်လာသည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် သည် ယခင်ကထက်ပို၍ အပျင်းထူလာကြသည်။ ထိုမျှမက ဘဝင် ပင် မြင့်လာကြသေးသည်။ သူတို့ကို အလုပ်ခေါ်၍ ခိုင်းလျှင် မတန်တဆ ပိုတောင်းကြသည်။ ယခုမူ သူတို့ကို လုပ်ကျွေးခဲ့သည့် ချွေးမနှင့် မယားသည် မီးမဖွားနိုင်သဖြင့် သေငယ်ဇော ကပ်နေ လေပြီ။ ဘာမျှမလုပ်ကြ။ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်အောင် မီးနေ သည် သေမည့်အချိန်ကို စောင့်နေကြသည့်နှယ် ရှိ၏။

ဂီးဆုသည် ခိုးလာသည့် အာလူးကို မီးဖုတ်ထားရာမှ ဆယ်၍ အခွံနှာရင်း....

‘သွား ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ မကောင်းဆိုးရွား အမှောင့် ပယောဂတွေ ဘာတွေများ ပူးနေသသား မှသိဘူး၊ ငါတော့ ပယောဂပူးတယ် ထင်တာပဲ၊ ဆေးဆရာခေါ်ရင်တော့ ပျောက် မလားမှသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက တို့ရွာမှာ ပယောဂဆရာ ကို တစ်ခါပင့်ရင် ငွေ တစ်ကျပ်တော့ အနည်းဆုံး ပေးရတာ’

မာဗေသည် အထဲသို့မသွားချင်။ သူ့အထဲဝင်သွားစဉ် ရှိသမျှ အာလူးဖုံတ်တွေကို အဖေ အကုန် စားပစ်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။

‘အထဲကို ကျွန်တော် မဝင်ရဲဘူး အဖေရ၊ ကြောက်တယ်’

‘ဘာ ကြောက်စရာရှိသလဲကွ၊ ဒီနားမှာ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ’

‘ဒါဖြင့်ရင်လဲ အဖေ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ပါလားဗျာ’

‘မင်းအမေတုန်းက ငါကိုယ်တိုင် အနားမှာ စောင့်နေတာ၊ သုံးရက်လုံးလုံး သူ့အနားမှာချည်းပဲ။ သေသည်အထိ ငါ သူ့အနားမှာရှိတယ်။ ငါသွားလို့ ဖြစ်မလားကွ၊ မင်းမိန်းမ ရှက်နေမှာပေါ့။ ငါက သူ့မျက်နှာကိုတောင် ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု ကိုယ်လုံးတီး ဖြစ်နေတုန်း ငါသွားလို့ ဖြစ်မလား၊ ခုလောက်ဆိုရင် လူးတာ လှိမ့်တာနဲ့ အဝတ်အစားတောင် ကပ်ချင်မှ ကပ်တော့မှာ၊ ငါရောက်သွားရင် သူ့ ဝေဒနာ သက်သာလို သက်သာငြား ခြေတွေလက်တွေတောင် ကော့ကော်ကံကား လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကလေးလေး မွေးလာရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဘာ လုပ် ရ မှန်းတောင် မသိသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာလဲ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဆီလဲ မရှိ၊ ထန်းလျက်လဲ မရှိ၊ ဘာဆိုဘာမှ မရှိဘူး’

‘မပူပါနဲ့ကွာ၊ အလိုလို ရှိလာမှာပေါ့၊ နတ်ထွင်းတဲ့ ခံတွင်းပါ။ ဒီနေ့ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်လေး မပေးဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပေမယ့် ကလေးလေး မွေးလာရင် တို့ကို ဟိုက ဒီက ပိုက်ဆံတို့ ဘာတို့ ပေးကြမှာပေါ့၊ ငါ့မှာ သားကိုးယောက်တောင် မွေးခဲ့တာပါ။ မွေးတိုင်း ငါ့အိမ်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒါ ပေမယ့် ဘုရားမှတော့ အလိုလို ဖြစ်သွားတာချည်းပဲ’

နေ့ရောညပါ နှဖူးကချွေး ခြေမကျအောင်လုပ်သည့် လူများ မှာလည်း သူတို့နှင့် ပိန်မသာ လိမ်မသာပင်။ လယ်သမားများ၏ အားနည်းချက်များကို သိ၍ အခွင့်ကောင်း ယူတတ်သူများမှာ မှု ကြီးပွားချမ်းသာနေကြလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဂီးဆုတွင် ထို

သဘောထားမျိုး ရှိသည်ကိုလည်း ဘာမျှ အံ့ဩဖွယ်ရာ မဟုတ်။
မဲ့သည့်အတူတူ ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ရင်း မဲ့ရသည်ထက် မပင်မပန်း
သက်သက်သာသာ မဲ့ရသည့်လမ်းကို ရွေးသည့်အတွက် ဂီးဆု
သည် အခြားသူများထက် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသည်ဟုပင် ချီးမွမ်းရ
တော့မလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့တွင် ရွာက ကြေးရတတ်များလို
ချမ်းသာအောင် လုပ်တတ်သည့် အရည်အချင်းလည်း မရှိ။ ထို့
ကြောင့် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပျင်းရိသူချင်းအတူတူ သွေး စုပ်တတ်
သူများက ရွာတွင် ကြေးရတတ်တွေ၊ အုပ်ချုပ်သူတွေ ဖြစ်နေ
ပြီး သွေးမစုပ်တတ်သည့် ဂီးဆုမှာ လူအထင်သေးစရာ ဖြစ်နေ
သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ဖြစ်စေ ဂီးဆုသည် သူ မချမ်းသာ
လျှင်သာ ရှိစေ၊ အခြားသူများကဲ့သို့ ခါးကျိုးမတတ် ပင်ပန်း
ဆင်းရဲစွာ အလုပ်မလုပ်ရသည်မှာကား ထင်ရှားသည်။ ထို့ပြင်
သူ့တွင် အခြားသူများကလာ၍ သွေးစုပ်စရာ ဆို၍လည်း ဘာ
မျှ မရှိသည့်အတွက် ဘာမျှ ပူပင် ကြောင့်ကြစရာမလို။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြာပုံထဲမှ အာလူးများကို ဆယ် ယူ
ကာ ပူလောင်လျက်ရှိသည့် ကြားကပင် ပလုတ်ပလောင်း စား
ပစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ ဘာမျှ မစားရသည်မှာ နှစ် ရက် ခန့်
ကြာခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် အာလူးအေးအောင် မစောင့်နိုင်တော့။
ပူပူနှင့် စားပစ်လိုက်ကြသဖြင့် လျှာတွေ ပူလောင် ကုန် သည်။
မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည့်တိုင်အောင် သူတို့ သား
အဖသည် အစားပြိုင်သည့်နှယ် အာလူးများကို အမြန်ဆုံး စား
ပစ်လိုက်ကြသည်။

သို့စားရင်း လွန်ခဲ့သည့်အနှစ်နှစ်ဆယ်က သူရောက်ခဲ့ဖူးသည့်
မြေရှင်၏ မင်္ဂလာဆောင်ကို ဂီးဆု အမှတ်ရနေသည်။ ထိုစဉ်က
သူ စားခဲ့သောက်ခဲ့ရသည်ကို သူ့ တစ်သက်တွင် မေ့နိုင် တော့
မည် မထင်။ ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း မိတိဖြစ်ရသည်။

‘အဲဒီ မြေပိုင်ရှင်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ ငါ့တစ်သက်မမေ့
တော့ဘူးကွာ၊ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ အားရပါးရ စားဖူး

သေးတယ်၊ ကျွေးလိုက်တဲ့ မုန့်တွေကလဲ အောတိုက် နေတာပဲ၊ ထောပတ်နံ့ကလဲ မွှေးလို့၊ မင်္ဂလာဆောင်လာတဲ့ လူတိုင်းအဝ ကျွေးတာ၊ ဒါတင် ကရိုးလား၊ တခြား အစားအသောက်တွေကလဲ အလျှပ်ပယ်ပဲ၊ သနပ်ပါတယ်၊ ဒိန်ချဉ်ပါတယ်၊ ဟင်း ကလေးခွက်တောင်ပါတယ်၊ အချို့လဲ ကျွေးလိုက်သေးတယ်၊ ဘယ်လို အရသာ ရှိမှန်းတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အားရပါးရ စားပစ်လိုက်တာ ဗိုက်ကို တင်းနေတာပဲ၊ ထမင်းစားပြီး ရေတောင် သောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ထမင်းဟင်းလိုက်တဲ့ လူတွေကလဲ တောင်းသလောက် လာပေးတာပဲ၊ တော်ပါပြီ၊ မထည့်ပါနဲ့တော့လို့ပြောပြီး ငှက်ပျောဖက်ကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားတာတောင် မရဘူး၊ ရွှေမှာ အတင်းလာချတယ်၊ အဲစားလို့ သောက်လို့ လက်ဆေးပြီးတော့ ကွမ်းယာတွေ လာချပြန်တယ် ကွ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့ကတော့ ဘယ်မှာ ကွမ်းဝါးတော့မလဲ ကွ၊ ငါဖြင့် ထိုင်ရာကတောင် မထနိုင်တော့ဘူး၊ အိမ်လဲရောက်ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီနေ့တုန်းကတော့ မြေပိုင်ရှင်ကလဲ ကျွေးလိုက် မွေးလိုက်တာကွ၊ စေတနာ ဗလပပဲ’

မှာပေသည် သူ့အဖေပြောသည့် အစားအသောက်များကို မှန်းကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် အရသာခံနေသည်။

‘ခုခေတ်တော့ ဒီလို အကျွေးအမွှေး မျိုးတွေ မရှိတော့ပါဘူး အဖေရာ’

‘အေးလေ၊ ခုခေတ်တော့လဲ ဘယ် ကျွေးနိုင် ကြပါတော့မလဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ တစ်မျိုးကိုး၊ ခုခေတ်ကျတော့ လူတွေကလဲ ချွေတာလာကြတယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်တို့၊ အသုဘတို့ ဆိုရင်လဲ သိပ်ပိုက်ဆံ အကုန်မခံကြတော့ဘူး၊ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ လုပ်ကြတော့တယ်၊ ဆင်းရဲသားတွေဆီက သွေးစုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ဘာများ လုပ်ပစ်ကြသလဲ မသိဘူး၊ ပိုက်ဆံတွေကို ဒီလောက်

စုထားတာ ဘာလုပ်မှာလဲကွာ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ သွေးစုပ်လို့ ရတာပဲ၊ လွယ်လွယ် ဖြုန်းပစ်လိုက်ပေါ့။’

‘အဲဒီတုန်းက အဖေ ကိတ်မုန့်တွေ အခုနှစ်ဆယ်လောက် စားခဲ့ရမှာပေါ့။’

‘ဘယ်ကမလဲကွာ၊ အများကြီးပဲ’

‘ကျွန်တော်သာဆိုရင် အခု ငါးဆယ်လောက် စားပစ်လိုက်မှာ’

‘အင်း... ငါ့လဲ ဒီလောက်တော့ စားခဲ့တယ်ထင်တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ငယ်လဲငယ်၊ စားလို့သောက်လို့လဲ ကောင်းတဲ့ အရွယ်ကိုးကွာ၊ မင်းကိုယ်လုံးဟာ အဲဒီတုန်းက ငါ့တစ်ဝက်တောင် မရှိချင်ဘူး’

အာလူးဖုတ်ကို စား၍ ရေသောက်ပြီးသော သားအဖ နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုဘေးတွင် နှပူးနှင့်ဒူးထိအောင် ကွေးကာ ဒိုတီကိုခြံ၍ လှဲနေကြသည်။ စပါးအုံးမြေကြီးနှစ်ကောင် ခွေနေသည်နှင့် တူပေ၏။

မနက်လင်း၍ တဲထဲသို့ မာဓေ ဝင်လာသည့်အချိန်၌မူ သူ့ဇနီးသည် ဘူဒီသည် အသက်မရှိတော့ဘဲ အေးစက်တောင့်တင်း နေလေပြီ။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ယင်ကောင်တွေ ဝဲလျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း ပြူးထွက်ကာ တစ်နေရာကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖုန်တွေပေလျက်။ ကလေးမှာ မိုက်ထဲတွင်ပင် အသက်ပျောက်ခဲ့လေပြီ။

မာဓေသည် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ရင်ဘတ်ကိုထုကာ ကျယ်လောင်စွာ ငိုကြွေးလျက် ရှိကြ၏။ သူတို့ငိုသံကို အိမ်နီးချင်းများ ကြားသည့်အခါတွင် ပြေးလာကြကာ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြသည်။

သို့ရာတွင် ငိုကြွေးပူဆွေးချိန် မရပါ။ အသုဘကို လွှမ်းရန် အတွက် ဖျင်စဝယ်ရဦးမည်။ ခေါင်းကို မီးသဂြိုဟ်ရန် ထင်းရှာရ ဦးမည်။ စွန့်တစ်ကောင်၏ အသိုက်ထဲတွင် အသားတစ်ရှားသကဲ့ သို့ သူတို့အိမ်တွင်လည်း ပိုက်ဆံရှားလှဘိခြင်း။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် မြေပိုင်ရှင် အိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ မြေပိုင်ရှင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာ ကိုပင် မကြည့်ချင်။ သူ့အခင်းထဲမှ ပဲများ၊ အာလူးများကို မကြာခဏ ခိုးသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အလုပ် လုပ် စရာရှိလျှင် လာမည်ဆိုပြီး မလာသည့် အတွက်ကြောင့် တစ် ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ ရိုက်ဖူး နှက်ဖူးသည် မဟုတ်လော။

‘အဘိုးကြီး ဘာဖြစ်လို့ ငိုလာပြန်တာလဲ၊ သွား.... ခင်ဗျား တို့ မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဘာလဲ ဒီရွာမှာ မနေချင်တော့ ဘူးလား၊ ရွာပြင်ကို မောင်းထုတ်ရမလား’

ဂီးဆုက မြေကြီးကို နဖူးဖြင့်ထိ၍ ကန်တော့သည်။ သူ့မျက် လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလျက် ရှိ၏။

‘ဆရာကြီးရယ် ကျွန်တော် မှာ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်၊ မနေ့ ညကတွင် မာဗေရဲ့မိန်းမ ဆုံးသွားပါတယ်၊ မနေ့ညကဆို တစ် ညလုံး ဝေဒနာကို တော်တော်ကြီး ခံလိုက်ရတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လဲ သူ့အနားမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်ပြီး ကြည့်နေရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာလို့ ရသမျှ ဆေးဝါးတွေတိုက်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ပြုစုတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့လိုက်ရ တာပါပဲ၊ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မှာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခ တွေနေပါတယ်၊ အသုဘချဖို့ စရိတ်တောင် မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာကြီးတပည့်ကို ဆရာကြီးမှ မကယ်ရင် ဘယ်သူမှ ကယ်မယ့်လူ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိစုမဲ့စု’

ကလေးလဲ သူ့ကိုပြုစုလိုက်တာနဲ့ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာကြီး စောင်မမှ သူ့ကိုစွဲပြီးမှာပါ။ တခြားဘယ်သူ့ဆီမှလဲ အကူအညီတောင်းစရာ လူမရှိပါဘူး’

မြေပိုင်ရှင်မှာ ကြင်နာသနားတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဂီးဆုကို သနားဟန်ပြု၍မဖြစ်။ သူ့ကို သနားလျှင် အကျိုးမဲ့အချည်းနီးသာဖြစ်ချိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ‘သွား...ခင်ဗျား တို့ကို ခိုင်းစရာရှိလို့ခေါ်ရင် မပေါ်လာကြဘူး၊ အရေးကိစ္စကြုံမှ ကျုပ်ဆီလာကြတာ’ ဟု ဆိုကာ မောင်းထုတ် ပစ်လိုက်ချင်သည်။

သို့ရာတွင် ယခု အချိန်သည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းရန် အချိန် မဟုတ်။ စိတ်ဆိုးရန်အချိန်မဟုတ်။ မြေပိုင်ရှင်သည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ငွေနှစ်ကျပ်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်သိမ့်စကားကိုမူ တစ်ခွန်းမျှမပြောလိုက်။ ဂီးဆုကို လှည့်၍မျှမကြည့်။

မြေပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်က ငွေနှစ်ကျပ်ကူလိုက်သည်ဆိုလျှင် ရွာရီဈေးသည်များ၊ ကုန်စုံဆိုင်ရှင် များကလည်း ငြင်းရဲကြတော့မည် မဟုတ်။ ဂီးဆုသည် မြေပိုင်ရှင်နာမည်ကို အသုံးပြုကာ သူတို့ထံ အကူအညီတောင်းလျှင် ရနိုင်မည်ကို သိသည်။ တစ်ယောက်က တစ်မှူး ထည့်လိုက်သည်။ နောက် တစ်ယောက်က တစ်မတ်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ထံက ဆန်ရခဲပြီး အခြားတစ်ယောက်ထံမှ ထင်းများရခဲသည်။ မှန်းတည့်ချိန် လောက်တွင် သားအဖ နှစ်ယောက်သည် အသုဘလွှမ်းရန် ဖျင်ဝယ်ဖို့ ဈေးသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်နီးနားချင်းများက အသုဘအတွက် လုပ်စရာရှိသည် တို့ကို လုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ရွာထဲမှ သနားတတ်သည့် မိန်းမများကလည်း အသုဘ လာမေးကြကာ ကံဆိုးသည့် ဘုဒ္ဓ၏ဖြစ်ပုံကို ကြည့်၍ ဝိုကြသည်။

ဈေးကိုရောက်လျှင် ဂီးဆုက....

‘တို့မှာ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ထင်းတို့ ဘာတို့ လုံလုံ လောက်လောက် ရပြီ မဟုတ်လား’

‘ရပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အလောင်းကိုလွှမ်းဖို့ ဖျင်စ ဝယ်ရဦး မယ်’

‘ကဲ ဒါဖြင့် မြန်မြန်လာကွာ၊ ဖျင်စ ခပ်ပေါပေါ တစ်စကို ဝယ်ကြရအောင်’

‘ဒါပေါ့၊ ဈေး ပေါပေါဟာကိုပဲ ဝယ်တာပေါ့၊ ညပဲ ဘယ်သူ သေသေချာချာ လာကြည့်နေမှာလဲ၊ တော်ရုံ တန်ရုံ ပေါ့’

‘အသက်ရှင်နေတုန်းက အစုတ်အပြွ စတ်လာခဲ့ရတဲ့ လူပဲကွာ၊ သေကာမှ ဘာဖြစ်လို့ အလောင်းကို ဖျင်စကောင်းကောင်းနဲ့ လွှမ်းနေဦးမှာလဲ၊ ဒီထုံးစံကို ဘယ်သူကများ ထွင်ခဲ့သလဲ မဆိုနိုင် ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် အဖေရ၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို လွှမ်းတဲ့ဖျင်ကို လဲ အလောင်းနဲ့အတူ မီးရှို့ပစ်မှာပဲ ဥစ္စာ’

‘ဒါပေါ့ကွာ၊ မသေခင်က ခုလို ငါးကျပ်လောက်များ ရလိုက်ရင် သူ့ဖို့ ဆေးဖိုး ဝါးခလေး မရပါလား၊ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် မပြုစုလိုက်ရပါလား’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်၏သဘောကိုတစ်ယောက် အကဲခတ် နေကြ၏။ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ဈေးထဲသို့ လျှောက်ပြီး ကြည့်ကြသည်။ အထည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ပြီး တစ်ဆိုင် လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ဆိုင်များတွင်ရှိသည့် ပိုးစ၊ဖျင်စ စသည့် အထည်စ အမျိုးမျိုးကို လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အစကိုမျှမတွေ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညနေ စောင်းလာခဲ့

လေပြီ။ ဘယ် နတ်သိကြားများက လမ်းညွှန်လိုက်လေသည်မသိ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြိုတင်စိတ်ကူးထားသည့်နှယ် အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရွှေသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဆိုင်ရွှေသို့ ရောက်သော် နှစ်ယောက်သား ယောင်လည်လည် လုပ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ဂီးဆုက ကောင်တာဆီသို့ သွားကာ ‘အရက် တစ်ပုလင်း ပေးပါဗျာ’ ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် အမြည်းအချိုနှင့် ငါးကြော် တစ်ကောင်ကိုဝယ် ကာ အရက်ဆိုင်အပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင် ထိုင်ရင်း အရက် သောက်ရန် ပြင်ကြသည်။

သုံးလေးခွက်လောက် ဆက်တိုက် သောက်ချလိုက်သည့်အခါ တွင် အရက်က တန်ခိုးပြစပြုလေပြီ။

‘အလောင်းကို လွမ်းဖို့ ဖျင်စ ဝယ်နေရင်လဲ အလကားပါပဲ ကွာ၊ မီးရှို့မှ အတူတူ ဘာလို့ဝယ်ဦးမှာလဲ၊ အလောင်းကို ဖျင်စ ဖုံးတော့ကော အဲဒီဖျင်စက သူနဲ့အတူ ကောင်းရာ သုဂတိကို လားမှာတဲ့လား’ ဟု ဂီးဆုက ပြောသည်။

မာဗေကမူ ထိုကိစ္စထဲတွင် သူမပါဟု နတ် သိကြားများကို တိုင်တည်သည့်နှယ် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေသည်။

‘ဒါကတော့ ထုံးစံကို အဖေရဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် လူတွေကလဲ ဘုရား တို့ ဘာတို့ကို ဘာဖြစ်ချင်လို့ ငွေတွေထောင်သောင်းချီပြီးလှူနေ ကြတော့မှာလဲ၊ နောင်ဘဝမှာ ကောင်းရာသုဂတိကိုလားအောင် လှူကြတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟေ့ ချမ်းသာတဲ့လူတွေအဖို့ အရေးမကြီးဘူးကွာ၊ သူတို့မှာ ငွေတွေသုံးလို့မကုန်နိုင်ဘူး၊ တို့မှာက ဘာရှိလို့လဲ၊ ထမင်းစားဖို့ တောင်မှ အနိုင်နိုင်ရယ်’

‘ဒါဖြင့် အလောင်းကို ဖုံးဖို့ ဖျင်စ ဘယ်မှာလဲလို့ လူတွေက မေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

ဂီးဆုက ရယ်လိုက်လျက်....

‘ပိုက်ဆံ ဘယ်ကျပျောက်ခဲ့မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ရှာလိုက်တာ နှံ့နေပြီ၊ မတွေ့ဘူးလို့ ပြောမှာပေါ့ကွ၊ ယုံတော့ယုံ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ပိုက်ဆံတော့ ထပ် ထည့်ကြမှာပဲ’

မာဗေက ထိုအကြံကို သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဖေပြောတာ မှန်တယ်၊ အင်း...ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ တော်တော် တော်တဲ့ မိန်းမဗျာ၊ သေတဲ့ နောက်မှာ တောင် ကျွန်တော်တို့အတွက် လိုလေသေး မရှိအောင် လုပ် ပြု ခဲ့ သေးတယ်’

ပုလင်း တစ်ဝက်ခန့် ကုန်လေပြီ၊ ဂီးဆုသည် မုန့်များ ကို အဝယ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဆိုင်မှ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ် ပြီး သနပ်၊ အသည်းကြော်နှင့် ချပ်တနီးတို့ကိုလည်း ထပ်၍ အဝယ်ခိုင်း လိုက် ပြန် သည်။ အရက်ဆိုင်ရှေ့ တည့် တည့် တွင် အကြော်ဆိုင် ရှိသည် မဟုတ်လော။ မာဗေသည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကာ ခဏကြာလျှင် ဖက်ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ် နှစ်ထုပ်ကို ဆွဲ၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ အားလုံး တစ်ကျပ်ခွဲဖိုးလောက် ရှိလိမ့်မည်။ ယခုဆိုလျှင် သူတို့ လက်ထဲတွင် အကြွေအနည်းငယ် သာ ကျန်တော့သည်။

တောသုံးတောင်ကို အစိုးရသည့် ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့ မင်း သည် အောင်သေအောင်သားကို စားသကဲ့သို့ သားအဖ နှစ် ယောက်တို့သည်လည်း မြိန်ယှက်စွာ သုံးဆောင်ကြ၏။ လူတွေက မေးမြန်းမည်ကို မကြောက်။ နာမည်ပျက်မည်ကို မစိုးရိမ်။

ဂီးဆုက တရားသံဝေ ရသံဖြင့်....

‘အင်း...ဒီလို ကုသိုလ်ပြုတဲ့အတွက် ငါတို့ သူ ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေလို့ စိတ်ထဲက ဆုတောင်း ပါ တယ် ကွာ၊ တကယ်တော့ သူ ဒါနမြောက်အောင် တို့က စားရတာပါ’

မာဗေက ကောင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း....

‘ဟုတ်တာပေါ့ အဖေရာ၊ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဇနီးကို ကောင်းရာ သုဂတိလားအောင် မှိုင်းမတော်မူပါဘုရား၊ သူ့ အတွက် တပည့်တော်တို့အမျှအတန်း ဝေပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ရဲ့ တစ်သက်မှာ ဒီလောက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တစ်ခါမှ မစားဖူးပါ ဘုရား’

ခဏကြာလျှင် မာဗေသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည့် နှယ်....

‘တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်တော်တို့လဲ နတ်ပြည်ကို သွားရမှာပေါ့ နော် အဖေ’

ဂီးဆုက အဖြေမပေး။ ယခုလို မြိုးမြီးမြက်မြက် စားသောက် နေတုန်းတွင် သေသည့်အကြောင်းများ၊ တခြားဘုံ အကြောင်း များကို သူ မတွေးချင်။ မပြောချင်။

‘အဲဒီရောက်လို့ သူနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့ သူက သူ့သေ တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ အလောင်းကို ဖျင်စကလေးတစ်စမှ မလွှမ်း လိုက်တာလဲလို့ မေးရင် ကျွန်တော် ဘယ်နှယ် ဖြေရမလဲ’

‘တောက်တီး တောက်တဲ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတာလဲ’

‘တောက်တီးတောက်တဲ့ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ တကယ်မေးမှာ’

‘မင်းမိန်းမအလောင်းကို ဖျင်စ မလွှမ်းဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲကွ၊ ငါ့ အသက် ခြောက်ဆယ် ရှိပြီ၊ ဒီလောက်တော့ ငါလဲ နားလည်တာပေါ့၊ စိတ်ချ.... မင်း မိန်းမ အလောင်းကို ဖျင်စ မလွှမ်းရမှာ မပူနဲ့၊ လွှမ်းရစေ့မယ်၊ ဖျင်မှ အကောင်း စားဖျင်ကို လွှမ်းပေးလိုက်မယ်’

မာဗေမှာ သူ့ စကားကို မယုံသေး။

‘ဘယ်က ဖျင်စရလို့ လွှမ်းပေးရမှာလဲ အဖေရာ၊ အဖေက တော့ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော်သာ ပြဿနာ ပေါ်မှာ၊ ကိုယ် လက်ထပ်ယူခဲ့တုန်းကတော့ ယူခဲ့ပြီး သေတော့ ဖျင်စလေး တစ်စတောင် လွှမ်းမပေးလိုက်ဘူးဆိုတော့’

ဂီးဆုက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့်....

‘ဖြစ်ပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ် ၁၈ ၁၈ မေးနေရတာလဲ’

‘ဘယ်က ရမှာလဲ’

‘စောစောက ပေးလိုက်တဲ့ လူတွေဆီက ပေါ့ကွာ၊ ဒီတစ်ခါ တော့ တို့ကို ပိုက်ဆံပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖျင်စပဲ ပေး တော့မှာ’

‘မှောင်၍ ကြယ်တို့ လက်လာသည့်အခါတွင် အရက်ဆိုင်သည် စောစောကထက် ပို၍ ဆူညံကာ ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်းလာ၏။ တစ်ယောက်က သီချင်းဆို၏။ နောက်တစ်ယောက်က စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြော၏။ နောက်ထပ် တစ်ယောက်က သူ့ အဖော်ကို ဖက်၍ နမ်းနေ၏။ အခြားတစ်ယောက်က သူ့အဖော် ပါးစပ်တွင် ဖန်ခွက်တေ့ ပေး၏။’

အရက်ဆိုင်တစ်ခုလုံးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှူးယစ် နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ အချို့မှာ တစ်စက်နှစ်စက် သောက်ရုံဖြင့် မှူးသွားကြ၏။ အရက်ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်သွားရသည်မှာ အရက်သောက်ရသည်ထက်ပင် ပို၍ မှူးယစ်စရာ ကောင်း နေ သည်။ သူတို့သည် ကြမ္မာ၏ ဇိစီးမှုကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက် လာခဲ့ကြကာ သူတို့ကိုယ်ကိုသူတို့ သေသည်လော ရှင်သည်လော ဆိုသည်ကို မေ့သွားကြ၏။ သေသည် ဖြစ်စေ ရှင်သည် ဖြစ်စေ ဂရုလည်း မစိုက်တော့ပြီ။

သို့ဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက်သည် အရက်ကို ဇိမ်ခံ၍သောက် နေကြ၏။ အရက်ဆိုင်ထဲမှ လူများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ မည်မျှ ကံကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ပုလင်းကုန်အောင် ပြိုခဲ့ပြီ။

ဗိုက်တင်းအောင် စားသောက်ပြီးသည့်အခါ၌ မာဓမ္မသည် လက်ကျန် မုန့်အနည်းငယ်ကို အနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် သူ တောင်းစားတစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ သူတစ်သက်

တွင် တစ်ပါးသူကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလိုက်ရသည့် အတွက် ပီတိဖြစ်နေသည်။

‘ရေ့... ရေ့ စားလေကွာ၊ ကုသိုလ်ရှင်ကတော့ မရှိတော့ဘူးကွ၊ သေရှာပြီ၊ အဲ သူ့ကို အမျှအတန်းဝေပေါ့ကွာ၊ ဒီ မိုက်ဆံကို သူ့ ခမျာ ပင်ပန်းတကြီး ရခဲ့တာပါ ကွာ’ ဟု ဂီးဆုက ပြောသည်။

မာမဗက ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း....

‘အဖေ သူ နတ်ပြည် ရောက်မှာနော်၊ နတ်ပြည် ရောက်ရင် သိကြားမင်းရဲ့ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ’

ဂီးဆုက ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စွာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း

‘ဒါပေါ့ကွ၊ နတ်ပြည် ရောက်မှာပေါ့၊ သူ့ တစ်သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘယ် သူ့ ကိုမှ မကောင်း မကြံခဲ့ဖူးဘူး၊ သေသွားတဲ့ နောက်မှာတောင် တို့အလွန် တောင့်တနေတဲ့ ဆန္ဒကြီးကို ဖြည့်ဖြစ်အောင် ဖြည့်ပေးသွားသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့မှ နတ်ပြည်မရောက်ရင် ဘယ်သူ နတ်ပြည်ရောက်ဦးမှာလဲ၊ သွေးစုပ် ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့ လူချမ်းသာတွေကျတော့ သူတို့သေရင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေနဲ့ သူတို့ အပြစ်တွေကို ဆေးကြောကြရတယ်၊ ဝတ်ကျောင်းမှာ အမွှေးတိုင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပူဇော်ရတယ်၊ သူ့ ကျတော့ ဒုစရိုက်မှ မရှိတာ၊ ဒါတွေ ဘာလုပ်စရာ လိုသေးလဲ’

သို့ရာတွင် အရက်မူးခြင်း၏ ထူးခြားသော တန်ခိုးသတ္တိမှာ- တစ်ခုမှာ စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်ခြင်း ဖြစ်၏။ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကြောင်းကို ပြောနေရာမှ အသုဘအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိကာ ပူပန်သောက ရောက်သွားကြပြန်သည်။

‘အဖေရယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းမဟာ လူ့ပြည်မှာ နေသွားတုန်းက ငရဲကျတာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ သေသွားတော့လဲ ဝေဒနာ ကိုခံပြီး သေသွားရရှာတာ’

မာဓပသည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေသည်။ ဂီးဆုက သူ့ကို နှစ်သိမ့်၏။

ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲကွာ၊ ဒီ သံသရာကြီးက လွတ်မြောက်သွားတဲ့အတွက် တို့က ဝမ်းတောင်သာရဦးမယ်၊ ခု သူ့မှာ ဒုက္ခ သူခတွေ့ မရှိတော့ဘူး၊ ခုလို စောစောစီးစီး ကျွတ်သွားတာ ကံကောင်းတာပေါ့’

သားအဖနှစ်ယောက်သည် မတ်တတ် ထ ရပ်လိုက်ကာ ‘ရှင်သေမင်းရယ် တို့ကို လှည့်စားပေမယ့် လှည့်စားလို့ရမယ် မထင်နဲ့’ဟု သီချင်းဆိုကြသည်။

အရက်ဆိုင်မှလူများသည် အားရပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုနေကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကကြ၏။ ခုန်ကြ၏။ လဲကြ၏။ မျက်လုံးတွေ ပြူးကြည့်ကြ၏။ သူတို့စိတ်ထဲတွင်ရှိသည့် ခံစားချက်များကို မြေလက်ဖြင့် ပြကြ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား အရှင်လတ်လတ် အသူရာနတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားကြလေသတည်း။

[အိန္ဒိယအမျိုးသားစာရေးဆရာ Prem Chand ၏ The Shroud ကို ပြန်ဆိုပါသည်။]

ကုန်သည် နိုင်ပန်း

နိုင်ပန်းသည် သူတို့အရပ်ထဲတွင် နာမည်ကြီးသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အဆိုအကတွင် ကောင်းခြင်းကြောင့် မဟုတ်၊ စာပေလင်္ကာတို့ကို ကျွမ်းကျင်၍မဟုတ်၊ သူ့နာမည် ကြီးခြင်းမှာ သူ့ ဆိုင်မှ ထမင်းကြော် ကောင်းခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထမင်းကြော် မကောင်းလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်သေးပါ။ ဆိုင်သို့ လာ နေ ကျဖောက်သည်များကို အကြွေးအကန့်အသတ်မရှိ ပေးလေ့ရှိသည့် အတွက်လည်း နာမည် ကြီးမြဲ ကြီးဦးမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် နိုင်ပန်းသည် ကလေးများသို့ သကြားလုံးကလေးတွေလည်း အလကား ပေးတတ်သေးသည်။ ဤ သို့ ကလေးများကို ပေးလျှင် သူ့ မိန်းမက မြည်တုန်စမြဲ။ ထိုအခါ မျိုးတွင် နိုင်ပန်းက

‘သကြားလုံးလေး တစ်မတ်ဖိုး ငါးမူးဖိုး ကလေး တွေကို ပေးရုံနဲ့တော့ တို့တစ်တွေ မဲ့မသွားပါဘူးကွာ၊ လမ်းထဲမှာနေတဲ့ ဝန်ထောက်မင်း သန်ခွမ်း ပြောတာကို မင်းမကြားဘူးလား၊ ကော်ဖီလေး သာလေး သောက်ချင်လို့ သူ့ တပည့်ကို အဝယ်ခိုင်း ပြီဆိုရင် ဟဲ့ကောင်လေး၊ ကော်ဖီဝယ်ရင် နိုင်ပန်းဆိုင်က ဝယ်ခဲ့နော်၊ သူ့ ဆိုင်က ကော်ဖီကမူ နို့တို့ ဘာတို့ များတာ၊ သူ့ ဆိုင်မှာ နွားမတွေ ဘာတွေများ မွေးထားသလား မပြောတတ်ဘူး လို့ပြောတာ မင်းမကြားဖူးဘူးလား’

သူတို့လမ်းထဲတွင် သူတို့ထမင်းဆိုင်သို့လာ၍ ထမင်းစားတတ်သည့် အရက်သမားတစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။ သူ့အရက်မူးလာပြီဆိုလျှင် ခွန်ဆန်နှင့် ခွန်ဖန် ဇာတ်ထုပ်ထဲမှ ငိုချင်းများကိုဆိုတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နိုင်ပန်းသည် သူ့ဆိုပြသည့် ငိုချင်းများကို နှားထောင်၍ ပီတိဖြစ်နေတတ်၏။ အရက်သမားသည် ငိုချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြီးလျှင် ရေခဲထည့်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်အေးအေးတစ်ခွက်ကို တောင်းသောက်တတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် နိုင်ပန်းကလည်း လက်ဖက်ရည်ကိုသာမက မုန့်လက်ကောက်ကလေး တစ်ခုတလေကိုပင် အဆစ်ထည့်၍ ကျွေးလိုက်သေးသည်။

မိုးတွင်းသို့ ရောက်လျှင် နိုင်ပန်းက ကျောင်းတက်လာသည့် ကျောင်းသူလေးများအား ‘ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ နင်တို့ကို ကြည့်ရတာ ရှုံ့တွေ ဗွက်တွေထဲမှာ တစုတ်စုတ်နဲ့ လာ ရ တာ မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ငါ့ဆိုင်ကိုလာပြီး ခြေဆေးလှည့်ကြ’ ဟု ပြောတတ်သည်။ နိုင်ပန်းသည် သူတို့တစ်တွေ ခြေဆေးဖို့ ရေသန့်သန့်တစ်အိုးကို သတ်သတ်လုပ်ပေးထားတတ်၏။

သို့ရာတွင် ညရှစ်နာရီ ဒေါင်ခနဲထိုးသည်နှင့် နိုင်ပန်းတို့ ဆိုင်ပိတ်လေပြီ။

‘ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ အစောကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ရတာလဲ၊ ခုမှ ရောင်းလို့ ကောင်းတာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဆိုင်မပိတ်ဘဲ ဆက်ရောင်းရင် မကြာခင် သူဌေးတောင် ဖြစ်မှာ’ ဟု မိတ်ဆွေများက ပြောတတ်ကြ၏။

နိုင်ပန်းက

‘အမယ်လေးဗျာ တော်ပါပြီ၊ မြန်မြန် ချမ်းသာတာထက် မြန်မြန်အိပ်ရတာ ပိုပြီး ကောင်းပါတတ်’ ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြောတတ်သည်။

သူ့ဆိုင်သို့လာ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်သူများထဲတွင် သူ့ထက်ချမ်းသာသူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။ သို့ရာတွင် သူတို့တစ်တွေ

မှာ ယခုတိုင် မရောင့်ရဲနိုင်ကြသေး။ ပိုပြီးချမ်းသာအောင် ပို၍ ပိုက်ဆံရှိအောင် ကြိုးပမ်းနေကြဆဲ။

နိုင်ပန်း၏စကားကို သူတို့တစ်တွေ ကြားလျှင် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်၍သွားတတ်ကြသည်။

သူတို့လမ်းထဲက အရောင်းအဝယ်သမားများ အလုပ်သိမ်းပြီး မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်လာကြသည့်အခါ ဆိုင်ကိုပိတ်ပြီး ဆိုင်ရှေ့ပက် လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဇိမ်ဖြင့် လဲလျောင်းကာ သူ့ မိန်းမနှင့် အေးအေးလူလူ စကားပြောနေသော နိုင်ပန်းကို တွေ့ ရတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့သည် 'အင်း နိုင်ပန်းတို့ လင် မယားကြည့်ရတာ တယ်ပြီး အေးချမ်းတာပဲ၊ လောဘဇောလဲ မတက်ဘူး၊ သူတို့လင်မယားကိုကြည့်ရတာ တို့ထက်တောင် စည်း စိမ်ရှိသေးတယ်' ဟု အောက်မေ့တတ်ကြသည်။

တစ်ညတွင်မူ သူ့မိန်းမက ရုပ်ရှင်သွားကြည့်သဖြင့် ဆိုင်တွင် နိုင်ပန်းတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့၏။ မိုးချုပ်စပြုသဖြင့် နိုင်ပန်း လည်း ဆိုင်ကိုပိတ်ရန် ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လူ ရွယ်တစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။

'ဘာသောက်မလဲ သူငယ်' ဟု နိုင်ပန်းက မေးသည်။

လူရွယ်လည်သူမေးသည့်မေးခွန်းကိုမပြေဘဲအိတ်ထဲမှသေနတ် ကိုထုတ်ကာ သူ့ရင်ဝတ်ညှိတညှိဆီသို့ ချိန်တားလိုက်သည်။ သူ့ အား အဘယ်ကြောင့် သေနတ်ဖြင့်ထုတ်ချိန်သည်ကို နိုင်ပန်း နားမလည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေမကောင်းဟူ၍ နိုင်ပန်း သိ လိုက်ပြီ။

လူရွယ်က

'ရှိတာ အကုန်ပေး၊ ယီးတီးယားတားတော့မလုပ်နဲ့၊ ဒီခေတ် မှာ လူသတ်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကလေးရယ်၊ ဘာမှတ်နေ သလဲ၊ ကိုယ်ကသတ်ရင်သတ် မသတ်ရင် သူကသတ်မှာပဲ၊ ဘာမှ မဆန်းဘူး၊ ကဲ မြန်မြန်လုပ်ဗျာ၊ အချိန်မရှိဘူး၊ ဘာလဲ ကျည် ဆန် အရသာကလေး မြည်းချင်လို့လား'

နိုင်ပန်းသည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ တည်ငြိမ်စွာရပ်ကာ ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ရပါတယ် မောင်ရာ၊ လိုချင်ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင့်သေနတ်ကိုကြောက်လို့ တော့ မထင်ပါနဲ့၊ မောင်ရင့်မှာ အရေးတကြီး အသုံးလိုနေတယ်ထင်လို့ ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ။ အေးလေ မောင်ရင့်အတွက် သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေးကြီးချင်ရင်လဲ ကြီးနေပေမပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ အမေ နေထိုင်မကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အမေ လူမမာကြီး အစာ အာဟာရ ငတ်ပြတ်နေလို့လား၊ ကဲ ကဲ ယူပြီး မြန်မြန်ပြန်တော့၊ အိမ်မှာ မောင်ရင့် ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံရှာတာကို တမျှော်မျှော်ဖြစ်တဲ့သူ ဖြစ်လှရော့မယ်၊ ရဲကိုလဲ မတိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ရော့ ဟောဒီမှာ ငွေကိုးရာလောက်ရှိလိမ့်မယ်၊ နည်းနည်းပိုချင်လဲ ပိုမလား မသိဘူး၊ ကဲ ယူလေ’

နိုင်ပန်းသည် ငွေများကို စားပွဲပေါ်သို့ ပုံပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လူရွယ်သည် လိုင်ရာမှ မထနိုင်။ ငွေစက္ကူများကို ထိရဲဟန်မတူ။

နိုင်ပန်းက

‘ယူလေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မယူတာလဲ၊ မင်းကို ငါဘာဖြစ်လို့ လိမ်ရညာရမှာလဲ၊ မင်းမှာ သိပ်အခက်အခဲ တွေနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ အေးကွာ ခုခေတ်မှာတော့ မင်းတင်မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးကျပ်တည်းကြတာပါပဲ၊ မင်းကို လူဆိုးတစ်ယောက်လို့လဲ ငါမထင်ပါဘူး၊ တတ်နိုင်ရင် ဘယ်သူ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်စားချင်မလဲကွာ၊ မင်းအဖေဟာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေတဲ့ ရောဂါနဲ့ အိပ်ရာထဲလဲနေလို့ လား၊ သူ့ ကို စောင့်ရှောက်ကြည့်ရဦး များလား၊ ယူပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံး ဆေးတွေချည်း ဝယ်မပစ်နဲ့နော်၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ ကုနိုင်တာပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက လူဆိုတာ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုသာ ကုသပေးရုံနဲ့ မပြီးဘူးကွာ၊ စိတ်နဲ့ စေတသိက်တွေကိုလဲ ကုသပေး

ဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံထဲက တချို့ကို ပန်းမွှေးမွှေးကလေး တွေဝယ်ပြီး အမေ့ဖို့ ဘုရားတင်၊ တို့များတော့ ည အိပ်ရာဝင် တိုင်း ဘုရားမှာ ပန်းရေချမ်းကပ်တယ်။ ညအိပ်ရာဝင်မှာ ဘုရား ရှိခိုးတော့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့ကွာ၊ တကယ့်ကို စိတ် ချမ်းသာတာ၊ မင်းသေနတ်ကြီးကို မကိုင်ပါနဲ့တော့ကွာ၊ သေနတ်ကို ချလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းစိတ်ချမ်းသာမှုရသွားမှာ ပဲ။ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ် မချမ်းသာဘူးကွာ၊ အမြဲတမ်း ကြောက်လန့် စိုးရိမ်နေရတတ် တယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ လက်နက်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်တော့မှ မပျော်နိုင်ဘူး’

လူရွယ်သည် ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် နားတောင်ကာ သေနတ်ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆမင်းကြော် နာမည်ကြီးလှသော၊ ကော်ဖီကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးလှ သော၊ ရက်ရောသည်ဟု နာမည်ကြီးလှသော နိုင်ပန်းကို ဦးညွတ် အရှိအသေပေးလိုက်သည်။

‘အင်း ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်မယ့်အစား ကျွန်တေ့ကိုယ် ကျွန်တော် ပစ်သတ်တာပဲ ကောင်းပါတော့တယ်’

နိုင်ပန်းက ပိုက်ဆံများကို လူရွယ်လက်သို့လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ‘အရူးလိုလဲ စကားမပြောနဲ့ လေကွာ၊ ရေ့ ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံ၊ မင်းပိုက်ဆံဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယာကြောင့် ဒေါသကြောင့် ပေးတဲ့ပိုက်ဆံမဟုတ်ဘူးနော်၊ အမှန်ကတော့ မင်းလဲမွှေးကတည်း က ဆိုးလှာတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူလိုကိုယ်လို လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ မင်းအခြေအနေမျိုးမှာ ငါရောက်နေရင် ငါလဲ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပဲ’

လူရွယ်သည် ပြန်ထိုင်၏။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုလူလဲ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံကို မယူ တော့ပါဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သေနတ်ကြီးကိုလဲ လွှင့်

ပစ်ပါတော့မယ်၊ ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်အိမ်မှာ စောင့်နေတဲ့ အမေ့ဆီကို ပြန်ပါတော့မယ်’

လူရွယ်သည် အတန်ကြာမျှ ချောင်းဆိုးလျက် ရှိပြီးနောက် ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သားဆိုး သားမိုက် တစ်ယောက်ပဲ၊ မိဘပိုက်ဆံတွေကို ဖြုန်းပစ်ခဲ့တယ်၊ မြင်းလောင်းခဲ့တယ်၊ အရက်သောက်တယ်’

‘အေးလေ လူတိုင်း မှားကြတာချည်းပဲပေါ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ စမ်းတဝါးဝါး လုပ်ရတာ၊ အမှားတွေ တွေ့တော့ ဆိုးရှုံးမှုတွေ တွေ့ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ကျွန်တော်က သိပ်လဲ မကျန်းမာ ဘူး ဗျာ၊ ခင် ဗျား ကျွန်တော် ချောင်းဆိုးတာကို ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် မှာ အဆုတ်ရောဂါရှိတယ် ထင်တာပဲ၊ အင်း ရှိမယ်ဆိုရင်လဲ ရှိသင့်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် မြန်မြန် သေသွားရင်လဲ ကောင်းတာပါပဲ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေလို့လဲ ဘာ ထူးဦးမှာမှာလဲ၊ ဆန်ကုန်မြေလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲပြန်မယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်’

‘နေပါဦးလေကွာ၊ မသွားပါနဲ့ဦး၊ ငါနဲ့ စကားလေး ဘာလေး ပြောကြသေးတာပေါ့၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူတဲ့တုံး၊ နေတော့ကော ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘာတွေကို ဝါသနာပါသလဲ’

လူရွယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဘယ်ကို သွားရမယ်တောင် မ သိဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားစရာလဲ မရှိ၊ တွယ်တာစရာလဲ မရှိ၊ ကျွန်တော် ဘာကို ဝါသနာပါလို့ ပါမုန်းလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ လောကကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာဆိုလို့လဲ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ မွေးကတည်းက ဆင်းရဲငတ်ပြတ်လာတဲ့ကောင်ဆိုတော့ လူတွေကို မုန်းတီးတာကိုလဲ ဘာမှ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး၊

တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။ ကျွန်တော် ခုလို ကံဆိုးပြီး မွဲတေငတ်ပြတ်နေတာဟာ တစ်ယောက်ယောက် များ တမင်လုပ်လိုက်လို့ လားလို့ အောက်မေ့ မိတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ လူတွေထဲမှာ မနေချင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မယုံဘူး။ လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားပြောတာကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်။ လူတွေ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြတာတွေကို ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး။ လူတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချီးမွမ်းနေကြတာတွေကို ကျွန်တော် မကြည့်ချင်ဘူး။ လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြုံးရယ်နေကြတာကို ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး။

နိုင်ပန်းက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ရင်း

‘အင်း တစ်ခါတလေတော့လဲ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်ကွာ’

‘ခင်ဗျားကို ပြောရင်တော့ ယုံမှ ယုံပါ့မလား မသိဘူး။ လောကကြီးမှာ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အားလုံးကို ကျွန်တော် ပြီးငွေ့နေတယ်။ ကမ္ဘာ လောကကြီးကို ကြည့်ရတာကလဲ ခြောက်ခန်းပြီး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဘာမှ အနှစ်သာရ မရှိဘူး။ ဘာမှ ကြည်ညိုလေးစားစရာ မရှိဘူး။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်လဲ အလုပ်တစ်ခုကို ရှာဖွေလုပ်ရင် ရမှာပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျွန်တော်ဟာ လူတွေကို မြင်ရတာကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ ဆီက ဘာမှလဲ မလိုချင်ဘူး။ အခွင့်အရေးပေးတာလဲ မလိုချင်ဘူး။ အလုပ်တစ်ခုဆိုရင်လဲ အများဆုံးလုပ်ရင် တစ်ပတ် နှစ်ပတ် လောက်ပဲ လုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ ဘယ်နေရာမှလဲ ကြာကြာ မနေဘူး။’

‘စာတို့ ဘာတို့ကော မဖတ်ဘူးလား’

‘အလျင်တုန်းကတော့ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ မဖတ်တော့ဘူးဗျာ။ ခုတော့ သတင်းစာတောင် မဖတ်တော့ဘူး။ ဘာဖတ်ဖို့ လိုသေးသလဲဗျာ။ ဘာတွေ ပါမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား ဖြစ်နေ

ပြီပဲ၊ သေနတ်ပစ်မှု၊ လုယက်မှု၊ ဓားပြတိုက်မှု၊ လူသတ်မှု ဒါတွေ ပဲမဟုတ်လား၊ နေရာနဲ့ လူအမည်သာ ပြောင်းချင် ပြောင်းမယ်၊ အဖြစ်အပျက်ကတော့ အတူတူပဲ မဟုတ်လား’

လူရွယ်သည် မေးကိုပွတ်ရင်း နိုင်ပန်းကိုစေ့ကြည့်နေသည်။

‘အင်း ခင်ဗျားကတော့ တော်တော် ကံကောင်းတဲ့ လူပဲ ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို သေနတ်ကြီးနဲ့ထောက်ပြီး ဒြိမ်းခြောက်တာ တောင် ဒေါသလဲမထွက်ဘူး၊ ကြောက်ရွံ့တဲ့ပုံလဲမပေါ်ဘူး၊ စော စောကတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတ်မလိုပဲ၊ ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးက ဒေါသကြီးတဲ့ လူတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှုကြီးနဲ့ လူ ကျင့်ဝတ်တရားတွေ ပျက်ကုန်ပါပြီလို့ ကြွေးကြော် နေကြတဲ့ စိတ်ထား ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ကတော့ ဒီလို မယုံကြည်ဘူးဗျ၊ လူတစ်ရာ လူတစ်ထောင် ဆိုး သွားရုံနဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ရှိသမျှလူတွေ ဆိုးသွားပြီလို့ ကျွန်တော် မယုံတော့ဘူး၊ ခု ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ လိုက် တော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး သေချာသွားပြီဗျ၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်ချက် မှန်တယ်ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရပြီ၊ ဟိုတုန်း က ကျွန်တော် တွေးခဲ့ဖူးတယ်၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ မျှော်လင့်ချက် ကုန် ခန်းနေပြီ၊ ကမ္ဘာကြီးဟာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲမှာ စုန်းစုန်း မြုပ်နေပြီ၊ လူတွေရဲ့ မကောင်းမှုတွေနဲ့ ညစ်နွမ်းနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လောကကြီးမှာ တကယ့် လူသားတစ်ယောက် တကယ့် လူတစ်ယောက်တော့ ရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆခဲ့ဖူး တယ်၊ အဲဒီလူဟာ တစ်ဖက်သားတွေ လေးစားကြည့်ညှိအောင် ဘယ်လို နေရ ထိုင်ရတယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်တော့ ရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ထင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထားတဲ့လူမျိုး ကို တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးတော့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ မိတယ်၊ လောကကြီးရဲ့မကောင်းမှုတွေနဲ့တဲ့အတူ မျှောပါမှုမရှိတဲ့

လူတစ်ယောက်၊ ကောင်းမြတ်တဲ့ မနုသီစိတ်ထား ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လိုက်တာလို့ ကျွန်တော် တောင်တခွဲမိဖူးတယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တဲ့ လူမျိုးကို တွေ့လိုက်ရပြီဗျာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်တော့မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို နောက်တစ်ခါ မုန်းမိတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ယုံကြည်သွားပြီ။ ကျွန်တော်နေချင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရပြီ။

လူရွယ်သည် ပို၍ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ အိတ်ထဲမှသေနတ်ကို ထုတ်ပြီး ဆိုင်ရှင် နိုင်ပန်းကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

‘ဒီ သေနတ်ကို ယူထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော် အတွက် မလိုတော့ပါဘူး။ လက်နက်ဆိုတာ ရိုင်းဆိုင်းမှုရဲ့ တံဆိပ် အမှတ်အသားပျံ့ လူဆိုးဝားပြောတော့ သေနတ်နဲ့ အသက်ရှင်နေကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့လဲ တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ရန်သူက အမှတ်မဲ့ရောက်လာပြီး လက်နက်နဲ့ပဲ သေရတာပဲ။ သူတို့မှာ ဆည်းဆာ အလှအပကို ကြည့်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ သိချင်းဆိုဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ သိချင်းဆိုဖို့ အချိန်မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီလူမျိုး ဖြစ်ရတာထက် ပုရစ်ကလေးတစ်ကောင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်ရတာကမှ တော်ဦးမယ်’

သေနတ်သမားသည် ပြုံးရယ်ပြီးနောက် လက်ပြနွတ်ဆက်လိုက်ရင်း

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နောက်တစ်ခါ လာတွေ့ဦးမယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် သေနတ်ကြီးကိုတော့ မတွေ့ပါရစေနဲ့တော့။ ကဲ သွားပြီ”

၂၆ မြသန်းတင့်

လူရွယ်သည်အမှောင်ထဲတွင်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။
ဆိုင်ပိုင်ရှင် နိုင်ပန်းသည် သူ့ပစ္စည်းအသစ်ကို ငွေကြည့်လိုက်၏။
မနက်ဖြန်ကျလျှင် ထိုသေနတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ထံ ရောင်း
ရဦးမည်။ မိမိဆိုင်တွင် ကော်ဖီစစ်အိုးကောင်းကောင်း လိုနေ
သည် မဟုတ်လော။

[ထိုင်းအမျိုးသား စာရေးဆရာ *Vilas Manivivat* ၏
Who Needs It ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ကံဆိုးသူ မောင်ရွှင်

အနောက်ယွန်းယွန်းကို ခုတ်ပါ။

အနောက်ယွန်းယွန်းကို ခုတ်ပါ။

(ကိတ်ဟွန်းအငူအနီးတွင် ဖြတ်သန်းသွားသော သင်္ဘောများသို့ ရေကြောင်းပြည့်နှက်ကြားချက်။)

မေခလာသင်္ဘောသည် အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာ တောင်လတ္တီတွဒ် ၅၀° နှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတောင်လတ္တီတွဒ် ၅၀° ကြားသို့ ရောက်နေသည်မှာ သီတင်းပတ် ခုနစ်ပတ် ရှိသွားပြီ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ကိတ်ဟွန်းခေါ် ကျွဲချို အငူကို ပတ်၍ ခုတ်ရန် မေခလာကြီးစားနေသည်မှာ ခုနစ်ပတ် ကြာသွားလေပြီ။ မေခလာသည် ခုနစ်ပတ်လုံးလုံး သောင်တင်လုနီးပါးရှိနေခဲ့၏။

တစ်ခါသော် ကြောက်စရာကောင်းသည့် တယ်ရာဒယ်ဖွေကို ကျောက်တန်းကြီးကို တွယ်၍ လေခိုပြီး ကပ်ထားစဉ် ရုတ်တရက် လေပြင်းတိုက်၍ လှိုင်းကြီးလာသောကြောင့် ကျောက်ဆောင်နှင့် ကိုင်ရိုက်မလိုပင် ဖြစ်ခဲ့သေး၏။ မေခလာသည် ကျွဲချိုအငူအနီးရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများနှင့် ခုနစ်ပတ်လုံးလုံး နှပ်နှင်းလုံးနေခဲ့ရ၏။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများ၏ ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ မေခလာသည် သစ်သားများဖြင့် ဆောက်ထားသည့် သင်္ဘောဖြစ်သည်။ အမြဲတစေ ရုန်းကန် လှုပ်

ရှားခွဲရသဖြင့် ပျဉ်ချပ်တွေ ဟနေသည့်နေရာက ဟကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့ကို နှစ်ခါ ရေထုတ်ရသည်။

မေခလာသည် ပင်ပန်းလှပြီ။ သူ့သင်္ဘောသားများလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကြီးနှင့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် မာလိန်ကြီး ဒန်ကာလင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အပင်ပန်းဆုံးဟုပင်ဆိုနိုင်သည်။ ရေကြမ်း လေကြမ်း၊ လှိုင်းကြမ်း ကမ်းကြမ်း ဖြစ်သော ဤကျွဲချိုအငူမှ မေခလာ အောင်မြင်စွာ ကွေ့ပတ်ခုတ်ရေးသည် သူတစ်ဦးတည်း အပေါ်တွင် အဓိက တာဝန်ကျနေသည် မဟုတ်လော။

မာလိန်ကြီးသည် ကောင်းကောင်း မအိပ်နိုင်။ အိပ်သည့်အခါ တွင်လည်း အစုတ်အစားကလေးကိုမျှ မလဲနိုင်။ ညညဆိုလျှင် မာလိန်ကြီးသည် တစ္ဆေခြောက်သည့်နှယ် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးကို အနှံ့လျှောက်သွားနေသည်။ သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီးကြီး။ သန်မာတောင့်တင်းသည့် သစ္စေကြီးတစ်ကောင်လို။ ပင်လယ်တွင် အနှစ်သုံးဆယ်မျှ ကျက်စားခဲ့သဖြင့် သူ့အသားတို့သည် နေစားလေစား၍ မည်းနေလေပြီ။ အမွေးအမှင်တွေကလည်း ထူလှသဖြင့် အဝေးကနေကြည့်လျှင် မျောက်ဝံကြီးတစ်ကောင်နှင့်သာ တူတော့သည်။ မာလိန်ကြီးသည် တစ္ဆေတစ်ကောင်လို သင်္ဘောကို ခြောက်လှန့်သည် မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွဲချိုအငူအနီးတွင် ဖြတ်သန်းသွားသည် သင်္ဘောများကို သတိပေးသည့် ရေကြောင်းပြညွှန်ကြားချက်ကို သတိရကာ သစ္စေခြောက်ခံရသူလိုဖြစ်နေသည်။ ‘သင်ဘာလုပ်လုပ်အနောက်ယွန်းယွန်းကို တိုးခုတ်ပါ၊ အနောက်ယွန်းယွန်းကို ခုတ်ပါ’ ဟု ရေကြောင်းပြသတိပေးချက်တွင် ပါရှိ၏။ ထိုသတိပေးချက်ကို မာလိန်ကြီး မေ့ပျောက်ပစ်၍ မရ။ တခြားဘာကိုမျှ မတွေးနိုင်။ ထိုသတိပေးချက်သာလျှင် ခေါင်းထဲတွင် ရောက်နေသည်။ သည်လောက် ဆိုးသည့် ရာသီဥတုမျိုးကို ဖန်တီးရကောင်းလား ဟု တော့ ဘုရားသခင်ကို ပစ်မှားချင်သည်။

အနောက်ယူနန်းယူနန်းကို တိုးရမည်တဲ့။ မာလိန်ကြီးသည် ကျွဲချိုအငူကိုပတ်ကြည့်၏။ သို့ရာတွင်မရ။ ကျွဲချိုအငူ ကျောက်တန်းကြီးနားသို့ရောက်တိုင်း လန်လန်ထွက်သွားသည်။ အငူနှင့် မိုင်အနည်းငယ်ကွာလောက် ရောက်သည်နှင့် မြောက်လေ ပင့်တိုက်လိုက်သည့်အတွက် အရှေ့ယူနန်းယူနန်း သို့မဟုတ် အရှေ့မြောက်ယူနန်းယူနန်းသို့ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် လွင့်ပါသွားတတ်သည်။ ကျွဲပတ်ရန် ရွက်တိုက်လိုက်တိုင်း လန်လန်ကျကာ လွင့်ပါသွားသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိတော့မည်။ ကျွဲရွဲတိုက်ရန် ပြင်လိုက်တိုင်း အနောက်လေပြင်းက ဝင်ဆောင်သဖြင့်အရှေ့ဘက်သို့ချည်း ပါသွားတတ်သည်။

မာလိန်ကြီးသည် ကျွဲချိုအငူကို ပတ်၍ရွက်တိုက်ရင်း မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ တောင်လတ္တီတွဒ် ၆၄ အထိ တွေ့ခဲ့ရသည်။ အန္တာတိတ် ရေခဲစီးကြောင်းကြီးထဲကိုလည်း ရောက်ခဲ့ရသည်။ သူ့အသက်ကို အပေါင်ပေးခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် မေခလာသည် အနောက်သို့မရောက်၊ အရှေ့သို့သာ ပြန်ပြန်လွင့်နေသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မာလိန်ကြီးသည် လီမေယာ ရေလက်ကြားထဲကို ဝင်သည်။ ထိုရေလက်ကြားမှဖြတ်၍ ကျွဲချိုအငူကို ပတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ရေလက်ကြားထဲသို့ဝင်၍ တစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် မြောက်ဘက်မှ လေပြင်းတိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြဒါးချိန်သည် ၂၀ . ၀၀ အထိ ကျသွားသည်။

ဆိုင်ကလုံး မုန်တိုင်းကြီး နီးပါးပြင်းသည့် လေလုံးကြီးတစ်ခု ရေလက်ကြားထဲသို့ မြောက်ဘက်မှစုတ်၍ ဝင်လာသဖြင့် မေခလာကို ပြန်လှည့်ကာ မနည်းလွတ်အောင် ပြေးခဲ့ရသည်။ ကံကြီး၍ သီသီကလေးလွတ်ခြင်းဖြစ်၏။ မေခလာသည်လည်း ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေပေါ် တင်တော့သည်။ ဒိုင်ယာဂိုယာမီးရက်စ် ကျောက်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်သို့လည်း နှစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ရသေးသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရှေ့မိုင်တစ်စိတ်လောက်အကွာတွင်

ကျောက်တုံးတွေစိုက်ထားသည့်သင်္ဘောသင်္ချိုင်းကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် မုန်တိုင်းနှစ်ခုကြားမှ မနည်းလွတ်အောင် သွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ပြင်းလိုက်သည့်လေ။ ပင်လယ်တွင် မာလိန်ကြီး ကျက်စားခဲ့သည်မှာ အနှစ် သုံးဆယ်ရှိပြီ။ အနှစ်သုံးဆယ်အတွင်း သည်လောက်ပြင်းသည့် လေပြင်းကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေး။ မေခလာသည် လှိုင်းလုံးကြီးများပေါ်တွင် နိမ့်လိုက်မြင်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ နာရီဝက်အတွင်း၌ မေခလာသည် ငုံးတိတိဖြင့် ရောချည်းသာ ကျန်တော့သည်။ လင်းယာဉ်တိုင်က ရွက်ကြီးကို လဲထားသည်မှာ ဘာမျှ မကြာသေး။ တစ်ပင်တိုင် ရွက်ဆိုလျှင် အသစ်စက်စက်ကြီး ရှိသေးသည်။ ယခု လေပြင်းကြောင့် ထိုရွက်နှစ်စုံစလုံး ရေပါးစက္ကူလေးများနွယ် စုတ်ပြတ်သတ်ကုန်ကြပြီ။ ရွက်ဆိုင်းကြီးနှစ်ထပ်ဖြင့် ကျစ်နေအောင်ချည်ပြီး လိပ်တင်ထားသည့် ရွက်ငါးဖုံလည်း တိုင်များတွင် မရှိတော့။ မနက်လင်းအားကြီးမတိုင်မီတွင် မေခလာသည် နှစ်ကြိမ်မျှ စောင်းသွားသည်။ ကုန်းပတ်များပေါ်တွင် တအားဖိနေသော ပင်လယ်ရေ၏ အလေးချိန်လျော့သွားစေရန် ကုန်းပတ်နံရံတွင် အပေါက်တွေ ဖောက်ပေးရသည်။

မာလိန်မှူးဥန်ကာလင်သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်လောက်သာ နေကို မြင်ရသည်။ တစ်ခါတွင်မူ နေ့လည်လောက်တွင် နေလုံးကို ဆယ်မိနစ်လောက် မြင်လိုက်ရသည်။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသည့်အခါ၌ လေပြင်းတိုက်စ ပြုလာ၏။ ပဲ့စင်တွင် တာဝန်ကျယူထိုက် ရွက်ကို လိပ်တင်လိုက်ကြသည်။ ခဏကြာလျှင် နှင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျလာသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ အားလုံး မှုန်မှုန်ဝါးဝါးမျှသာ။ နေမှုန်းတည့်အချိန်ကို မမြင်ရ။ ကြယ်မှုန်းလတ်ချိန်ကို မမြင်ရ။ ဘယ်လတ္တီတုတ်ရောက်၍ ဘယ် လောင်ဂျီကျု ရောက်နေသည်ကိုလည်း မခန့်မှန်းနိုင်။ ကုန်းမြေကို မြင်ရမှ ကုန်းနားကမ်းနား ကပ်

နေမှန်း သိရသည်။ နေနှင့်ကြွယ်များသည် တိမ်ညိုတို့ နောက် ကွယ်တွင် ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ တစ်မိုးလုံး မှောင်နေသဖြင့် ကုန်းနှင့်ရေကိုပင် မခွဲခြားနိုင်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပင်လျှင် ပျောက် နေသည်။ တိမ်တို့ မည်းမှောင်လျက်ရှိသဖြင့် ပင်လယ်ရေပြင်သည် လည်း ခဲသားပြင်ကြီးလို မည်းမှောင်နေသည်။ ကောင်းကင်က ကျလာသော နှင်းပွင့်တို့ပင်လျှင် ဖြူဖွေးခြင်းမရှိ။ ညိုမှောင်သော ကောင်းကင်ရောင်နှင့် ရေရောင်ကြောင့် မည်းမှောင်နေကြသည်။

မေခလှာသင်္ဘောပေါ်မှ သူတို့ဘဝသည်လည်း မည်းမှောင် နေကြသည်။ သင်္ဘောသားတို့၏ မျက်နှာသည် မည်းမှောင်ညို မှိုင်းလျက်။ ပင်လယ်ခူနာကြီးတွေ ပေါက်နေကြသည်။ ဆားငံ ရည် ထိထားသဖြင့် အသားနီတွေ လန်နေကြသည်။ စင်စစ် သူတို့ သည် လူများနှင့်ပင် မတူ။ အရိပ်လူတွေနှင့် တူနေတော့သည်။

ပုံစင်တွင် လည်းကောင်း၊ ကုန်းပတ်တွင်လည်းကောင်း သူတို့ သည် နေပွင့်မည့်နေ့ကို မျှော်နေကြရသည်။ နေကို မမြင်ရ သည်မှာ ဘီတင်းပတ် ခုနစ်ပတ် ရှိနေပြီ။ ခြောက်သွေ့ခြင်း ဆို သည်မှာ ဘာမှန်းပင် မသိတော့။ အိပ်စက်ခြင်း ဆိုသည်ကိုပင် ကောင်းကောင်း နားမလည်တော့။ ခါတိုင်း အစောင့်ကျလျှင် ငိုက်၍ ရသည်။ ယခုမူ ငိုက်၍မရ။ နားချိန်မရ။ သင်္ဘောသား အားလုံး ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ နေရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် အားလုံး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် တက်နေကြရသည်။ ကုန်းပတ်တွင် မိုးကာအင်္ကျီတွေကို ခြုံထိုင်ရင်း အပြေးအဖြန်း အိပ်ကြရသည်။ သူတို့အားလုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပြီ။

ခါတိုင်းခါတိုင်း သင်္ဘောသားတစ်ဝက်က ဂျူတီကျပြီး တစ် ဝက် နားကြရသည့်တိုင် ယခုမူ တစ်ဝက် လုပ်ရသည့် အလုပ်ကို အားလုံး ဝိုင်းလုပ်နေကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောသား အားလုံး အမြဲရောက်နေတတ်သည်။ မည် သူ မျှ တာဝန်ရှောင်၍ မရ။ သက်သာခို၍ မဖြစ်။ ခြေကျိုးသွားလျက် နှင့်ပင် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ ကုန်းပတ်တွင် လှိုင်းလုံး တက်

အရိုက် ချော်လဲသဖြင့် ခြေကျိုးသွားသူ နှစ်ယောက်ရှိသည်။ သူတို့လည်း အအားမနေရ။

သူတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသည့် တစ် ယောက် သော အရိပ်လူတစ်ဦးမှာ ဂျော့ဒိုရက်တီဖြစ်သည်။ ဂျော့ဒိုရက်တီသည် သင်္ဘောသားမဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးတည်းသော ခရီးသည် ဖြစ်၏။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ ကျန်းမာ ရေးအတွက် သင်္ဘောဖြင့် ပင်လယ်သို့လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွဲချိုအငူတွင် သူတို့သင်္ဘော ခုနစ်ပတ်လုံးလုံး ကြာ လာခဲ့သည့်တိုင် သူ့ကျန်းမာရေးသည် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာ ခြင်းမရှိ။

ရှည်လျား၍ လှိုင်းတံပိုးတို့ထသော ညများတွင် ဂျော့ဒိုရက် တီသည် သင်္ဘောဝမ်းထဲက သူ့အိပ်စင်ကလေးပေါ်တွင် အသက် ရှူကျပ်ကာ မောနေတတ်သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်၍ နေပူ စာလို့သည့် အခါများတွင်လည်း အဝတ်တွေ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ် ထားသဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လမ်းလျှောက်ရောင်းသည့် အဝတ်ဟောင်းရောင်းသမားနှင့်သာ တူတော့သည်။ နေ့လယ်ချိန် ဆိုလျှင် ဂျော့ဒိုရက်တီသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ရှိ ထမင်းစားခန်း သို့တက်၍ ထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားခန်းက ခပ်မှောင်မှောင်။ မျက်နှာကြက်တွင် ချိတ်ထားသည့် သင်္ဘောမှန်အိမ်များသည် လှုပ် ယမ်းလျက်ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် သင်္ဘောမှန်အိမ်တွေ ရှိသည့်တိုင် အခန်းသည် လင်းလင်းချင်းချင်းမရှိ။ မှောင်မြဲ မှောင်လျက်သာ ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်မူကား အမှောင်ထဲတွင် ကုတ်ကုတ်ကြီး ထိုင်နေသော ဂျော့ဒိုရက်တီကို ကြည့်ရသည်မှာ လူနှင့်ပင်မတူ။ နာနာဘာဝနှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

ဂျော့ဒိုရက်တီသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထမင်းစားနေသည့် မာလိန်မှူး ဒန်ကာလင်ကို ငေးငေးကြီးကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြည့်သည် တစ်ဖက်သားကို ရှင်လန်းအားတက်စေခြင်း ငှာ မတတ်နိုင်။ မာလိန်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ကာ

စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ အစာကိုဝါးနေသည်။ မျက်မှောင် ကြုတ်ရင်းဖြင့် ရာသီဥတုကို ကျိန်ဆဲသည်။ စားရင်းဖြင့် သူ့ ဘဝတွင် တစ်ခုတည်းသောအရာကို စဉ်းစားသည်။ ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အင်္ဂုပတ်ကာ အနောက်ဘက်သို့ တိုး၍ ရွက်တိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

မာလိန်ဒန်ကာလင်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ကြီးကြီး၊ အမွှေးအမှင် ခပ်ထူထူ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ သူ့အရုပ်ကို မြင်ရရုံဖြင့် မစ္စတာ ဂျော့ဒိုရက်တီအဖို့လည်း ထမင်းစားပျက်လောက်သည်။ မာလိန်ဒန်သည် ဂျော့ဒိုရက်တီကို 'ကံဆိုးသူမောင်ရှင်' အဖြစ် ကြည့်သည်။ အရေးအကြောင်းရှိ၍ စတေးစရာပေါ်လျှင် သူ့ကို ပစ်ချခဲ့မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစားချိန် ဆိုလျှင် မာလိန်ဒန်သည် 'ကံဆိုးသူမောင်ရှင်' ကိုတစ်လှည့်ရာသီ ဥတုကို တစ်လှည့် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၍ ကြည့်တတ်သည်။

ထမင်းစား၍ မကောင်းရသည့် အထဲတွင် လက် ထောက် မာလိန်ကိုလည်း သူ့စိတ်ဆိုးသည်။ လက်ထောက် မာလိန်သည် သူ့အတွက် ဘာမျှအကူအညီမရ။ လက်ထောက်မာလိန်မှာမည်က ဂျီရှူဝါ ဟစ်ဂင်းဖြစ်သည်။ အသွင်အပြင်အရရော သက်မွေးဝမ်း ကျောင်းအရပါ သဘောသားဖြစ်သည်။ အရည်အချင်းကမူ လက် ထောက်ထမင်းချက်လောက်သာ ရှိ၏။

ဟစ်ဂင်းက အရပ်ရှည်ရှည်၊ ရိုးကြီး ဂေါင်ဂင်နှင့်။ တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်သည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းသည်။ သူ့ရဲ့ ဘောကြောင်သည်။ မာလိန် ဒန်ကာလင်ကို ကြောက်၍ ဖားသ လောက် အောက်လက်သဘောသားများ အပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့် တတ်သည်။ သဘောသားများကလည်း သူ့နောက်တွင် မာလိန် ရှိနေသဖြင့် ငွေခံနေကြရသည်။

ထို့ကြောင့် မေခလောပေါ်တွင် ဟစ်ဂင်းသည် အရှင်သခင် ဖြစ်နေသည်။ အစစအရာရာ သူ့လက် သူ့ခြေချည်း။ ယခုလို ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တောင်ဘက်စွန်း ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်ပြီဆို

လျှင်ဟစ်ဂင်းသည် ရေလည်းမချိုးတော့။ မျက်နှာလည်း မသစ်
တော့။ ဂျော့ဒွိုရက်တီမော့ထမင်းလေး ဝင်ပါမည့်အရေးအနိုင်
နိုင်ကြီးစား၍ စားနေရစဉ် သူ့မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်သည်
နှင့် ထမင်းစားချင်စိတ်တွေ ပျောက်သွားတတ်သည်။ ခါတိုင်းဆို
လျှင် ညစ်ပတ်ပေရေသော ဟစ်ဂင်းကို မြင်သည်နှင့် မာလိန်ကြီး
သည် ဟစ်ဂင်းကို အော်ဟစ်ဆဲရေးတတ်သည်။ ယခုမူ သူ့စိတ်
ထဲတွင် အရှေ့လေပြန်နှင့် အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ ရွက်တိုက်နိုင်
ရေးအတွက် စိတ်ကူးလျက်ရှိသဖြင့် တခြားအရာတွေကို သူ့စိတ်
မဝင်စားမိ။ ဟစ်ဂင်း၏မျက်နှာသည် ညစ်ပတ်သည်ဖြစ်စေ၊ သန့်
ရှင်းသည် ဖြစ်စေ သူ့အဖို့ လောလောဆယ်အရေးမကြီး။ သူ့
မျက်နှာ သန့်တော့ကော အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ ရွက်တိုက်နိုင်
မည်တဲ့လား။ ဘာမှ မဆိုင်။ ထို့ကြောင့် မာလိန်သည် သူ့သင်္ဘော
အနောက်ဘက်သို့ ခုတ်နိုင်ရေးအတွက်သာ စိတ်ကူးနေသည်။

သူ့လက်ထောက်မာလိန် မျက်နှာသစ်မသစ် ကိစ္စကို စိတ်မဝင်
စားနိုင်။ သူတို့သင်္ဘော ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ လတ္တီတွဒ် ၅၀ သို့ရောက်
သည့်အခါ၌ ဟစ်ဂင်းသည် သာစိတ်ကူးရသည်မသိ။ ရုတ်တရက်
ကောက်၍ မျက်နှာသစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်
သည်။

ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဂျော့ဒွိုရက်တီသည် ခပ်မှောင်
မှောင် သဘာဝအလင်းရောင်နှင့် ခပ်မှောင်မှောင် သင်္ဘောမီးအိမ်
တွေအောက် ထမင်းစားပွဲ၌ မာလိန်ကာလင်နှင့် လက်ထောက်
မာလိန်ဟစ်ဂင်းတို့ကြားတွင် ထိုင်နေရသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ထိုင်နေရသည်မှာ ကျားတစ်
ကောင်နှင့် ခွေးအ တစ်ကောင်ကြား ထိုင်နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။
ဘုရားသံခင်သည် သည်လိုလူတွေကို အဘယ့်ကြောင့်များ ဖန်ဆင်း
လိုက်လေသနည်းဟု ဂျော့ဒွိုရက်တီ တွေးသည်။

ဒုတိယလက်ထောက် မာလိန်တန်းနားကား တကယ့်သင်္ဘော
သားဖြစ်သည်။ လူစိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျော့ဒွိုရက်တီ

သည် တန်းနားနှင့် သိပ်မတွေ့ဖြစ်။ တန်းနားသည် သူတို့ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာကာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။

ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်၊ စနေနေ့၌ ဂျော့ဒိုရက်တီသည် ရွှင်လန်းစွာဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် အခါ၌ မေခလာသည် တဝီဝီ အော်မြည်လျက်ရှိသော အရှေ့တောင်လေပြင်းထဲတွင် လူးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရွှက်တိုင်မကြီးမှ အောက်ရွက်များနှင့် ရွှက်သေးကလေးများကိုသာ တင်ထားရသည်။ မေခလာသည် တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင် ဆယ်လေးမိုင်နှုန်းဖြင့် ခုတ်နေသည်။ မေခလာသည် အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ ရွှက်တိုက်နေပြီ။ ကျွဲချိုအငူကို ပတ်နေလေပြီ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဟန်ပြီ။ သည်အတိုင်း ပုံမှန် လေတိုက်သွားဖို့သာ လိုတော့သည်။ သူတို့တိုက်ပွဲ ပြီးတော့မည်။ အောင်တော့မည်။ သည်အငူကို ကျော်နိုင်တော့မည်။ သို့ရာတွင် မာလိန်ကြီးဒန်ကာလင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ရှုပ်နေပုံ ရသည်။ ဒိုရက်တီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည့် အခါတွင် မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်နေသည်။ လေ သည်အတိုင်း တိုက်နေသည့်အတွက် သူကျေနပ်ကြောင်းကို ကျွန်းပိုင် ရေပိုင် တွေ့ မသိစေချင်။ အကယ်၍ သည်လေမျိုးကို သူတို့သဘောကျ မှန်းသိလျှင် ဘုရားသခင်သည် လေ ကြောင်း ကို ပြောင်း ကာ အနောက်ဘက်မှ လေပြင်းတစ်ခုကို လွှတ်လိုက်လိမ့်မည်ဟု မာလိန်ကြီး စိတ်တွင် တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မာလိန်ကြီးသည် လေကြောင်းကို သူသဘောကျ ကြောင်း ကျွန်းပိုင်ရေပိုင်တို့ မသိအောင် တိတ်တိတ်နေရသည်။ သဘောမကျချင်ယောင် ဆောင်ရသည်။ မျက်မှောင်ကြီး ကို ကြုတ်ထားရသည်။ ဆဲရေး တိုင်းထွာကာ စိတ်တိုင်း မကျချင်ယောင် ပြုရသည်။ သည်နည်းဖြင့် ကျွန်းပိုင်ရေပိုင်နတ်တို့ကို လိမ်ရသည်။ လောကတွင် မာလိန်ကြီးကြောက်သည့်အရာဆို၍ ဘာမျှ

မရှိ။ ကျွန်းပိုင် ရေပိုင်နတ်တို့ ဒဏ်ခတ်မည်ကိုမူ သူ ကြောက်သည်။

စနေနေ့ တစ်နေ့လုံးနှင့် တစ်ညလုံး မေခလာသည် အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ တိုက်သွားသည်။ နှုန်းကလည်း ပုံမှန်။ တစ်နာရီကို ဆယ်လေးမိုင်ပေါက်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ညဆိုလျှင် မိုင်သုံးရာငါးဆယ်လောက် ပေါက်တော့မည်။ သည်အတိုင်းသာ လေမှန်နေလျှင် 'ကျွဲချိုအူ' ဘာခံနိုင်မှာတုံး။ ပတ်မိရောပေါ့။ သို့ရာတွင် လေကြောင်းဖောက်ပြီး အနောက်မြောက်နှင့် မြောက်ဘက်မှ ပင့်တိုက်လာလျှင်မူ မေခလာသည် အရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လွှင့်သွားတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းခုနစ်ပတ်လောက်က ရောက်ခဲ့သည့် နေရာထက်ပင် ပို၍ဝေးသည့်နေရာသို့ ပြန်၍ရောက်နေပေလိမ့်မည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မနက်တွင် လေငြိမ်သွားသည်။ ပင်လယ်ကြီးလည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ လှိုင်းတံပိုးတို့ ဘာမျှ မရှိတော့။ ချောမွေ့လျက်။ သင်္ဘောသား နှစ်ဆိုင်းစလုံးသည် ကုန်းပတ်သို့ တက်လာကြကာ သင်္ဘောတွင် တင်၍ရသမျှသော ရွက်တို့ကို တင်သည်။ မာလိန်ဒန်ကာလင်လည်း ကျွန်းပိုင် ရေပိုင်တို့ရှေ့တွင် ရင်ကော့နိုင်ပြီ။ လေငြိမ်သွားသည်ကို သဘောကျသည့်နယ် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး ခဲရင်း တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ရွက်တိုက်၍ ကောင်းတုန်း လေငြိမ်သွားသည့် အတွက်ကား ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူလှပြီ။ အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ ရောက်အောင် ရွက်တိုက်ရမည်။ မတိုက်၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် အနောက်သို့ ယွန်း၍ ရွက်တိုက်နိုင်ရန် နတ်သိကြားများကိုကျိတ်၍ ဆုတောင်းရသည်။ ကျွန်းပိုင် ရေပိုင်တို့ကို ကိုးရသည်။ စင်စစ် မာလိန်ဒန်ကာလင်သည် ကျွန်းပိုင်ရေပိုင်တို့ကို အယုံအကြည်ရှိသူ မဟုတ်။ ဘုရားသခင်ကိုသာ သူယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင် မာလိန်ကြီးသည် အယူသီးသူဖြစ်သည့်အလျောက် ရေပိုင် ကျွန်းပိုင်တို့

သည် ဘုရားသခင်ဖြစ်ပြီး ဘုရားသခင်သည်ပင် ရေပိုင် ကျွန်းပိုင် ဖြစ်သည်ဟု သူထင်နေသည်။

စင်စစ် သူသည် မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာနတ်ကို ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိစ္ဆာနတ်တို့ကို ထိုအမည်ဖြင့်မဖော်။ အခြား အမည်ဖြင့် ခေါ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

နေ့လယ် ရှစ်မောင်းရိုက်ပြီးသည့် အခါ၌ မာလိန်ကြီးသည် ရွက်များအားလုံးကို ချရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သင်္ဘောသား များသည် ခါတိုင်းထက် သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေကြသည်။ သူ တို့သင်္ဘောအနောက်ယွန်းယွန်းသို့ ရွက်တိုက်လာနိုင်သည့်အတွက် ကြောင့်မျှသာမက တောင့်တင်းနေသည့်သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ နေ ခြည်နှေးနှေး ဖြာကျလာသည့် အတွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ဂျော့ဒွီရက်တီသည် မာလိန်ဒန်ကာလင်နှင့်အတူ ပဲ့ပိုင်းတွင်ရပ်နေ သည်။ ခါတိုင်းလို အဝတ်တွေ ထူထူထဲထဲဝတ်ထားခြင်းမရှိ။ နေ ရောင်ထဲတွင်ရပ်ကာ သင်္ဘောသားတွေ သွက်လက်စွာ အလုပ်လုပ် နေကြပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် 'ဟာ လူကျသွားတယ် ဟေ့ ၊ လူကျသွားတယ်' ဆိုသောအသံများကို ဦးပိုင်းဆီမှကြား လိုက်ရသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က အသက်ကယ်ဘောက်ကို ချပေးလိုက်၏။ ဒုတိယလက်ထောက် မာလိန်တန်းနားက 'ပြန် ကွေ့ ၊ ပြန်ကွေ့ ဟေ့' ဟု အသံကုန်အော်သည်။

ပဲ့ကိုကိုင်သူသည် ပဲ့လက်ကိုင်ဘီးကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထား ကာ ပဲ့ကို မရွေ့အောင် ထိန်းထား၏။ သူ့အနားတွင် မာလိန် ရှိသဖြင့် သူသည် ပဲ့ကို အတင်းထိန်းထား၏။ ပဲ့ကိုင်ဘီးကို မလှုပ် ရ။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ လက်ကိုင်ဘီးကို တအား လှည့်ပစ်လိုက်ချင် သည်။ လက်ကိုင်ဘီးကို တအားလှည့်ကာ ပြန်ကွေ့ချင်သည်။ ရေထဲတွင် သူ့ရဲဘော်တစ်ယောက်နှစ်နေပြီမဟုတ်လော။ အဘယ် မှာလျှင် မဆယ်ဘဲ နေချင်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က သူ့ အနားတွင် မာလိန်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်ရမည်လော

ဟု မေးသည့်အနေဖြင့် မာလိန်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မာလိန်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ဒုတိယလက်ထောက် မာလိန်သည် ပဲ့စင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာကာ 'ဟေး ပြန်လှည့်ပါလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလားကွ' ဟု ဟိန်းသွားအောင် အော်သည်။

သို့ရာတွင် ပဲ့လက်ကိုင်ဘီးတွင် မာလိန်ဒန်ကာလင်ထိုင်နေသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ဒုတိယလက်ထောက် မာလိန်တန်းနားသည် မအော်ရဲတော့။ အမိန့်မပေးရဲတော့။ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငူငူကြီးရပ်နေသည်။ မာလိန်ကြီး ဒန်ကာလင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို စိမ်ပြေနေပြေဖွားနေသည်။ ဘာမှတော့မပြော။ နောက်သို့ပြန်လှည့်လျှင် ရေထဲသို့ ကျသွားသော သင်္ဘောသားကို တွေ့နိုင်သည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် သက်ကယ်ဘောက်ကို ဖမ်းမိကာ တွယ်မိလောက်ပြီ။ မည်သူမျှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိကြ။ ရွက်တိုင်ပေါ်တွင် ရောက်နေသူများသည် ရွက်များကို ဖြန့်တင်ရင်း ထိတ်လန့်သော မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ မေ့လော့သည် အနှောက်ယှန်းယှန်းသို့ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ သို့ဖြင့် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားသည်။

'ကျသွားတာ ဘယ်သူလဲ' ဟု မာလိန်ဒန်ကာလင်က မေးသည်။

'ဆံရှည်ကိုယ်တော်ရယ်ပါဆရာ' ဟု ပဲ့ကိုင်က ဖြေသည်။ သင်္ဘော ပဲ့ပိုင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် လှိုင်းအိတ်တွင် ခဏပျောက်သွားသည်။ လှိုင်းလုံးက တော်တော်ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ဖျာလိပ်လှိုင်းကြီးမဟုတ်။ သည်မျှလောက်လှိုင်းကိုတော့ လှေငယ်ကလေးတစ်စင်းဖြင့် သွားလျှင်ပင် အလွယ်တကူ သွားနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် မေ့လော့လိုသင်္ဘောဆိုလျှင် ဆိုစရာ မရှိ။ လွယ်လွယ်ဖြင့် တစ်ခဏအတွင်း ရောက်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် မေခလာသည် နောက်သို့ပြန်မလှည့်။ အနောက်ယွန်း
ယွန်းသို့သာ တရကြမ်းခုတ်နေသည်။

ဂျော့ဒိုရက်တီသည် သူ့တစ်သက်တွင် သေရေးနှင့် ရှင်ရေး
လွန်ဆွဲသည့် လွန်ပွဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် သည်လွန်ပွဲသည် ကြည့်မကောင်း။ သည်ဇာတ်လမ်း
သည် ကြည်နူးဖွယ်မဟုတ်။ သည်ဇာတ်လမ်း၌ သူတို့ သင်္ဘော
အနောက်လောင်ဂျီတုဒ်သို့ မိုင်အနည်းငယ် လှပြီး ခုတ်နိုင်ဖို့
အတွက် 'ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်' ဆိုသည့် သူမသိသောလူတစ်ယောက်
ကို စတေးပစ်ခဲ့ရပြီ။ ပထမသော် ဂျော့ဒိုရက်တီသည် ပဲ့ကိုင်
နေသူကို လှမ်းကြည့်မိသေး၏။ နောက်ပြန်လှည့်၍ ဆံ့ရှည်ကိုယ်
တော်ကို ဆယ်လေမလား ဟူသောမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်ခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခု ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ပဲ့စင်တွင် ပဲ့သမား
မရှိတော့။ မာလိန်ကြီးဒန်ကာလင် ထိုင်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်က အမွှေး
အမှင်တို့ ဖုံးလျက်။ သူ့အသားက မည်းမှောင်လျက်။ လူတစ်
ယောက်၏ သေရှေးရှင်ရေးကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သည့်အာဏာကို ဆွဲ
ကိုင်လျက်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို စိမ်ပြေနပြေ သောက်နေသည်။

မာလိန်ကြီး ဒန်ကာလင်သည် အတန်ကြာမျှ ဆေးပြင်းလိပ်
ကို ဇီမ်ယူသောက်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါး
စပ်မှုချွတ်လိုက်သည်။ မေခလာ၏ ရွက်တိုင်ရွက်လက်တို့ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သင်္ဘောဘေးပတ်ပတ်လည်ရေပြင်ကြီး
ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ရွက်တွေကို လိပ်တင်လိုက်တော့ဟေ့’

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာသည့်အခါ၌ သင်္ဘောဦးခန်းမှ
စားပွဲတွင် သူတို့ ထိုင်မိကြသည်။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့က စား
ပွဲပေါ်တွင် အစီအရီ။ ဂျော့ဒိုရက်တီ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
ကျားကြီးနှင့်တူသည့် မာလိန်ဒန်ကာလင်ထိုင်ပြီး တစ်ဖက်တွင်
ခွေးအဟစ်ဂင်း ထိုင်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။
ကုန်းပက်ပေါ်တွင်မူ သင်္ဘောသားများသည် ရွက်များကို လိပ်

နေကြသည်။ ဂျော့ဒိုရက်တီသည် သူတို့၏ ညာသံများကို ကြား
နေရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်စိထဲတွင်မူ ဆံရှည်ကိုယ်တော်ဟု
ခေါ်သော သင်္ဘောသားကို မြင်ယောင်နေသည်။ မျက်လုံးထဲ
က ဖျောက်၍ဓရ။ ဆံရှည်ကိုယ်တော်ဟု ခေါ်သော ကျန်းမာ
သန်စွမ်းသည့် သင်္ဘောသားလေး တစ်ယောက် သင်္ဘောနောက်က
ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် သက်ကယ်ဘောကလေး တွယ်ပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဂျော့ဒိုရက်တီသည် အစာကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေ
သည့် မာလိန်ကြီး ဒန်ကာလင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အော်ဂ
လီ ဆန်လာ၏။

‘မာလိန်ကြီးခင်ဗျာ၊ မာလိန်ကြီးဟာ သင်္ဘောကို အုပ်ချုပ်
ကွပ်ကဲရတဲ့လူပါ။ မာလိန်ကြီး လုပ်တာကိုင်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့
ကျွန်တော် ဘာမှမပြောသင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ နောက် တမလွန်ဘဝ
ရယ်လို့ရှိတယ်ဗျာ။ နောင်ဘဝမှာဆိုရင်တော့ မာလိန်ကြီး ဝဋ်လည်
မှာပဲ’

မာလိန်ကြီး ဒန်ကာလင်က မျက်မှောင်ပင် ကုတ်ခြင်း မရှိ။
စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် လေသံမျိုးဖြင့်

‘လေက တော်တော်ပြင်းပြင်းတိုက်နေတယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်
လုပ်မှ ဆယ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်’

ဂျော့ဒိုရက်တီက ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့်
‘ဘာဖြစ်လို့ဆယ်လို့ မရမှမှာလဲဗျာ၊ အဲဒီ သင်္ဘောသားက ရွက်
တိုင်စင်ပေါ်က ကျသွားတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားရွက်တွေကို
အတင်ခိုင်းနေတယ်။ နောက် ဆယ်ငါးမိနစ် ကြာတော့လဲ ရွက်
ကလေးတွေအားလုံးကို အတင်ခိုင်းနေတယ်’

‘လေက တော်တော်ပြင်းတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဟစ်
ဂင်း’

မာလိန်ကြီးက သူ့လက်ထောက် မာလိန်ဘက်သို့ လှည့်၍ မေး
သည်။

‘နောက်ပြန်လှည့်ရင် ရွက်တိုင်တွေ အကုန်ကျိုးထွက်သွားမှာ ပေါ့၊ ဘယ်ပြန်လှည့်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မာလိန်ကြီးလုပ်တာ မှန်တယ်၊ မြန်မြန် ဇာတ်သိမ်းသွားတော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

ဂျော့ဒိုရက်တီသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။ သူတို့သုံးယောက်သားသည် ထမင်းစားပြီးသည်အထိ စကားမပြောမိကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဒိုရက်တီကို သင်္ဘောဦးခန်းတွင် ထမင်း မကျွေးတော့ဘဲ အလယ်ခန်းတွင်သာ ထမင်းကျွေးတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း စကားမပြောကြတော့။ မာလိန်သည် ဒိုရက်တီကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ခြင်းလည်း မရှိတော့။ မေခလာသည် မြောက်ဘက်သို့ ရွက်တိုက်လာခဲ့ရာ ပူနွေးသည့် လတ္တီတူဒ်အတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်သည့်အခါတွင် မာလိန်ဒန်ကာလင်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဂျော့ဒိုရက်တီ၏ရှေ့မှ ဆီးပိတ်၍ ရပ်ပြီး....

‘ဆိပ်ကမ်းရောက်ရင် ခင်ဗျားဘာလုပ်မှာလဲ’ ဟု ပြောင်ပြောင်ကြီး မေး၏။

ဒိုရက်တီက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပုလိပ်ကို တိုင်ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို လူသတ်မှုနဲ့ တိုင်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကြီးစင်တက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူ’

‘တကယ်လား’ ဟု လှောင်ပြောင်သည့်အပြုံးဖြင့် မေးလိုက်ပြီးနောက် မာလိန်ကြီးသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဒုတိယသီတင်းပတ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ တစ်မနက်၌ ဂျော့ဒိုရက်တီသည် အိပ်ရာမှ စောစွာထကာ ပဲ့စင်သို့ကူးသည့် တံတားလေးပေါ်တွင် ရပ်ရင်း ကုန်းပတ်ကိုကြည့်လျက် ရှိ၏။ လေပြင်းထဲတွင် မေခလာသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ ရွက်အားလုံးကို လိပ်တင်ထား၏။ ရွက် အသေးကလေးများပင်မကျန် အားလုံး

လိပ်လျက်။ မာလိန်ကြီးသည် ပဲ့စင် တံတားအတိုင်း လျှောက်
လာခဲ့သည်။ မျက်လုံးက ခိုရက်တီကို မသိမသာ ကြည့်လျက်။
ခိုရက်တီက သူ့ကို ကျောပေး ရပ်နေသည်။ မာ လိန် ကြီး
သည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အနီးတွင်
မည်သူမျှမရှိ။ ပဲ့စင်တွင် လက်ထောက် မာလိန်သည် ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သည်ဘက်စွန်းသို့အရောက်
တွင် ပြန်လှည့်သွားသည်။ မာလိန် ဒုန့်ကာလင်သည် ကုန်းပတ်
ပေါ်သို့ကုန်းက ရွက်ကို လိပ်တင်ထားသည့် ပင်အုပ်ကို ဖြုတ်
ချလိုက်သည်။ လေးလံသော ရွက်လိပ်ကြီးသည် သစ်သားတန်း
နှင့်တကွ အောက်သို့ ပြေကျလာကာ ခိုရက်တီ၏ ခေါင်းကို
ကြက်ဥခွံကလေး ရိုက်ခွဲသလို ရိုက်ခွဲလိုက်ပြီးနောက် ရွက်သည်
လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည်။ ဟစ်ဂင်းသည် ပဲ့စင်တခြား
ဘက်အစွန်းမှ ပြန်အလှည့်လိုက်တွင် ရွက်လိပ်ကို မာလိန်ဖြုတ်
ချလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သည်။

‘ကောင်ကလေးတွေနဲ့ စိတ်မချလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေ
ချာချာ လိပ်တင်ထားတာဆရာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြုတ်ကျရတာလဲ’

မာလိန် ဒုန့်ကာလင်က ရွက်ကို ပြန်လိပ်တင်နေသည့် သင်္ဘော
သားများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဘာသေသေချာချာ ချည်ထားတာလဲကွ၊ သေသေချာချာ
ချည်ထားရင် မင်းမေကလိန်းမို့ ပြုတ်ကျရမှာလား၊ အလကား
ကောင်၊ နောက်တစ်ပတ်လောက် ခပ်ကျပ်ကျပ် ချည်လိုက်ရင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မှပြုတ်မကျနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သေသေချာချာ
မချည်သလဲ ပြောစမ်း’

လက်ထောက်မာလိန်က ခပ်တိုးတိုးညည်းနေသည်။

‘တော်ကွာ၊ သောက်စကားမများနဲ့’

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ သင်္ဘောဦးခန်းသို့တက်သော လှေကားရင်းတွင် လဲကျသေဆုံးနေသည့် ဒိုရက်တီအလောင်းကို ကြည့်၍ မာလိန်ဒန်ကာလင်သည် အများနှင့်အတူ တအံ့တကြ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်သည့်အခါ၌ မာလိန် ဒန်ကာလင်သည် သူ့အခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ သင်္ဘောမှတ်တမ်း ကို ရေးလျက်ရှိ၏။

‘လေပြင်းတိုက်နေစဉ် သင်္ဘောသား ကားလ်ဗရွန်းသည် ရွက်တိုက်စင်မှ လိမ့်ကျသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က သင်္ဘောမှ ရွက် ကုန်ဖွင့်ထားသည့်အတွက် သင်္ဘော၏ လျှိုခြံရေးကို ထောက်၍ လေကိုဆန်ပြီး မလှည့်ရဲပါ။ လှိုင်းထလျက် ရှိသဖြင့် သက်ကယ် လှေ ချ၍လည်း မရပါ’

နောက် စာမျက်နှာတစ်ခုတွင်မူ ဤသို့ရေးထား၏။

‘မစ္စတာ ဂျော့ဒိုရက်တီအား ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် နမော်မဲ့ နမာမဲ့ သွားလေ့ရှိသဖြင့် မကြာခဏသတိပေးခဲ့သည်။ အထူး သဖြင့် ရွက်လိပ်များအောက်တွင် သွားလေ့ရှိသဖြင့် ရွက်ပိနိုင် ကြောင်းကို အတိအလင်းပြောခဲ့သည်။ သေချာစွာ ချည်နှောင် လိပ်တင်ထားခြင်းမရှိသော ရွက်ပြုတ်ကျသည့်အတွက် မစ္စတာ ဒိုရက်တီ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သင်္ဘောသား အားလုံးနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးစွာ ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ငါ့ ဝမ်းနည်းပါကြောင်း’

မာလိန်ကြီး ဒန်ကာလင်သည် သူကြီးစားပမ်းစား ရေးထား သည့် စာစီစာကုံးကို ကျေနပ်စွာ ဖတ်ပြီးနောက် မင်နှိပ်စက္ကူ ဖြင့် နှိပ်ကာ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးပြင်း လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး ရွှေ့သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ မေခလာ သည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ သည်နှုန်းဆိုလျှင် မေခလာသည်

၄၄ မြသန်းတင့်

တစ်နာရီ ကိုးမိုင်နှုန်းလောက် ရှိလိမ့်မည်။ အမေးအမုင် ထူ၍
မည်းမှောင်သော မာလိန်မှူး ဒန်ကာလင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
ကျေနပ်ရောင့်ရဲသော အပြုံးပန်းသည် တဖြည်းဖြည်းဝင်လာ၏။

မည်သို့ဆိုစေ မာလိန်ကြီးသည် ကျွန်းပိုင် ရေပိုင်တို့ကို တစ်
ပတ်ရိုက်ကာ အနှောက်ယှန်းယှန်းသို့ ရှက်တိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

[အမေရိကန် စာရေးဆရာ *Jack London* ၏ *Make Westing*
ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ပူဘယ်လေ ဆယ်နေ့က

ခုကိစ္စက ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့မရလို့ ဖြစ်ရတာ။ ကျွန်တော်ကို တရားရုံးက လွှတ်တော့ ပစ်လိုက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်က တော့ ကျွန်တော်မှာ အပြစ် ရှိတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ကလည်း နေ့လယ်စာစားဖို့ ကားကိုခပ် မြန်မြန်မောင်းပြီး ပြန်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ မောင်မောင်ပျင်း ကို ကျွန်တော် ဝင်တိုက်မိတာ။ ကျွန်တော်က ဟွန်းကို အရမ်းတီး တယ်။ ဘရိတ်ကို တအား နှင်းလိုက်သေးတယ်။ ကားကို လမ်း ဘေးကို ဆွဲချလိုက်သေးတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အသံကုန် လှမ်း အော်လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက သူက သတင်း စာမှာ ပန်းရောင်စက္ကူနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ အားကစားသတင်းကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်လာတယ်။ ဘေးဘီကို ဘာမှ ကြည့်တာ မဟုတ် ဘူး။ မောင်မောင်ပျင်းကို ကျွန်တော် နှစ်ဆယ်လေးနှစ်လုံးလုံး သိခဲ့သလို ခင်ဗျားသိခဲ့ရင် သူ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျားလည်း နား လည်မှာပဲ။ ဒီလူက လမ်းလျှောက်ရင်း သတင်းစာဖတ်ပြီး သတင်း စာဖတ်လာရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ခေါင်းကို ဖော်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော် အပြစ်ပါ။ ဒီကိစ္စဆိုတာ သူသေရတဲ့ ကိစ္စလေ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့နေ့လယ် စာစားဖို့ အိမ်ပြန်ရသလဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်တယ် ထားဦး။

ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါတော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရမ်း မောင်းရသလဲ။ နေ့တိုင်း နာရီပြန်တစ်ချက် ထိုးလို့ နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်ရင် ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ အိမ်ပြန် စားလေ့မရှိဘူး။ ဂရင်းလမ်းမပေါ်က စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင် မှာပဲ စားနေကျ။ အဲဒါ ၁၇ နှစ်လုံးလုံး ဒီလိုချည်းပဲ။ ဒီနေ့မှ ကျွန်တော်ကလည်း ရှည်ပြီး အိမ်ကို ပြန်စားတယ်။ ပြန်စားတာ ကလည်း အဝတ်အစား လဲရအောင်ဆိုပြီး ပြန်မိတာ။ အဝတ် အစားက ချွေးတွေစိုနေပြီး နံစော်နေပြီလေ။

အဲဒီနေ့ကလည်း ပူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပြဒါးတိုင်ထဲက ပြဒါးအမှတ် နီနို ကလေးဟာ တစ်မနက်လုံး တရိပ်ရိပ် တက်နေတယ်။ ဆယ်နှစ် နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတယ်။ အပူချိန် ၁၀၃ ကို ရောက်နေပြီ။ အရိပ်ထဲ မှာတင် ၁၀၃ ဆိုတော့ နည်းတဲ့ အပူချိန်လား။ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။ အပြင်မှာဆိုရင် ကင်းဗတ်ရွက်ဖျင်တွေဟာ ခြစ် ခြစ်တောက်နေပြီ။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးဆိုလို့ ရှိရင် ပွက်ပွက်ဆူနေ ပြီလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။ စတိုးဆိုင်ရွှေ နေပူထဲမှာ ထားတဲ့ ပြဒါးတိုင်တွေဆိုလို့ရှိရင် ၁၁၆ တို့၊ ၁၁၇ တို့အထိတောင်ရှိနေပြီ။ ဒီနေ့ မနက် တင်က ဝတ်လာတဲ့ ကျွန်တော် အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီ ဟာ ချွေးတွေစိုပြီး နံစော်နေပြီ။

ဒီအချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဂျော်ဂျီယာ ပြည်နယ်မှာ သိပ်ပူ တယ်မဟုတ်လား။ မောင်မောင်ပျင်းဆိုတာ နာမည်ရင်းမဟုတ် ပါဘူး။ သူ့ကို အပြောင်အပျက်ခေါ်တဲ့နာမည်ပါ။ သူ့ကို လူ တိုင်းက ဒီလိုပဲခေါ်ကြတာပဲ။ အပတ်စဉ် လစာထုတ်တော့လဲ မောင်မောင်ပျင်းနဲ့ပဲ ထုတ်တယ်။ အဲဒီလစာ ချက်လက်မှတ်ကို ဘက်တိုက်သွားပြီး ငွေလဲတဲ့အခါမှာလည်း မောင်မောင်ပျင်း နာမည်နဲ့ လဲတယ်။ မောင်မောင်ပျင်းဟာ သူ့နာမည်ရင်းကို မှတ်မှ မှတ်မိသေးရဲ့လားမဆိုနိုင်ဘူး။

မောင်မောင်ပျင်းက ဓာတ်ငွေ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်
တယ်။ အဲဒီမှာ ကျောက်မီးသွေးတွေကို သူထုပ်ပိုးလာတာ အနှစ်
၂၃ နှစ်ရှိပြီ။ သူ့ထက် ရာထူး အဆင့်မြင့်တဲ့လူတွေ တော်တော်
များများ အလုပ်ထွက်သွားပြီး ရေတပ်ထဲ ဝင်သူဝင်၊ တခြား
ဌာနကို ပြောင်းသူပြောင်း လုပ်ကြပေမယ့် မောင်မောင်ပျင်းက
တော့ ဘယ်ကိုမှမပြောင်းဘူး။ သူ့အလုပ်ကို သူ တော်တော်
သံယောဇဉ်ရှိဟန်တူတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူ့ရာထူးတိုးသွားတယ်။ သူ့ကို တစ်ပတ်ကို
နှစ်ဒေါ်လာတိုးပေးပြီး ဘိုင်စကယ်တစ်စီး ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။
သူ့အလုပ်က ဓာတ်ငွေ့ဖိုး ပြေစာတွေကို လိုက်ပေးရတဲ့အလုပ်။
သူ့ရာထူးတိုးတာ၊ လစာတိုးတာကို သူ့ဂုဏ်လည်းယူတယ်။ မိတ်
ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း ဒီအကြောင်းကို မြိန်ရေရှက်
ရေပြောတတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တိုင်း သူ့အလုပ်ဟာ ဒီမြို့
လေးမှာ အကောင်းဆုံးအလုပ်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောလေ့ရှိ
တယ်။ တစ်ခါမက အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။ သူက
ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရတာ သဘောကျတယ်တဲ့။ ဘယ်တော့မှ ရှေးကြီး
သုတ်ပျာ လုပ်စရာ မလိုဘူးတဲ့။ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတယ်တဲ့။
ကျောက်မီးသွေးတွေကို အိတ်သွတ်ရတုန်းကဆိုရင် တစ်နေ့ အိတ်
ပေါင်း ဆယ်လေးငါးအိတ်လောက် ကျအောင် လုပ်ရတယ်။ ခု
ပြေစာပေးတဲ့အလုပ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ တစ်လလုံး
ကြိုက်တဲ့နေ့ သွားပေးရုံပဲ။ ဘယ်အချိန် ပေးပေး ရတယ်တဲ့။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် မောင်မောင်ပျင်းဟာ နေ့တိုင်း ရုံးလာ
ရမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်ပျင်းဟာ တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်
နှစ်ရက်လောက်ပဲ အလုပ်လုပ်တယ်။ တနင်္လာနေ့တို့၊ အင်္ဂါနေ့တို့၊
ဗုဒ္ဓဟူး နေ့တို့၊ ကြာသပတေး နေ့တို့ ဆိုရင် မောင်မောင်ပျင်းဟာ
ပြေစာရွက်ကလေး နှစ်ရွက်သုံးရွက်လောက်ကို ဘောင်းဘီ အိတ်
ထဲ ထိုးထည့်၊ ရုံးက ပေးထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်ကလေးကို ထုတ်၊
တစ်ပြ နှစ်ပြလောက် အထိ တွန်းပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ သူက

သောကြာနေ့တို့၊ စနေနေ့တို့မှာတော့ ဘယ်တော့မှ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ အဲ...တစ်ပြန်စပြုလောက် ရောက်တော့မှ ဘိုင်စကယ်ပေါ်ကို ဟိုယိုင် သည်ယိုင် ခွထိုင်တယ်။ နည်းနည်းနေတော့မှ အသားကျ သွားပြီး ဘိုင်စကယ်လေး တချောက်ချောက်နင်းပြီး ထွက်သွား တာပဲတဲ့။

မောင်မောင်ပျင်းဟာ အဲဒီလို ဘိုင်စကယ်ကလေး တစ်စီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးသွားရတာကို သဘောကျတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်တော်တို့ရုံးကို ရောက်လာပြီး ပြောစာ စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်နှစ်ရွက် လာပေးသွားတတ်တယ်။ ဒါက လည်း နှစ်ခါသုံးခါလောက်ပဲ လာပေးတာ။ ရုံးအပေါ်ထပ်ကို တက်လာရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဓာတ်လှေကားကနေမလာဘူး။ ရုံးရုံးလှေကားအတိုင်း တက်လာတာ။ ဒီလောက်အမြင့်ကြီးကို တက်လာရပေမယ့် မော့တဲ့ပန်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော် မှာဖြင့် ဓာတ်လှေကားကြီးနဲ့တက်ရတာတောင် မောလှ ပြီ။ ကျွန်တော် ရုံးခန်းက ခုနစ်ထပ်မှာ ရှိတာကိုး။ မောင်မောင် ပျင်းဟာ လှေကားကို တက်လာရင်လည်း အဘိုးကြီးများလို ပဲ အေးအေးဆေးဆေး တစ်လှမ်းချင်းတက်လာတယ်။

သူ့ကို ကားနဲ့ဝင်တိုက်မိတဲ့နေ့ကို ကျွန်တော် မေ့လို့မရဘူး ဗျာ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုဝင်တိုက်မိတာက မြို့တော်ခန်းမရဲ့ရှေ့ မှာ။ ကျွန်တော် ဝင်တိုက်လိုက်တော့ သူ့လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း ပေါ်မှာ ရပ်ပြီး မလှုပ်မရှားဖြစ်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ လမ်း တစ်ဖက်ကို ငေးကြည့်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေ 'မလှုပ်ရှား' လို့ ပြောရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေ က ဒီလိုပဲ ဘယ်တော့မှ ရွှေလျားတယ်ရယ်လို့ သိပ်မရှိလို့ ပြော ရတာ။ သူ့အကြည့်ပြောင်းချင်လို့ရှိရင် မျက်လုံးကို ဘယ်ထော့မှ မရွှေ့ဘူး။ ခေါင်းကိုသာလှည့်ပြီး လိုက်ကြည့်တတ်တယ်။

'ဗျို ကိုမောင်မောင်ပျင်း' လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းအော်လိုက် တယ်။

သူ ပြန်မထူးခင် ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ညနေ သတင်းစာမှာ ပါတဲ့ ခေါင်းစီးကို လှမ်း မြင်လိုက်ရ တယ်။

သူက ကျွန်တော်ကို မော့မကြည့်ဘဲ 'ဟေ့' လို့ တစ်ခွန်းပဲ ထူးတယ်။

'တော်တော်ပူတယ်ဗျာ' လို့ ပြောရင်း ကျွန်တော်က မြို့တော် ခန်းမ အဆောက်အအုံအရိပ်ထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။

'အေး... ဒီလိုပဲ အရှင်တုန်းကလဲ ပူနေကျပါကွာ' တဲ့။ ဒီစကားတစ်ခွန်း ပြောပြီးရင် ဒီနေ့ညနေ သူ့ဆီက နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ထော်တော်နဲ့ ထွက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆို တာ သေချာတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းပေးတယ်။ သူက အဆင်သင့် လိပ်ထားတဲ့ စီးကရက်တွေကိုသောက်တာ မကောင်း ဘူးလို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်ပေးတဲ့ စီးကရက်ကို မသောက်ဘူး။ ကျွန်တော်သောက်လို့ တစ်လိပ်ကုန်တော့မှ သူက ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲက စွန်းပေနေတဲ့ဆေးရွက်ထုပ်ကလေးကို အရိုးငေါငေါ ထွက်နေတဲ့ သူ့ဒူးပေါ်မှာ တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘောင်း ဘီအိတ်ထဲမှာ ဟိုစမ်းဒီစမ်း လုပ်နေရင်း အတန်ကြာတော့ အဲဒီ အထဲက ကြေမှုနေတဲ့ စီးကရက်လိပ်တဲ့ စက္ကူထုပ်ကလေး တစ် ထုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး စက္ကူကလေးတွေကို ရွှေးထုတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီနေ့အလုပ်ဆင်းလာပြီလေ။ ဒါကြောင့် နေပူ မှာ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အအုံအရိပ်ကို ခိုပြီး အေးအေး ဆေးဆေး နားနေရတာပေါ့။ အနောက်တောင် လေကလည်း ကဖြူးဖြူးထိုက်နေတော့ အေးအေးကလေးနဲ့ နေလို့ ထိုင်လို့ သိပ်ကောင်းနေတာပေါ့။

စီးကရက်စက္ကူကလေးတွေကို ကြေမှုနေတဲ့ အထုပ်ကလေးထဲ တစ်ရွက်ချင်း ပြန်ထည့်၊ အဲဒီထဲက တစ်ရွက်ကိုရွေးပြီး နှုတ်ခမ်း မှာ ကိုက်ထားရင်း သူ့စီးကရက် စက္ကူထုပ်ကလေးကို ဘောင်း

၅၀ မြသန်းတင့်

ဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်နေတယ်။ ညစ်ပတ်နေတဲ့ ဆေးရွက်ထုပ် ကလေးအဝကို စီးကရက်စက္ကူပေါ်ကို အလိုက် သင့် က လေး လောင်းထည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်းမျက်နှာကချွေးတွေကို ခေါင်းမှာဆောင်း ထားတဲ့ မြက်ဦးထုပ်နဲ့ ယပ်ခပ်နေတယ်။ နေက တော်တော်နဲ့ ကျဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ မောင်မောင်ပျင်းဟာ ဆေး အိတ်လေးထဲက ညစ်ပတ်နေတဲ့ ပန်းစည်းကြိုးလေးကို သွားနဲ့ ကိုက်ဆွဲ ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို မျက်လုံး ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်ပြီး 'ဒီလိုပဲ အရင်တုန်းကလည်း ပူနေကျ ပါကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား' လို့ မေးနေတယ်။

'ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနှစ်နှေ့က ဖိုပူတယ်ထင်တာပဲဗျာ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

'ငါတော့ ဒီလိုပူတာမျိုးကို သိပ်သဘောကျတာပဲ' လို့ ပြော ပြီး စီးကရက်စက္ကူကို လျှာလေးနဲ့ တို့တို့ပြီး တံတွေးဆွတ်နေ တယ်။

ပြီးတော့ ညစ်ပေနေတဲ့ မီးခြစ်ဘူးတစ်ဘူးကိုထုတ်ပြီး မီးခြစ် နေတယ်။ ဘောင်းဘီဒူးပေါ်ကို မီးခြစ်ဆန့် ခြစ်ကြည့်တယ်။ နီရဲနေတဲ့ မီးခြစ်ဆံခေါင်းလေးတွေနဲ့ စိမ်းပြာပြာ ဖြစ်နေတဲ့ အောက်ခံယမ်းခွံလေးကို သူကြည့်နေတယ်။

ပြီးတော့ ခြေတစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ မယူလိုက်ပြီး ပါးလှပ်နေ တဲ့ သူ့ဖိနပ်အောက်ခံကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျေနပ် သွားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ပြီး ဖိနပ်ခွာကို မီးခြစ် ဆံနဲ့ ခြစ်နေတယ်။ မီးခြစ်ဆံခေါင်းက စိုနေတယ်။ တစ်ချက်ခြစ် လိုက်တာနဲ့ ခေါင်းက ယမ်းမှုန့်လေးတွေဟာ ကြွေကျသွားကြ တယ်။ သူက မရတာကို ခြစ်နေတော့ ကျွန်တော်လည်းစိတ်တိုတို ရှိတာနဲ့ 'မီးခြစ်ဆံက ယမ်းမရှိတော့ဘူးဗျ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလူဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ တော်တော်စိတ်တိုစရာ ကောင်းတယ်။

ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီထဲမှ မီးခြစ်ဘူးကို ဆတ်ခနဲ နှိုက်
ယူပြီး တစ်ချက် ခြစ်ပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

‘ရော့.... ရော့.... ဒါနဲ့ညှိ’ လို့ ကျွန်တော်က စိတ်တိုတိုနဲ့
ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်တယ်။

သူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး

‘ငါ့မှာ ခြစ်လို့ ရတဲ့ မီးခြစ်တစ်ဘူး ရှိပါသေးတယ်ကွ’ လို့
ပြောတယ်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာ မီးခြစ်ဘူးကို ရှာတွေ့သွားပြီး မျက်လှည့်
ပြလိုက်သလို ခြစ်ပြလိုက်တော့ မီးတောက်လေးတစ်ခု ပေါ်လာ
တယ်။ ဒါပေမယ့် စီးကရက်က လိပ်လို့ မှပြီးသေးဘူး။ စီးကရက်
စက္ကူကို တံတွေးဆွတ်ဖို့ ကျန်နေသေးတယ်။ လက်တစ်ဖက်က
မီးတောက်နေတဲ့ မီးခြစ်ဆံကို ကိုင်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က
စီးကရက်ကို ပါးစပ်နဲ့တေပြီး စက္ကူကို တံတွေးဆွတ်နေတုန်းမှာ
မီးခြစ်ဆံဟာ ကုန်သွားပြီး သူ့လက်ကိုသွားပြီး မီးလောင်တယ်။
ဒီတော့ မီးခြစ်ဆံကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရတာပေါ့။

‘ဒီလူ့နှယ် တော်တော်ဂွကျတဲ့လူ’ လို့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲက
ပြောလိုက်မိတယ်။

နောက်တော့ မောင်မောင်ပျင်းဟာ ဘုရားစူးရစေ့ စီးကရက်
လို့ ပြောနိုင်တဲ့ သူ့ဆေးလိပ်ကို မီးညှိလို့ ရသွားတယ်။

‘ဒီလိုပူတာတော့ အရင်တုန်းကလဲ ပူနေကျပါကွ’ လို့ သူက
ပြောတယ်။ စောစောက သူ့ခဏခဏ ပြောခဲ့တာကို မေ့သွား
သလားမပြောတတ်ပါဘူး။ ဒီစကားကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြော
သလို သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ရိုက်မမေးရဘဲနဲ့ ထပ်ပြောနေတယ်။

ကျွန်တော်က နောက်ထပ် စီးကရက်ညှိတယ်။

‘ငါ့စီးကရက်ကို သောက်ကြည့်စမ်းပါလား’

သူက ကျွန်တော်ကို ရက်ရက်ရောရောပေးတယ်။

‘ကောင်းရဲ့လားကွ’ လို့ ကျွန်တော် ကိုမေးတယ်။

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။

သူက သူ့စီးကရက်က ပြာတောင့်ကိုခါချလိုက်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်က ဘာမှမထူးခြားတဲ့ ရှုခင်းကို ဝေးကြည့်နေတယ်။ ဒီလိုပျင်းတိ ပျင်းတဲ့ အေးတိအေးစက်လုပ်နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပိုပြီး သဘောကျသွားတယ်။ သူဟာ ဘဝမှာ ဘယ်လို ပျော်အောင်နေရမယ် ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူ့လောကကြီးမှာ ပျာယီးပျာယာနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ အေးတိ အေးစက်နဲ့ နေနေရတာကိုလည်း တော်တော်နှစ်ခြိုက်ပုံရတယ်။

မောင်မောင်ပျင်းဟာ ထိုင်ရာက ထတဲ့ပြီး အင်း...အား...နဲ့ ပါးစပ်ကမြည်ရင်း သူ့ခြေတွေလက်တွေကို အညောင်းဆန်ပြီး အပျင်းထုတ်နေတယ်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီလို ပူပုံမျိုးက အရင်တုန်းကလဲ ပူနေကျ’ လို့ ကျွန်တော်ကို ထပ်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ထဲကနေပြီး သူ့ဆီမှာ တွေ့နေကျ အေးတိအေးစက် အမှုအရာဟာ တငွေငွေ ပေါ်လာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

‘မဟုတ်ဘူးလား’

မောင်မောင်ပျင်းဟာ ခပ်လှမ်းလှမ်းပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လှဲထားတဲ့ သူ့ဘိုင်စကယ်ကို သွားကောက်တယ်။ ဒီဘိုင်စကယ်ကို လှဲပြီး ပလက်ဖောင်း နေရိပ်မှာ သူ ထိုင်ပြီး အပျင်းထူနေတာ ကြာလှပြီလေ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုလက်ပြပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းမှာ သူက ခဏနေဖို့ အချက်ပြတယ်။

ပြီးတော့ သူက သူ့မျက်လုံး၊ သူ့နှာ့ရွက်၊ သူ့နှာခေါင်း၊ သူ့မေး၊ ဝါကျင်နေတဲ့ သူ့သွားတွေနဲ့ ပြုံးပြတယ်။

‘အိမ်ပြန် အရက်တစ်လုံးလောက်သောက်ပြီး အိပ်တော့မယ်ကွာ၊ အိပ်ရင်း ဒီလိုပူနေကျ အပူရှိန်ပြင်းတဲ့နေ့တွေကို အိပ်မက်

မက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီလို နေပူပူမှာ အရက်သောက်လိုက်ရရင် သိပ် အရသာရှိတာကွ' တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြန့်တဲဆက် လက်ပြပြီး အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

‘ဒီလိုနေ့မျိုးက ဟိုတုန်းက ပူနေကျနေ့မျိုးကွ’ တဲ့။

မောင်မောင်ပျင်းဟာ သူ့ဘိုင်စကယ်ကလေးနဲ့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အဖြစ်အပျက်က တော်တော်ကြာပြီလေ။

ကျွန်တော်ကားကို ရပ်လိုရတော့ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး မောင်မောင်ပျင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကားအောက်က ဆွဲထုတ်တယ်။ ကားအောက်ကဆွဲထုတ်ရင်းလည်း သူမသေပါစေနဲ့၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ခေါင်းကို ဆွဲထုပြီး ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က သွေးစေးတွေဟာ ကျွန်တော် မျက်နှာပေါ်က စီးကျသွားတဲ့ ချွေးတွေကြောင့် ကျဲသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်က သွေးတွေကို ကျွန်တော် ကုတ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ သုတ်ပေးနေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း သူ့နှာမည်ကို ဟတုတ်တုတ် ခေါ်နေတယ်။

‘ကိုမောင်ပျင်း၊ ကိုမောင်ပျင်း’

သူ့ဆီက ဘာမျှ မဖြေဘူး။ သူ့ခေါင်းဟာ ကျွန်တော် လက်ထဲက လွတ်ကျသွားပြီး ပူလောင်ပြီးစေးကပ်ကပ်ဖြစ်နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကျသွားတယ်။ ဒီတုန်းမှာ လူ့ဘစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို ဘေးတုန်းပစ်လိုက်တယ်။

‘ကိုမောင်ပျင်း၊ ကိုမောင်ပျင်း’

သူ့ဘရာဇာ တစ်ယောက်က သူ့အလောင်းကို သယ်သွားတယ်။ စိုစွတ်ပြီး အနီရောင် သန်းသွားတဲ့ သတင်းစာစက္ကူ။

၅၄ မြသန်းတင့်

(အားကစား စာမျက်နှာ ပန်းရောင်ကလေးနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ဖုံးထားတယ်။)

ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေသေးသရွေ့ ကိုမောင်ပျင်းကို သတိရနေဦးမှာပဲ။ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေဟာ လောကဓံကို တယ်ပြီး ခံနိုင်ကြပါကလား၊ တယ်ပြီး အကောင်းမြင်တတ်ကြပါကလား၊ မယုံနိုင်စရာ မရှိအောင် သူတို့ရဲ့ သဘာဝဟာ ချစ်စရာကောင်းလှပါကလား၊ ဘဝနေပူကို ခံနိုင်ကြပါကလားလို့ ကျွန်တော်တွေးနေမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားလိုက်တဲ့ သူ့ခေါင်းကတော့ ကျပ်ခဲနေတဲ့ ဆံပင်တွေအောက်မှာ ခွဲပြီးကာစ ရှေ့ခုံးတုံး တစ်တုံးလို အေးစက်လို့ပါကလား။

[အမေရိကန်စာရေးဆရာ *Erskine Caldwell* ၏ *Merorandum* ကို ပြန်ဆိုသည်။)

တောကျီးကန်း အဘိဓမ္မာဆရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ပြောင်းခင်းတွေထဲတွင် တောကျီးကန်းတွေ အုပ်လိုက်ကျစပြုလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အထဲမှ အရေးအကြီးဆုံးဟု ထင်ရသည့် တောကျီးကန်း တစ်ကောင်ကို ရွေးကာ သူနှင့် စကားပြောကြည့်၏။ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော်သည် ကျီးကန်းနီတိဆရာ၊ ကျီးကန်းဒဿန ဆရာတစ်ဦးနှင့် သွားတိုးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စကားများသည် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းနေပါသည်။

အောက်ပါတို့မှာ ကျွန်တော်နှင့်ကျီးကန်းဒဿနဆရာတို့ ပြောကြသည့်စကားများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်။ ။ခင်ဗျားတို့ ကျီးကန်းတွေဟာ တော်တော် အသက်ရှည်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သဘာဝသိပ္ပံ ပညာရှင်တွေ အဆိုအရ ခင်ဗျားတို့ ကျီးကန်းတွေနဲ့ ငါးလုံရှည်ငါးမျိုးဟာ အသက်ရှည်တဲ့ နေရာမှာ စံနှုန်းတူပဲတဲ့။ ခင်ဗျားကကော အသက်တယ်လောက် ရှိပြီလဲ။

ကျီးကန်း။ ။ကျုပ်က အသက် သုံးရာခုနစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီဗျ။

၅၆ မြသန်းတင်

ကျွန်တော်။ ။အလို ဟုတ်လား။ တယ်လိုလဲ အသက်ရှည်ပါက
လားဗျာ။ ကျွန်တော်သာ ခင် ဗျား၊ လောက်
အသက်ရှည်ရင် 'ရှေ့ဟောင်း ဂန္ထဝင် မဂ္ဂဇင်း' နဲ့
'သမိုင်းဂျာနယ်' အတွက် ဆောင်းပါးတွေအများ
ကြီးကို ရေးဖြစ်မှာပဲ။ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေ၊ ဝတ္ထု
တိုတွေ၊ ပြဇာတ်တွေ တခြား တိုလီမိုလီတွေလဲ
ဘယ်လောက်များ ရေးမိမလဲ မသိဘူး။ ပိုက်ဆံ
တွေလဲ အများကြီးရမှာပဲ။ နေစမ်းပါဦး၊ နှစ်
ပေါင်း သုံးရာကျော်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားကော
ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့သလဲ။

ကျီးကန်း။ ။ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပေါင်ဗျာ။ ဘာတွေများ လုပ်ရဦး
မှာလဲဗျ။ အစာစားတယ်၊ ရေသောက်တယ်၊ အိပ်
တယ်။ ပြီးတော့ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားအောင် လုပ်
တယ်။ ဒါပဲပေါ့။

ကျွန်တော်။ ။ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတယ်ဗျာ။ ဒီအသက်အရွယ်ကြီး
အထိ ဒါတွေနဲ့ပဲ အချိန် ကုန်ခဲ့တယ် ဆိုတော့
ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားအစား ရှက်လိုက် တာ။
ခင်ဗျားဟာ လောကကြီးမှာ နှစ်ပေါင်း သုံးရာ
ခုနစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်လဲ နေနေခဲ့ပြီးပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း သုံးရာခုနစ်ဆယ်ခြောက်နှစ် တုန်းကလို
ခင်ဗျားဟာ ခုထိလဲမိုက်တုန်းပါကလား။ ခင်ဗျား
မှာ တိုးတက်မှုဆိုလို့ တစ်ပြားသားမူလဲ မရှိပါ
ကလား။

ကျီးကန်း။ ။ဒီမှာ ကိုယ့်လူ။ အသိဉာဏ်တရားဆိုတာ အသက်
ကြီးတိုင်း ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ပညာသင်ကြား
မှုနဲ့ လေ့လာမှုက ရတဲ့ပစ္စည်း။ စိန်တိုင်းကို ကြည့်

ပါလား။ စိန်တိုင်းရယ်လို့ ကမ္ဘာမှာ ပေါ်လာ
တာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာလှပြီပဲ။ ကျုပ်ထက်အသက်
ကြီးတာပေါ့။ ခုဘာဖြစ်နေသလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်
ပေါင်း တစ်ထောင်တုန်းကလို ခုလဲ စိန်တိုင်းဟာ
ညံ့ဖျင်းနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော်။

။(အံ့အားသင့်လျက်) ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ၊ လောက
ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်း သုံးရာခုနစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်
လုံးလုံး နေလာခဲ့တယ်ဆိုတာ နည်းသလားဗျ။
ထာဝရ ကာလကြီးလို့တောင် မခေါ်နိုင်ဘူး
လား။ ကျွန်တော်လိုသာဆိုရင် အဲဒီ အတော
အတွင်းမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေက ပညာဌာန
တိုင်းမှာ ပညာတွေ သင်ခဲ့ပြီးလောက်ပြီ။ အခါ
နှစ်ဆယ်လောက်လဲ အိမ်ထောင်ကျပြီးလောက်ပြီ။
ဆက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်မှန်သမျှကိုလဲ လုပ်
ပြီးလောက်ပြီ။ ရာထူးတွေဆိုလဲ အမြင့်ဆုံးကို
ရောက်လောက်ပြီ။ သေတောင်မှ သူဌေးကြီးအဖြစ်
သေလောက်ပြီ။ ခင်ဗျား ဒီလောက်မှ မစဉ်းစား
တတ်ဘူးလား။ ငွေတစ်ကျပ်ကို နှစ်ထပ်ထိုး ငါး
ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ဘဏ်မှာအပ်ထားရင်တောင် နှစ်ရာ
ရှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ဆိုရင် ငွေတစ်သန်းဖြစ်ပြီ။ ခင်ဗျား
တွက်ချက်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီတော့ ငွေတစ်ကျပ်
ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရာရှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ကပဲ စပြီးစု
တယ်ထား။ ခုလောက်ဆိုရင် လက်ထဲမှာတစ်သန်း
ဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားလောက်မိုက်တာ လောကမှာ
ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မရှက်ဘူး လားဟင်။
ဒီလောက်တောင် ညှိရသလားဆိုပြီး ခင်ဗျား
မရှက်ဘူးလား။

ကျီးကန်း။ ။ မရှက်ပေါင်ဗျာ။ ဘာရှက်စရာ ရှိသလဲ။ ကျုပ်တို့ ဟာ ချစ်မယ်၊ မိုက်မဲ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ သက်တမ်း နှစ်လေးရာအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ဟာ လူ့သက်တမ်း အနှစ်လေးဆယ် အတွင်းမှာ လူ တွေလုပ်ခဲ့တဲ့ မိုက်မဲတာမျိုးကို တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ သေးဘူး။ ဒါကိုတွေးလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ စိတ်ချမ်း သာတယ်။ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်ဟာ လောကကြီး မှာနှစ်ပေါင်း သုံးရာခုနစ်ဆယ်ခြောက်နှစ် နေခဲ့ ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကျီးကန်းတွေ တစ် ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် စစ်တိုက်တာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့မှာ စစ်မဖြစ်တဲ့နှစ် ရယ်လို့ ရှိခဲ့ဖူးလို့ လား။ ကျုပ်တို့ ကျီးကန်းတွေ ဟာ တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် ဘယ် တော့ မှ မလုယက်ခဲ့ကြဘူး။ ဘဏ်တိုက်မှာလဲ ငွေမစုကြ ဘူး။ နိုင်ငံခြားဘာသာသင်သိပ္ပံ ကျောင်းတွေလဲ မဖွင့်ခဲ့ဖူးဘူး။ တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင် ခြိမ်း ခြောက်ငွေညှစ်တာမျိုးလဲ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ အညံ့စား ဝတ္ထုတွေကိုလဲ မရေးခဲ့ကြဘူး။ အညံ့စားကဗျာ တွေကိုလဲ မရေးခဲ့ကြဘူး။ ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ် တို့ဟာ နှစ်ပေါင်း သုံးရာခုနစ်ဆယ်ခြောက်နှစ် နေခဲ့ပြီးပြီ။ ကျုပ်တို့ ကျီးကန်း မတွေ့ဟာ ယောကျ်ားတွေအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တာမျိုး၊ ကိုယ့် ယောကျ်ားကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်တာမျိုး ကိုလဲ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့သေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့လူ တွေကကော ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျုပ်တို့လို ဟုတ်ရဲ့ လား။ ကျုပ်တို့ ကျီးကန်းတွေထဲမှာ ကပ်ပါး ရပ်ပါးတွေ မရှိဘူး။ ချောက်တူနီးတဲ့သူတွေ မရှိ

နိုင်ငံတကာ ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတိုများ (၄) ၅၉

ဘူး။ လူလိမ်တွေ မရှိဘူး။ သာပေါင်းညာစား
တွေ မရှိဘူး။ ကြောင်သူတော်တွေ မရှိဘူး။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောနေသူကို သူ့အဖော်
များက လှမ်းခေါ်နေကြပါပြီ။ တောကျီးကန်းသည် စကားကိုမျှ
ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်သန်းကာ
အဝေးသို့ ပျံသွားလေပြီ။

[ရုရှားစာရေးဆရာ Anton Chekov ၏ *The Rook* ကို
ပြန်ဆိုသည်။]

ခေါင်းလောင်းသံ

မှောင်စပြုလေပြီ။

တောစပ်ရှိ ချောင်းနံဘေးမှ ရွာကလေးသည် ဆည်းဆာ မှုန်မှုန်ထဲတွင် ရောသွား၏။ ကြယ်လင်းသည့် နေ့ဦး ညများက ချစ်စရာ။ အပေါ်သို့ ပျံတက်လာကြသည့် မြေငွေ့ပြာပြာတို့ကြောင့် တောရိပ်သည် ပို၍မှိုင်းလာကာ ကွင်းပြင်များပေါ်တွင် မြူပြာပြာတို့ကရစ်ဆိုင်းလျက်။ အားလုံးတိတ်ဆိတ်ကာ ဝမ်းနည်းဖွယ်၊ လွမ်းမောဖွယ်ကိုဆောင်နေကြသည်။ ရွာကလေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်ဟုပင် ထင်ရတော့သည်။

ဆည်းဆာ အမှောင်ထဲတွင် သစ်လုံး တဲကလေး များကို ရေးရေးရိပ်ရိပ် မြင်ရ၏။ မီးရောင်ကလေးများက ပြောက်တီပြောက်ကျားလက်လျက်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်းတံခါးဖွင့်သံ၊ ခွေးဟောင်သံတို့ကို ကြားရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း လေတိုးသဖြင့် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့် သစ်တောထဲမှ အိမ်ပြန်လာကြသူများကို မြင်ရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြင်းတစ်စီး ဖြတ်စီးသွားသံ၊ လှည်းတက္ကီတက္ကီ မောင်းလာသံတို့ကို ကြားရတတ်၏။ ထိုသူများမှာ ပဲ့တော်နေ့ အမိ ဘုရားကျောင်းသို့ လာကြသည့် ဘုရားပူးများ ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ရွာလယ် ကုန်းမြင့်ကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် ရှိသည်။ မြင့်မား နက်မှောင်သည့် ခေါင်းလောင်းစင်ကြီးသည် ပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးဝင်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတွင် ခေါင်းလောင်းထိုးသည့် ကပ္ပိယ အဘိုးအိုကြီး မိဟေးဗစ် ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်သို့ တက်လာပြီ ဆိုလျှင် တက္ကိကျွဲ မြည်နေသော ခေါင်းလောင်းစင် လှေခါးထစ် များ မြည်သံကို ကြားရတတ်သည်။ သူ့လက်တွင် ဆွဲလာသည့် မှန်အိမ်ကလေးက တယမ်းယမ်းဖြင့် ကောင်းကင်တွင် လက်နေ သည့် ကြယ်ပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်နှယ် တူ၏။

ကပ္ပိယ အဘိုးအိုကြီးအဖို့ လှေခါးကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ယူရ သည်။ ခြေထောက်တို့က သန့်စွမ်းခြင်း မရှိကြတော့။ မျက်လုံး တို့ကလည်း မှန်မဲ့စပြုကြပြီ။ စင်စစ် သူ့လို အဘိုးအိုကြီးသည် ယခု အချိန်မျိုးတွင် အေးအေး သက်သာ နေဖို့ကောင်းပြီ။ အလုပ် လုပ်ဖို့ မသင့်တော့။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်သည် သူ့ကိုခေါ်တော် မမူသေး။ သားတွေ မြေးတွေကို သူ့သင်္ဂြိုဟ်ခဲဖူးပြီ။ လူကြီး လူရွယ် လူငယ်တို့အား သူ့သားသို့ လိုက်ပို့ခဲဖူးပြီ။ သို့ရာတွင် အဘိုးအိုကမူ မသေသေး။ နေ၍သာ နေရသည်။ အသက်ရှင်ရ သည်မှာ ပင်ပန်းလှချည်။ နွေရာသီ ပဲ့တော်ရက် များစွာကို သူ တွေ့ခဲဖူးပြီ။ ပဲ့တော်အချိန် ရောက်လျှင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းတီးဖို့ အကြိမ်မည်မျှ စောင့်ခဲရသည်ကိုပင် သူ မမှတ်မိတော့။ ခုလည်း ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ အလို တော်အရ ပဲ့တော်ချိန်ကို ခေါင်းလောင်း တီးရဦးမည်။

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် အပြင် ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ၏။ အောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပတ်ပတ်လည် အမှောင်ထုထဲတွင် ရှိသည့် သူတို့ရွာ သုသာန် ကလေးကို မှန်းဆ ကြည့်မိသည်။ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်လှပြီ ဖြစ်သည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်များက လက်မောင်းတို့ကို အထက် သို့ ဆန့်တန်းကာ သူတို့၏ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေကြသည့် မြေပုံများကို ကာကွယ်နေကြသည့်ဟန်။ မြေပုံများပေါ်တွင် အရိုးတံပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည့် သစ်ဖြူပင်များက ငိုက်ယွန်း ကျလျက်။ မြေပြင်မှ ဖူးကာစ ပန်းဖူး ပန်းငုံတို့၏ ရနံ့များသည် ခေါင်းလောင်းစင်

ပေါ်သို့ ဝေ့တက်လာကြသည်။ သည် ပန်းရနံ့တို့ကို ရှူရှိုက်လိုက် ရသည်ဆိုလျှင် ကပ္ပိယအဘိုးအိုသည် လွမ်းဆွတ်သလို ရင်ထဲတွင် လှိုက်လာကာ တမလွန်ကို တမ်းတမိတတ်သည်။

နောက်တစ်နှစ်လောက်ဆိုလျှင် သူသည် ဘယ်ဘဝတွင်ရောက် နေတော့မည်မသိ။ သည် ခေါင်းလောင်းစင်ကြီးပေါ်သို့ မပြတ် တက်ကာ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးများကို ထိုးရဦးမည်လော။ တိတ်ဆိတ်၍ အိပ်မောကျနေသည့်ညကို အသံသာသာဖြင့် ဒေါင် ဒင် ထိုးကာ လှုပ်နှိုးရဦးမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် လက်ဝါး ကပ်တိုင်ကလေး တစ်ခု၏ မြေပုံထဲက မည်းမှောင်သည့် ချောင်း ကလေး တစ်ချောင်းထဲတွင် လဲလျောင်း နေရတော့မည်လော။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးမှသာလျှင် သိလိမ့်မည်။ အဘိုး အိုသည် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ ဘုရား သခင်သည် နွေဦး ပွဲတော်ချိန်ကို ကြိုဆိုရန် အခွင့်ကို ပေးသနား တော်မူထားသေးသည် မဟုတ်လော။

အဘိုးအိုသည် ကြယ် အထောင်အသောင်းတို့ဖြင့် လင်းလျက် ရှိသော ကောင်းကင် ကြီးကို မော်ကြည့်ကာ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လက်အုပ်ချီပြီး ဘုရား၏ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်သည်။

‘ဗျို အဘိုးကြီး’ ဟု အသံတုန်တုန်နှင့် အော်ခေါ်သံကို အောက်မှ ကြားရသည်။ အောက်မှ အော် ခေါ်နေသည့် အဘိုးကြီးသည် မှန်မဲ့သော မျက်လုံးများကို လက်ဖြင့် ကာထားရင်း ခေါင်း လောင်းစင်ပေါ်မှ ကပ္ပိယ အဘိုးအိုကို မော်ကြည့်၏။

‘ရှိုတယ်ဗျို၊ ဒီမှာ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျုပ်ကို မမြင်ဘူးလား’ ဟု အဘိုးအိုက အောက်သို့လှမ်းအော်သည်။ ‘မမြင်ရဘူးဗျ၊ ခေါင်း လောင်းထိုးချိန် ရောက်ပြီထင်တယ်၊ မထိုးသေးဘူးလား’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကောင်းကင်က ကြယ်များကို မော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘုရားသခင်၏ အထောင် အသောင်းသော အလင်းရောင်တို့သည် ကောင်းကင်တွင် တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိကြ၏။ တောက်ပသည့် ခုနစ်စဉ် ကြယ်ကြီးသည် သူတို့ ခေါင်းပေါ်တွင် မှန်းတည့်စပြုနေလေပြီ။ ကပ္ပိယအဘိုးအိုသည် တရားကို ရှုမှတ်၏။

‘ရာသီ မကူးသေးဘူးဗျ၊ နည်းနည်းလိုသေးတယ်၊ ကျုပ်သိပါတယ်’

ဟုတ်သည်။ ဘယ်အချိန်တွင် ရာသီကူး၍ ဘယ်အချိန်တွင် ခေါင်းလောင်းထိုးရမည်ကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ ဘုရားသခင်၏ ကြယ်များသည် ရာသီကူးချိန်ကို ပြောကြသည်။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ သစ်ရွက် လှုပ်သံတို့ဖြင့် ညံ့နေသည့် တောအုပ်သည် လည်းကောင်း၊ အမှောင်ထဲမှ တသွင်သွင်စီးနေသည့် စမ်းရေစီးသံသည် လည်းကောင်း ထိုအရာများကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထိုအရာများသည် သူ့ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ဘဝသည် သည်နေရာတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

ရှည်ဝေးသောအတိတ်ကို သူ အမှတ်ရသည်။ သူ့ငယ်ငယ်က အဖေနှင့် ဤခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပုံကို သူ သတိရ၏။ ဘုရား ဘုရား မနေ့ တစ်နေ့ကလို့ ထင်ရသည့်တိုင် ကြာခဲ့လှပါပေကော။ ထိုစဉ်က သူက လူငယ်ကလေး။ မျက်လုံးများက တောက်ပ ရွန်းလဲ့လျက်။ လေက သူ့ဆံပင်များကို ငွေ့ယမ်းကစားနေသည်။ ရွာလယ် လမ်းတစ်လျှောက်က ဖုန်တွေကို တလုံးလုံး ထစေသည့် လေမျိုးမဟုတ်။ သန့်ရှင်းသည့်လေ။ အတောင်ပံများကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ခတ်စေသည့်လေမျိုး - ဖြစ်သည်။ ဟိုအဝေးက ကမူ အောက်ခြေ ရွာဘက်မှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ လာနေသူများကို သေးသေးမှုန်မှုန် မြင်ရသည်။ တဲကလေးများသည် ပိပိသေးသေးကလေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

သစ်တောအုပ်များသည် အဝေးတွင် မှိုင်းလျက်။ ရွာကလေး တည်ရာ ကွင်းပြင် ကွက်လပ်ကလေးသည် ပို၍ ကြီးမားနေသည် ဟု ထင်ရသည်။

အဘိုးအိုသည် ကွက်လပ်ကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ‘အဆုံး ကျတော့လည်း လူ့ဘဝဆိုတာ ဒါပါပဲ’ တွေး၍ပြုံးနေသည်။ ဟုတ်သည်။ ဤသည်မှာ လူ့ဘဝဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက တော့ လူ့ဘဝ အကြောင်းကို မသိ။ လူ့ဘဝဆိုသည် အဆုံးရှိ သည် ဟူ၍ မထင်။ ယခုမူ ကိုယ့်လက်ဖဝါးကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်၍ မြင်ရသလို အဆုံးကို မြင်နေရပြီး သုသာန်ထောင့် တစ်နေရာတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် မှန်းဆကြည့်ခဲ့သည့် မြေပုံကလေးတအစ အရာရာ ကို မြင်နေရပြီ။ ‘အင်း ဘုရား တရား ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကြောင့် အနားယူချိန်တော့ ရောက်လုပေါ့၊ ခန္ဓာဝန်ကြီးကို သူ့ထမ်းခံ ပြီးပြီ၊ စိတ်စွတ်သည့်မြေကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ မာတာမိခင်သဖွယ် ထင်နေသည်။ အင်း မကြာတော့ပါဘူး၊ ကြာကြာ မနေရ တော့ပါဘူး’

ထိုစဉ် ရာသီကူးချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ အဘိုးအိုသည် ကြယ်ပွင့်များကို မော့ကြည့်၏။ ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ လက်အုပ်ချီ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းလောင်း ကြိုးများကို ဆွဲလိုက်သည်။ ခဏ အတွင်း၌ ညဉ့်လေပြည်သည် ခေါင်းလောင်းသံများပြင့် ပဲ့တင် ထပ်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ချက်၊ တတိယတစ်ချက်။ စတုတ္ထ တစ်ချက်။ ခေါင်းလောင်းသံသည် ပဲ့တော်ညတိုင် ဒေါင်ဒိုင် မြည်ဟည်းကာ ပဲ့တင် ရှိုက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။

ခေါင်းလောင်းသံသည် ရပ် သွား၏။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲ တွင် ဝတ်ပြုနေကြပြီ။ ယခင်ကဆိုလျှင် အဘိုးအိုသည် အောက် သို့ ဆင်းသွားကာ ထောင့် တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ရင်း ဘုရားဝတ်

ပြုမြဲဖြစ်၏။ ဝတ်ရွတ်သံကို နားထောင်မြဲဖြစ်၏။ သည်တစ်ခေါက် တွင်မူ ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်မှမဆင်းတော့။ ခေါင်းလောင်း စင် လှေကားကို ဆင်းရု တက်ရသည်က ပင်ပန်းလှပြီ။ သူ့ကိုယ် တိုင်ကလည်း အားနည်းလှပြီ။ အဘိုးအိုသည် ခုံရှည်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ခေါင်းလောင်းသံ သာသာကို ကြား ယောင်နေသည်။ တွေးတော ငေးမောနေသည်။ အဘယ်ကို တွေးပါသနည်း။ ဤသည်ကို သူလည်း မပြောနိုင်။ အမှောင် ထဲတွင် ခေါင်းလောင်းသံ သာသာသည် ယခုတိုင် ပဲ့တင် ရိုက် ခတ်ဆဲ။ သူ့မှန်အိမ်မှ မီးရောင်ကြောင့် ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ် တွင် မှန်ပျံ့ပျံ့ လင်းနေသည်။ ခေါင်းလောင်းသံ သာသာသည် အမှောင်ထဲတွင် ပဲ့တင် ရိုက်ခတ်ဆဲ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အောက် ထပ် ကျောင်းဆောင်ထဲမှ ဝတ်ရွတ်သံကို ကြားရ၏။ ခေါင်း လောင်းကို ဆိုင်းထားသည့်ကြိုးများသည် ညဉ့်လေပြည်ထဲတွင် လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိကြ၏။

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိ၏။ သူ့စိတ်သည် အတွေးမျိုးစုံဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဟော ဟော ခု ခမ္မာ သီ ချင်းကို ဆိုနေကြပြီဟု တွေး၏။ ကျောင်းထဲသို့ ရောက်သွားကာ ဣလေးများ၏ ဝတ်ရွတ်သံကို ကြားယောင်လာပြန်သည်။ ပျံ့ လွန်တော်မူလေပြီးသော ဘုန်းကြီး ဦးနာအိမ်၏ သီလပေးသံ ကို ကြားသည်ဟု ထင်၏။ ဝတ်တက်သူတို့၏ ခေါင်းများသည် လေပြည်အသုတ်တွင် ယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိသည့် ကောက်ပင်များကဲ့သို့ နိမ့်ချီ မြင့်ချီ။ ထို့နောက် လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ကြ၏။ ထို အရာများအားလုံးသည် လှန်လေပြီးသောအတိတ်က ဖြစ်ခဲ့သော် လည်း သူ့မျက်စိထဲတွင် ယခုတိုင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင် နေသည်။ ထို့နောက် တင်းမာနေသည့် အဖေမျက်နှာကို မြင် ယောင်၏။ စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားရှိခိုးနေသော သူ့ညီကို မြင် ယောင်ပြန်သည်။ ထိုစဉ်က သူကလည်း တောင့်တောင့် တင်းတင်း သန်သန်မာမာ။ လူ့ဘဝ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို တိတ်တခိုးမျှော်

ကိုးလျက်။ ယခု ထိုစည်းစိမ် ထိုပျော်ရွှင်မှုသည် အဘယ်မှာ နည်း။ ထိုအခိုက်၌ အဘိုးအို၏ အတွေးတို့သည် ဝင်းလက်လာ ကြကာ သူ့အတိတ်ဘဝက အဖြစ်အပျက် များသည် ထင်ထင် ရွားရွား ပေါ်လာကြလေ၏။

သူသည် အလုပ်ပင်ပန်းစွာ လုပ်ရခြင်း၊ ပူပင်သောက ဖြစ်ရ ခြင်းတို့ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ လူ့ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်မှုဆိုသည်မှာ အဘယ် မှာနည်း။ အကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားသည် ပျိုရွယ်နိနယ် သော မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အရေးအကြောင်းတို့ကို ထင်စေ နိုင်သည်သာ။ တောင့်တင်းဖြောင့်မတ်သောခါးကိုလည်း ကုန်း သွားစေနိုင်သည်သာ။ သူ့နှောင်တော်များကို သင်ကြားခဲ့သည့် နည်းတူ သူ့ကိုလည်း သက်ပြင်းချတတ်အောင် သင်ကြားပေး နိုင်သည်သာ။

ခပ်လှမ်းလှမ်း အမျိုးသမီးများအထဲတွင် ခေါင်းငုံ့၍ ရပ်နေ သည့် သူ့ရည်းစားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ရွာမှ ရွားသည့် မိန်းမမျိုး။ ယခုတော့ မရှိတော့ပြီ။ ဘုရားသိကြားမလို ကောင်း ရာမ္မန်ရာ ရောက်ပါစေ။ သူ့ခမျာ ဆင်းရဲလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ သေသာသွားရော အလုပ်နှင့် လက်နှင့် ပြတ်သည်ဟူ၍မရှိ။ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ မရွှေ့မလှဲသာ ကြုံတွေ့ရသည့် သောကတို့သည် ထိုမိန်းမ၏အလှကိုလည်း ညှိုးနွမ်းနိုင်စေသည်သာ။ သူ့ရည်းစား ၏ မျက်လုံးများသည် ရှုန်းလှဲတောက်ပခြင်း မရှိကြတော့။ တည် ငြိမ်လေးနက်သည့် ဣန္ဒြေအစား တစ်ခုခုကို ကြောက်ရွံ့နေရသည့် ထိုထိုင်းလေးကွေးသော အမူအရာသည် သူ့မျက်နှာတွင် အထင်း သား ပေါ်နေသည်။ သူ့အတွက်လည်း ပျော်ရွှင်မှု ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။ သူတို့တွင် သားတစ်ယောက် မွေးခဲ့သည်။ ထိုသား သည် သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက်။ သူတို့၏ အားထားရာ။ သို့ရာတွင် ထိုသားသည်လည်း လောက၏ဒဏ်တို့ကို မခံနိုင်။

ထို့နောက် မြေရွှင်၏သားကို သူမြင်ယောင်ပြန်သည်။ သူသည် မိဘမဲ့ကလေးများကို မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျစေခဲ့ပြီ။ ထိုမျက်ရည်

တို့ကို ကျစေခဲ့သည့်အတွက် ဘုရားသခင်ထံ ခူးထောက်ကာ အပြစ်မှလွတ်ရန် တောင်းပန်နေပုံရသည်။ မြေရှင်၏ သားသည် နဖူးကို မြေကြီးနှင့် ထိသည်အထိ ဦးချသည်။ အဘိုးအို၏ ရင်ထဲ တွင် ဆူပွက်လျက်ရှိ၏။ မည်းမှောင်သော တမန်တော် နတ်ရုပ် များ၏ မျက်နှာများသည် လူတို့၏ မောဟ၊ လူတို့၏ သောက တို့ကို မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ကြည့်နေသည် ထင်ရသည်။

ထိုအရာများသည် အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ လွန်ခဲ့ကြပြီ။ သူ့အဖို့ရာတွင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် ခေါင်းလောင်းစင်။ ခေါင်းလောင်းစင်သည် လောကကြီး။ လောကကြီးသည် ခေါင်းလောင်းစင်တွင် ချည်နှောင်ထားသည်ဟု ထင်ရ၏။ အင်း ဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဆုံးဖြတ်တော် မူမှာပေါ့လေဟု ဆိုရင်း အဘိုးအိုသည် ခေါင်းကို ငှဲ့ထားလိုက်မိသည်။ မျက်ရည်များ သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြလေသည်။

‘ဗျို အဘိုးကြီး၊ ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေ သလား’ ဟု အောက်မှ အော်သံတစ်သံကို ကြားရသည်။

‘ဟေ ငါ အိပ်များ ပျော်သွားသလား မသိဘူး၊ ဒီလို တစ် ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး’ ဟု တွေးရင်း အဘိုးအိုသည် ထိုင်ရာမှထ၏။

လျင်မြန်၍ အတွေ့အကြုံရှိသည့် လက် ကျင့်သားရနေသည့် လက်များဖြင့် ခေါင်းလောင်းကြီးများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အောက်တွင် ရွာသားများသည် ပုရွက်အုံတစ်ခုကဲ့သို့ လှုပ်ရှား လျက် ရှိကြ၏။ တံခွန် ကုက္ကားများကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရသည်။ ပိုးစများဖြင့် ချုပ်ထားသည့် တံခွန် ကုက္ကားများသည် လေထဲ တွင် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်နေကြ၏။ လူတန်းကြီးသည် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကို လှည့်ပတ်နေပြီး ‘ခရစ်တော်သည် ရှင်ပြန်ထမြောက်ခဲ့ လေပြီ’ ဆိုသည့် ဓမ္မတေးသီချင်းကို ဆိုလျက် ရှိကြသည်။

ထို ဓမ္မတေးသံကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါတွင် အဘိုးအို၏ နှလုံးသားသည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်စပြုလာ၏။ မီးရှူးမီးတိုင်များ သည် ခါတိုင်းပွဲတော်နေ့များထက် ပို၍ထွန်းလင်း တောက်ပကာ လူများသည် ပို၍လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ တံခွန် ကုက္ကား များသည်လည်း ပို၍လှုပ်ရှားလာကြကာ လေသည် သူ၏တောင်ပံ ကြီးများဖြင့် မြည်သံသာသည့် ခေါင်းလောင်းသံများကို အဝေး သို့ သယ်ဆောင်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

ကပ္ပိယ အဘိုးအိုသည် တစ်ခါမျှ ဤသို့ ခေါင်းလောင်းမထိုး စဖူး။

သူ့နှလုံးသားသည် ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး အဖြစ် ပြောင်း သွားသကဲ့သို့ပင် ထင်ရတော့သည်။ ခေါင်းလောင်းသံများထဲ တွင် ရယ်သံ တေးဆိုသံ ငိုသံတို့သည် ပေါင်းစည်း ဂဟေဆက် သွားကြကာ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော ပေါင်းစည်းမှု ရေစီး ကြောင်းကြီးအဖြစ် စီးဆင်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုအသံ များသည် ကြယ်အထောင်အသောင်းတို့ဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိ သော ကောင်းကင်ယံအထိ ရောက်အောင် လွင့်ပျံတက်သွားပြီး နောက် တုန်ယင်လျက် မြေကြီးသို့ ပြန်၍ သက်ဆင်းလာသည်ဟု လည်း စိတ်တွင်ထင်မိ၏။

ခေါင်းလောင်းသံသည် ‘ခရစ်တော် ရှင်ပြန် ထမြောက်လေ ပြီ’ ဟု ကြွေးကြော်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဒေါင်ဒေါင်ဟု နှစ် ချက်မြည်ပြီးနောက် ဒင်ဟု တစ်ချက်မြည်လိုက်တိုင်း ခရစ်တော် ၏ ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်းကို ကောင်းချီးဩဘာ ပေးနေသည်ဟု သူထင်၏။

ထိုအခါတွင် ပဲ့တင်သံ သေးသေးကလေး နှစ်ခုကလည်း ရွှေ က သွားနှင့်သည့် ခေါင်းလောင်းသံကြီးကို အားကျသည့်နှယ်

နောက်မှ အမိလိုက်ပြီးနောက် မြည်ဟည်းလျက်ရှိလေရာ လူအုပ်ကြီး၏ အသံထဲတွင် ကလေးလေးတွေ ရောပြီး သီဆိုနေသည့်နှယ် ရှိလေသည်။

ခေါင်းလောင်း စင်အိုကြီး တစ်ခုလုံးသည်လည်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါလျက် ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။ တောင်ကုန်းကို ပြင်းစွာခတ်၍ တိုက်လာသည့်လေကလည်း ကပွိယ အဘိုးအိုကြီး၏ မျက်နှာကို ပက်ဖျန်းကာ ‘ခရစ်တော် ရှင်ပြန် ထမြောက်လေပြီ’ ဟု ကြွေးကြော်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

အဘိုးအိုသည် သောကတွေ ဒုက္ခတွေဖြင့် ရောပြွမ်းသော လူ့ဘဝကို မေ့သွားလေပြီ။ သူ့ဘဝသည် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသည့် ခေါင်းလောင်းစင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ပေါ်ထွင်သာ ရှိသည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူ အမှတ်မရတော့။ မုန်တိုင်းတိုက်၍ ပြိုလဲသော သစ်ငုတ်တိုက်သို့ လောကတွင် သူ့အထီးတည်း ရှိသည် ဆိုသည်ကိုလည်း သတိ မရတော့။

အဘိုးအိုသည် ကောင်းကင်သို့တက်ကာ မြေသို့ ပြန်၍ ရိုက်ခတ်လာသော ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားယောင်နေသည်။ ထိုအသံများနှင့်အတူ မိမိ၏ သားမြေးများသည် သူ့ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းအုံလျက်ရှိသည်ဟု သူထင်သည်။ သူတို့၏ အသံများကို ကြားယောင်သည်ဟု သူအောက်မေ့သည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့၏ အသံနှင့် အိုမင်းသူတို့၏ အသံများသည် ခေါင်းလောင်းသံထဲတွင် ပေါင်းဆုံသွားကာ သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ရဖူးသော ပျော်ရွှင်မှုနှင့် သုခချမ်းသာကို ပေးလျက်ရှိသည်ဟု ထင်၏။ အဘိုးအိုသည် ခေါင်းလောင်းကြီးများကို အဆက်မပြတ် ဆွဲနေသည်။ ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တို့ စီးကျလျက်။ ပျော်ရွှင်မှုကို ရပြီဟူသည့် အသံဖြင့် သူ့နှလုံးသားသည် ပြင်းစွာ ခုန်လျက်။

အောက်မှ လူများသည် ခေါင်းလောင်းသံကို နားစွင့်ကာ အဘိုးအိုသည် ဤမျှလောက် ခေါင်းလောင်းသံသာအောင် တစ်ခါမျှ မထိုးစဖူးဟု အချင်းချင်း ပြောမိကြသည်။

ထိုစဉ် ခေါင်းလောင်းဆံသည် ထူးဆန်းသည့် အသံတစ်ခုကို ပြုကာ တို့့ခနဲဖြစ်သွားကာ တုန်သွား၏။ ဘေးမှ ခေါင်းလောင်းသေးသေးကလေးများသည်လည်း တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားကြ၏။ လေထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ရှည်လျားသော ပဲ့တင်သံကို နားထောင်ရသည်မှာ ငြီးငွေ့သကဲ့သို့ ဘေးမှ ခေါင်းလောင်းသံကလေးများသည်လည်း ရပ်ဆိုင်းသွားကြ၏။ ကပ္ပိယအဘိုးအိုသည် မောပန်းအားကုန်သွားကာ ခုံပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ ဖျော့တော့သည့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးနှစ်ပေါက်သည် စီးကျလာကြသည်။

‘ဟေ့ တစ်ယောက် လူစားလွတ်လိုက်ကြဟေ့၊ ခုတွင်ကဟာ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးထိုးလိုက်တဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ ထင်တယ်’ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

[ရုရှားစာရေးဆရာကြီး Kovalenko ၏ *The Bell-ringer* ကို ပြန်ဆိုသည်။]

အငယ်စား

စားဖို့ဆောင်နတ်ကို ပူဇော်ပသသည့် ညတုန်းက ပြတင်းပေါက် တွင် ကပ်ထားသော စက္ကူများကို လေသည် နှင်းပွင့်တွေဖြင့် ကြဲ ပက်နေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် လူသူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ လေထဲ တွင် ယိမ်းလှုပ်နေသည့် ရိုးတံ ကျိုးကျဲဖြစ်နေသော မိုးမခပင် များသည် ဖြူပြာသော နှင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် အရိပ် ကြည့်နေ ကြသည်နှယ် ရှိသည်။

လီဆုန်သည် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ မြို့မှ ရွာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။ အလုပ်ရှာခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ကျော်ပင် ရှိလေပြီ။ လမ်းတွင် သူ့မရိုးမဆိုးမ၊ သူ့တူမငယ်နှင့် သူ့တူငယ်နှစ်ယောက် တို့ကို ပြေး၍ သတိရသည်။ သူတို့အားလုံးသည် သူ့အပေါ်တွင် မှီခိုနေရသူများ ဖြစ်၏။ အလုပ်အကိုင် ရှာမရသည်ကို သူ စိတ် မပျက်။ သူ့ ငတ်မည်ကို သူမကြောက်။ သို့ရာတွင် သူ့တူကလေး နှင့် တူမကလေးတွေ ဆာလောင်၍ ငိုကြွပြီဆိုလျှင်၊ သူ့မရိုးက သူ့ကွယ်ရာတွင် မျက်ရည်သုတ်ပြီဆိုလျှင် သူ့ စိတ် မကောင်း။ မကြာမီဆို နှစ်သစ်ကူးတော့မည်။ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်အတွက် ပြင် ဆင်သူတို့က ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ သို့ရာတွင် သွားလေသူ သူ့အစ်ကို ၏ ကလေးများမှာမူ ဘာများပျော်စရာ ရှိပါသနည်း။

လီဆုန်၏ မျက်လုံးများသည် ခဏမျှ ပြာဝေသွားကြသည်။ ဆာလွန်း၍ ဖြစ်မည်ထင်၏။ လီဆုန်သည် နှင်းခဲပြင်ပေါ်သို့ လဲ

ကျမည်ပြုသဖြင့် အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက် ရ၏။ ခဏနားပြီးသည်နှင့် လီဆုန်သည် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ သည်။

အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ မရီးနှင့် ကလေးတစ်ယောက် သည် သူ့ကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက် သည် သူ့ဆီသို့ ခုန်ပေါက်၍ ပြေးလာကြသည်။ အစာကို ကိုက်ချီ ၍ သိုက်မြုံ့သို့ပြန်လာသည့် ပျံလွှားငှက်အမေကြီးထံ ငှက်ကလေး တွေ ဝိုင်းအုံနေသကဲ့သို့ ရှိမည်။ သူတို့သဒ္ဓေး၏ အဝတ်ပေါ်တွင် တင်နေသော နှင်းပွင့်များကို သူ့ထက်ငါ ခါပေးကြသည်။ သူ့ မရီးသည် သူ့ကို အလုပ်ရ မရ မေးမည် ပြု၏။ သို့ရာတွင် သူ့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မမေးတော့ပြီ။

ထမင်းစားခဲ့ပြီးပြီလားဟု မရီးလုပ်သူက မေးသည်။ ကလေး သုံးယောက်က သူ့အဖေကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်စားနေ သည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် လီဆုန်သည် စားခဲ့ပြီးပြီဟုပြောသည်။ ကလေးများသည် မီးဖိုဆီသို့ ထပြေးကာ သူ့အတွက် ချန်ထား သည့် ဆန်ပြုတ်ကို ယူသောက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြောင်ကလေးများလို ဆန်ပြုတ် သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ခဏကြာလျှင် သူ့အဘွက် ချန်ထားသည့် ဆန်ပြုတ်လည်း ကုန် သွားလေပြီ။ လီဆုန်သည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ခုတင် ပေါ်သို့ လှဲလိုက်ပြီးလျှင် အိပ်ပျော်သွား၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ ကောင်းကင်မှာ ကြည်လင်လျက် ရှိသည်။

အရွှေဘက် ရေခဲတောင်များပေါ်တွင် နေဝန်းနီနီကြီးတက် လာသည်ကို မြင်ရ၏။ တောင်ခြေတွင် မြို့သို့ ထင်းသွားရောင်း သည့် လားဝန်တင်တန်းကြီးသည် တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ လားမှ ချူသံများကို သဲ သဲ ကြားရ၏။ မီးဖိုအတွက် ထင်း နည်းနည်းသာ ကျန်ပြီး ဆန်ပြုတ်ရန်အတွက်လည်း ဆန်နည်း နည်းသာ ရှိသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် လီဆုန်သည် ကြမ်းပြင်

ပေါ်တွင် ခဏကြာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေပြီးနောက် အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။

လီဆုန်သည် နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာ၏။ သူ့ မျက်နှာကား သုန်မှုန်လျက်။ လီဆုန်သည် အရှူးတစ် ယောက်လို အခန်းထဲတွင် လျှောက်နေသည်။ မည်သူကမျှ အမေး အမြန်း မထူရဲကြ။ နောက်ဆုံးတွင် လီဆုန်သည် သူ့ အိပ်ရာပေါ် တွင် တစောင်းလှဲနေသည်။ အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ မီးထွန်းချိန်သို့ရောက်သော် လီဆုန်သည် အိပ်ရာမှထ၏။ ထို့ နောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အိမ်အနောက်တောင် ဝင်းထောင့် တွင်ရှိသော ပျက်စီးနေသည့် ဘူးစင်တစ်ခုမှ ဝါးရင်းတုတ် တစ် ချောင်းကို ဆွဲယူ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခပ်စေးဝေး မရောက်မီတွင် လီဆုန်သည် ရပ်လိုက်၏။ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချ၍ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် ပြန်လှည့်ကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ဝင်းဝသို့ရောက်လျှင် စက္ကူ ကပ်ထားသည့် မှန်ပြတင်းပေါ်တွင် ပေါ်နေသည့် အိမ်သူအိမ် သားတို့၏ အရိပ်များကို သူ မြင်ရ၏။ သူ့ မရိုးသည် ကလေးငယ် တို့၏ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်ပေးရင်း ကျန် လက်တစ် ဖက်ဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်ရှိသည်။ လီဆုန်သည် သူတို့ ကို မကြည့်ရက်၊ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရက်။ ထို့ ကြောင့် သူပြန်လာခဲ့ ပြန်သည်။ လက်ထဲ၌တုတ်ကိုကိုင်ကာ လမ်းမှသို့လာခဲ့ပြီး တံတား တစ်ခုအောက်တွင် ပုန်းနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင်မူ လီဆုန်သည် ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေ လေပြီ။ စကြံတွင် ထွန်းထားသည့် မီးရောင်နီနီကြောင့် သူ့ အခန်းထဲတွင် အချုပ်ခန်းသံတိုင်ရိပ်များသည် ထူထူပိန်းပိန်းကြီး လာထင်နေကြ၏။ အကျဉ်းခန်းထဲ၌ အခြားသော အကျဉ်းသား များသည် ပါးစပ်ကြီးတွေ ဟကာ ဝါထိန်သော သွားများကို ဖော်လျက် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြ၏။ မှနေ့က နေ့လယ်နှင့် ညတွင် သူတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တို့သည် သူ့

စိတ်ထဲတွင် အိပ်မက်တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ သင်္ချိုင်းဂူကြီး တစ်ခု နှင့်တူသော အကျဉ်းထောင်အခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ မှပင် လီဆုန်သည် သူလုပ်ခဲ့သည်တို့ကို ကြည်ကြည်လင်လင် တွေးနိုင် တော့သည်။

ပထမဆုံး တံတားပေါ်သို့ ရောက်လာသူမှာ အဘိုးအို တစ် ယောက်ဖြစ်၏။ လီဆုန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အဘိုးအို ကို အသာ လွတ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာ အရွယ် ကောင်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ လီဆုန်သည် ထိုလူကို ခုန်အုပ် လိုက်ကာ ပါလာသည့် ပိုက်ဆံကိုလုသည်။ သို့ရာတွင် ရက်ပေါင်း များစွာ အစာမစားခဲ့ရသဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်းစ ပြုနေလေ ပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြစဉ် လီဆုန်သည် မူးမေ့လဲကျသွားခဲ့၏။ သတိ ပြန်ရသည့်အခါ၌ကား မြို့က ရုံး ခန်းထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရားသူကြီးက သူ့ ကို တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးခွန်းတွေမေးပြီးနောက် ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ်ချလိုက်သည်။

ငါးနှစ်ဆိုပါတကား။ ငါးနှစ်အတွင်းတွင် သူ့မရီး၊ သူ့ တူမနှင့် တူလေးနှစ်ယောက်သည် မည်သို့ရှိကြမည်နည်း။ လွန်ခဲ့ သည့် သုံးနှစ် သူ့အစ်ကို ဆုံးကာနီး ရှခင်းကို မနေ့တစ်နေ့က အပြစ် အပျက်လို သတိရနေသေး၏။ သူ့အစ်ကိုသည် အိပ်ရာ ပေါ်တွင် လဲနေရင်းက ဇနီးသည်၊ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတို့ ကို မျက်ရည်ဖိုးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အစ်ကို သည် ရေခဲလို အေးစက်နေသော လက်ဖြင့် လီဆုန်၏လက်ကို ကိုင်ထား၏။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်း စကားမပြောနိုင်။ လီဆုန် နားလည်သည်။ သေကာနီးတွင်မူ အစ်ကိုသည် သူ့ဇနီး နှင့် သားသမီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြသွားသည်။

ထိုအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားရင်း လီဆုန်သည် မျက် ရည်တွေ စီးကျလာ၏။ မျက်ရည်များသည် သူ့ခေါင်းအောက် က အေးစက်သော ကျောက်တုံးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းသွားကြ

သည်။ ထို့နောက် လီဆုန်သည် အိပ်မက်လိုလို မေ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူတို့ အကျဉ်းခန်းနံရံထောင့်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်ဟု ထင်မိ၏။ လီဆုန်သည် ထိုအပေါက်လေးမှ လျှိုထွက်လာခဲ့၏။ ယခုဆိုလျှင် သူသည် ထောင်ပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ သူသည် အိမ်သို့ တန်း၍ ပြေးလာခဲ့၏။ တံခါးစသို့ရောက်လျှင် ရပ်၍ အထဲမှ အသံဗလံတို့ကို နားထောင်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်အခါတွင် အသက်မရှိတော့သကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ စန့်စန့်ကြီး လဲနေသော မရိုးကို တွေ့ရသည်။ ကလေးများမှာလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် သတိမေ့မျောမြီး လဲနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝိုရလွန်းသဖြင့် မေ့မျောသွားခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ သူသည် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ကာ ကလေးတို့ကို ထူမပေးလိုက်သည်။ သူ့ကို မြင်သည့်အခါတွင် ကလေးများသည် ဖက်၍ အားရပါးရ ငိုကြွ၏။

ထိုစဉ် ခေါင်းကို ရိုက်လိုက်သလို ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျိန်ဆဲလိုက်သံ 'ဒီခွေးသား အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် လိုက်ပြီး လုနေတုန်းပဲ' ဟူသော ပြောသံကို ဝိုးတိုးဝါးတား ကြားလိုက်ရသည်။ လီဆုန်သည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်တောင်လောက် ရှည်သော ဆံပင်ကြီး အုပ်နေသည့် မျက်နှာ မည်းမည်းကြီးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ မျက်လုံးများက ခေါင်းခွံတစ်ခုမှ မျက်တွင်းရိုးကြီးများကဲ့သို့ ဟောက်ပက်လျက် သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည်။

သူသည် ထောင်ထဲမှာပင်ရှိနေသည်ကို လီဆုန်သဘောပေါက်လာသည်။

[တရုတ်စာရေးဆရာ Yang Zhensheng ၏ Li Song's Crime ကို ပြန်ဆိုသည်။]

အစာဝတေ့ ဌာနပြန်လေတယ်

ပျားအကြောင်းကို ပြောလျှင် နွေဦးတစ်နေ့ တောပန်းရိုင်းတွေ
ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်ကာ ဒူးဆစ်လောက်ထိရည်သော မြက်
တောထဲတွင် အားရပါးရ ခြေဆင်းလဲလှ ထိုင်နေခဲ့ဖူးသည့်
အချိန်ကို ကျွန်တော် သတိရပါသည်။

အဝေးတွင် နှင်းဖုံးသည့် တောင်တန်းကြီးများသည် ကြည်
လင်ပြာလဲ့သည့် ကောင်းကင်အောက်တွင် မားမားကြီး ရပ်နေ
ကြသည်။

မိုးစေ့ငှက်တို့၏ မြည်ကျူးသံ၊ ပုဇဉ်း တောင်ပံခတ်သံများ၊
ပျားကောင်တို့ တဝီဝီသံများသည် ရောထွေးနေကြသည်။

သက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် နွေဦးနေ့ အကြောင်းကို
ဖွဲ့သည့် ဘွဲ့သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်ကို တေးသံမြိုင်မြိုင်ဖြင့် သီဆိုနေကြ
သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ငါ့ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။

ငါ့ဟူသော စိတ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ကျွန်တော်
သည် ကောင်းကင်မှ ခဲပုံကျလာသူကဲ့သို့ ပေါ့ပါးရှင်လန်းလျက်
ရှိပြီးကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ရန် ကြိုးစားနေသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပေါက်ကာစ အတောင်ကလေးများဖြင့်
ကောင်းကင်ပြင်ကြီးထဲတွင် ပျံသန်းရင်း ကြိုးပမ်းနေသည့် အပုံ

၈၀ မြသန်းတင့်

သင်စ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်နှယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေပါသည်။

ပန်းပွင့်တိုင်းသည် ကျွန်တော်ကို ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြုံးပြနေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ဒေစီပန်းဖြူဖြူများသည် ရွှေရောင်ဟောက်သော နှလုံးသားများကို ဖွင့်ပြကာ ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြကြပါသည်။

ဂမုန်းပွင့်များသည် ကြက်သွေးရောင်ဝတ်လွှာများကို ဖြန့်၍ ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြကြပါသည်။

နူးညံ့သည့် ဝိုင်အိုလက်ပန်းများသည် ခေါင်းကလေးတွေ သယ်ယာ ယိမ်းပြီး ပြုံးပြကြပါသည်။

ကျွန်တော် လည်း ပြုံးပါသည်။ ကျွန်တော် သည် တေးတကြော်ကြော်ဆိုရင်း ပြေးလွှား ခုန်ပေါက် နေမိပါသည်။

ကုန်းပေါ်သို့တက်လာသည့်အခါတွင် ခေါင်းတုံးရိတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိသော ရိတ်သိမ်းပြီးကာစ လယ်ကွင်းကြီးကို တွားခနဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။

ပြိုလဲနေသော တောပန်းရိုင်းပင်များနှင့် မြက်ပင်များတို့သည် အတန်းလိုက် ဖြစ်နေကြသည်။

အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်နေသည့် တောပန်းရိုင်းပင်များနှင့် မြက်ပင်များကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

သူတို့၏ရနံ့သည် မွှေးထုံ ရီဝေနေပါသည်။ သူတို့၏ နောက်ဆုံး ခရီးလမ်းဆုံးကို သိကြသည့်အ တက် ထိုမျှ မွှေးထုံသော ရနံ့များကို လွတ်နေသလား မပြောတတ်ပါ။

ညှိုးခြောက်နေသည့် ပန်းပွင့်များအမူ မပြုံးနိုင်ကြတော့ပါ။

မိုးတိမ်မြင့်မြင့်ထဲတွင် ပျံသန်းနေကြသည့် မိုးဆွေငှက်တို့၏ တေးသံသည် လွမ်းစရာကောင်းနေပါသည်။

တောပန်းရိုင်းတွေ ပွင့်နေသည့် မြက်ခင်းပြင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ရင်ထဲ ခံစားနေရသည့် မဖော်ပြတတ်သော ဝေဒနာများသည် ပျောက်ကွယ်သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော် ကို မြင်သည့်အခါတွင် မိန်းမတစ်သိုက်က ကောင်လေး ဒီကို လာဟေ့ ဟု လှမ်းခေါ်ကြပါသည်။

ယောက်ျားများက တံဇဉ်များကို အားရပါးရ လွှဲယမ်း၍ ရိတ်ရင်း ရွှေ့သို့ တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း တက်သွားကြပါသည်။

အမျိုးသမီးများကလည်း သူတို့ဘေးက လိုက်၍ ယှဉ်၍ ရိတ်သွားကြပါသည်။

‘ဟေ့ ဟေ့ ဟိုမှာ ပျားအုံ ပျားအုံ’

ဇာဝိနတ်က လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် အမျိုးသမီး တစ်သိုက်သည် တံဇဉ်များကို ချကာ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားရာ ပျားများသည် ကျွန်တော်တို့အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တဝီဝီပျံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပျားအုံသည် တကယ့် ငယ်ငယ်ကလေး။

သည်မျှ ငယ်သော ပျားအုံကလေး ထဲတွင် သူတို့ တစ်တွေ ဘယ်လိုလုပ် နေထိုင်ကြသည်ကို ကျွန်တော် မသိနိုင်ပြီ။

ပျားအုံကလေးသည် မြက်တွေကပ်နေသော ဇာဝိနတ်၏လက်ထဲတွင် ပါလာ၏။

ပျားအုံထဲတွင် ရာပေါင်းများစွာသော ပျားအိမ်များရှိပြီး ပျားအိမ်ထဲတွင် ပယင်းရောင်လဲ့နေသော ပျားရည်များကို မြင်ရသည်။

‘ဒီနေရာမှာ နှစ်တိုင်း ပျားအုံ တစ်အုံတော့ အမြဲတွေ့ရတယ်’
ဟု ကာဒီဇတ်က ပြောပြီး ပျားအုံကို ဖဲ့လိုက်ရာ ပျားရည်များ
သည် အောက်သို့ စီးကျ လာကြသည်။

ရူကီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း

‘အဲဒါ ပျားရည်မဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေးတို့ရယ်၊ သနား
စရာကောင်းတဲ့ ပျားတွေ့ ငိုထားတဲ့ မျက်ရည်တွေပါ။ ဒီပျား
အိမ်ပေါက်တွေအားလုံးမှာ ပျားရည်တွေပြည့်နေအောင် သူတို့
ခမျာ ဘယ်လောက်များ ကြိုးစားသယ်ခဲ့ရသလဲ မသိဘူးနော်’

‘တော်စမ်းပါ၊ သူဟာ အမြဲတမ်း ပေါက်ပေါက် ရှာရှာ
တွေးတတ်တယ်၊ တစ်ဆိတ်ရှိ မျက်ရည်လွယ်ဖို့ပဲ တတ်တယ်၊ ထစ်
ခနဲ မရှိနဲ့ ထစ်ခနဲရှိ မျက်ရည် ကျတော့တာပဲ။ သူ့စကားကို
အဟုတ်တင်ပြီး နားထောင်နေရင် မြက်ပင်တွေကိုလဲ သနားတာ
နဲ့ မြက်ရိတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ပျားရည်လဲ စားရမှာ မဟုတ်တော့
ဘူး’

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ပျား
သလက် တစ်ဖဲ့ကို ကိုင်၍ ပျားရည်စုပ်တော့မည်ဟု ပါးစပ်ဆီသို့
တေ့ လိုက်စဉ် ကျွန်တော် လက်များသည် လမ်းခုလတ်တွင် ရပ်
တန့်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် လက်ဖဝါးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

မှန်ပါသည်။

ပျားရည်သည် ကျွန်တော် လက်ထဲတွင် မျက်ရည်စက်များနှင့်
တူနေပါသည်။

အဘိုးအို အီရှာခါတုန်က

‘စားပါကုသ် ငါ့မြေးရဲ့၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ပျားတွေဟာ
အမြဲပျားရည်ကို စုဆောင်းနေကြတာပဲ၊ သူတို့အတွက်ကတော့
ပျားရည်ဟာ မေတ္တာကြောင့် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသီးအပွင့်
တွေကွ၊ ကြည့်စမ်း ဒီလောက် ငယ်တဲ့ ပျားကောင် ကလေးက
ဒီလောက်ချိုပြီး ဒီလောက် အရသာရှိတဲ့ ပျားရည်ကို ထုတ်လုပ်

ပေးတာဟာ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသလဲ၊ ဒီလို ချို့မြတ်
ပျားရည်ကို ပေးတာဟာ သူတို့အဖို့ သဘာဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။
ဒီတော့ လူတွေဟာလဲ သူတို့လိုပဲ အခြားသူတွေရဲ့ ကောင်းရာ
ကောင်းကျိုးကို မလုပ်သင့်ကြပေဘူးလား၊ မင်းတို့အရွယ်တုန်း
ကတော့ အဘလဲ ဒီလိုမတွေးမိခဲ့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အသက်
ကြီးလာလေလေ လူ့လောကကြီးထဲမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်သင့်
တယ်ဆိုတာ တွေးမိလာလေလေပဲ၊ တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာ
မှာ အသုဘ ချလာတာကို မြင်တော့ တခြားက လူစိမ်းတစ်
ယောက်က အဲဒီ အသုဘက အရှင်လား အသေလားဗျလို့ မေး
သတဲ့က၊ ဘယ်နှယ်ကွာ အသုဘပါ ဆိုနေမှပဲ ဘယ်ကလာ
အရှင်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီတော့ သူက ရှင်းရှင်းလေးပါဗျာ၊ လူတစ်
ယောက်ဟာ အသက်ရှင်နေတုန်းကလောကကြီးအတွက် ကောင်း
ရာ ကောင်းကျိုးကို လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်၊ လူတွေကို ဘယ်လို
မေတ္တာတရား ထားရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် အများကောင်းကျိုး
အတွက် မြင်းကို ဘယ်လိုစီးပြီး ကိုယ်ခားကို ဘယ်လို အသုံးချ
ရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် ဒီလူဟာ ကျန်ရစ်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားမှာ
စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ အမြဲတမ်း အသက်ရှင်နေ
တာပေါ့ လို့ ပြောသတဲ့

ကျွန်တော်ကမူ ပျားသလက်ထဲတွင် ရှိနေသည့် ပျားရည်
များကို စုပ်နေသည်။ ပျားရည်သည် နွေးနေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင်မူ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်နေ
ပါသည်။

ပျက်စီးသွားသော ပျားအုံကလေးကို ကာလ အတန်ကြာ
သည်အထိ ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ပျားဆိုသည့်စကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်
က နေခဲ့သည့် ကာရီကိုလိုအမည်ရှိ တောင်ပေါ် ရွာကလေးကို
ကျွန်တော် သတိရနေပါသည်။

ကာရီကိုလိုဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှာ 'မြက် ရှည် တော ရွှေ' ဟု အဓိပ္ပာယ် ရပါသည်။

ထိုအမည်ကို မည်သူ ပေးခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။

သို့ရာတွင် ထိုရွာကလေး တစ်ဝိုက်တွင်မူ ဘယ်နေရာနှင့်မှ မတူအောင် မြက်ရှည်ပင်တွေ တောထနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အရပ်ပူပူ လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ပခုံးလောက်အထိ ရှည်ပြီး အရပ်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ခါးလောက်အထိ ရှိပါသည်။

အလွန် မိုးခေါင်သည့် နှစ်များတွင်ပင်လျှင် ထိုရွာကလေး တစ်ဝိုက်တွင် အစာရေစာ ပြတ်လတ်ရှားပါးသည် မရှိဟု ပြောသံကြားဖူးပါသည်။

ရွာအစွန် တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုထိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရွာက ပျားမွေးသူ နာဗီဆိုသည့် အဘိုးကြီး၏တဲ ရှိပါသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ဆိုလျှင် အိမ်နောက်ဖေးက သူ့ခြံကလေး ထဲတွင် မုန်လာ အာလူး ကြက်သွန်တို့ကို ဖော်ရပါသည်။

အိမ်ရှေ့သစ်သီးခြံထဲတွင်လည်း သစ်တော်သီး ပန်းသီး ဆီးသီး တွေ ပြတ်သိပ်နေပါသည်။

အဘိုးအိုနာဗီသည် ပျားအုံတွေကြားထဲတွင် မျက်နှာဖုံးမပါ ဘာမပါ သွားလာနေသည်ကို မြင်ရတတ်ပါသည်။

အဘိုးအိုနာဗီသည် လူမှု မွေးလာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပျားအုံတွေထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ရွာတွင် ပြောစမှတ် ပြုကြပါသည်။

အဘိုးအိုနာဗီသည် တစ်သက်လုံး ပျားမွေးလာခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် သူ့အသက်သည် တစ်ရာပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

အဘိုးအိုနာဗီသည် ပျားအုံတစ်အုံရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ရပ်၍ သေချာစွာ ကြည့်နေပါသည်။

ပျားအုံတစ်အုံရှေ့ရောက်တိုင်း သူ့ မျက်နှာထားသည် အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားတတ်ပါသည်။

ပျားအုံတစ်အုံရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူ့ မျက်နှာသည် နေရောင်တွင် တောက်ပနေသည့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုလို ဝင်းထိန်သွားပါသည်။

နောက်တစ်အုံရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူ့ မျက်နှာသည် နှင်းမြူရိပ်ထဲတွင် ရောက်နေသော ကျောက်ချပ်ပြားကြီးကဲ့သို့ မှိုင်းမှိုန်သွားတတ်ပါသည်။

ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် ပျားအုံကို အုပ်ထားသည့်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် အထဲသို့ ငိုကြည့်လိုက်ပါသည်။

အထဲသို့ ထည့်စရာရှိသည်တို့ကို ထည့်ပြီးလျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်ခြင်းမျိုးနှင့် မျိုးနွယ်ပျံ့ပွားရေးဟူသော နိယာမတို့ စိုးမိုးရာ ကမ္ဘာလောက ဖြစ်သည့် ပျားအုံတွေ ကြားထဲတွင် လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။

လူ့လောကကြီးမှာလည်း ဒီလိုပဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ခြင်းနှင့် မျိုးနွယ်ပျံ့ပွားခြင်းဆိုတဲ့ နိယာမကြီး မကျိုးမပေါက်တည်ရှိနေရင် လောကကြီးဟာ အင်မတန် သာယာမှာပဲဟု အဘိုးအို နာဗီက ပြောလေ့ရှိပါသည်။

သို့ဖြင့် ရက်လ ကုန်ဆုံးသွားသည့် အခါတွင် အဘိုးအိုနာဗီသည် သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ခေါ်ပါသည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းများက ပျားအုံများကို လှည်းများပေါ်သို့ တင်ပေးကြပါသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ အဘိုးအိုသည် ထိုပျားအုံ သေတ္တာများကို သူတစ်ယောက်တည်း လှည်းပေါ်မှ ချပါသည်။

သူ့ ကို ဘယ်ပျားကမျှ မတုပ်ပါ။ ပျားတိုင်းအတွက် သူ့ တွင် နှုတ်ခွန်းဆက် မင်္ဂလာစကား တတ်နေသလော မပြောတတ်ပါ။

ညှော်သည်များက ပျားအုံနားသို့ ကပ်လာသည့် အခါတွင် အဘိုးအို နာဗီက

‘သူတို့အနားကို သိပ်မကပ်နဲ့၊ သူတို့မြည်သံကို မင်းတို့ နားလည်ရဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း ကျွန်တော်တို့ ဘယ် နားလည် ပါ့မလဲအဘရဲ့’

‘ဝီဝီ ဝီဝီနဲ့ အော်နေတာ တခြား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့ဘာသာ စကားနဲ့ သိချင်းဆိုနေတာ၊ ဒီသိချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မိတ်ဆွေအတွက် ပျားရည်ပေးမယ်၊ ရန်သူ့အတွက်ဆိုရင် ဓားမြောင်ပေးမယ်တဲ့၊ ပျားဟာ သူ့အလိုလိုဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မတုပ်ဘူး၊ ပျားတုပ်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ ပျက်စီးတော့မယ်ဆိုတာကို သူတို့ဘာသာ သိပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ တုပ်တာ၊ သူတို့ သားစဉ်မြေးဆက်အတွက်ဆိုရင် ပျားတွေဟာ သူတို့အသက်ကို အသေခံပြီး ကာကွယ်ကြတာပဲ’

အဘိုးအိုနာဗီသည် ရေခပ်အေးအေး တစ်ပုံးကိုဆွဲကာ ဓားကို ရေအေးထဲသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှစ်နေပါသည်။

ထို့နောက် ပျားလဘို့ကို ဓားဖြင့် လှီးနေပါသည်။

အချိုမှာ ခပ်ငယ်ငယ်ဖြစ်ပြီး အချိုမှာ ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးအို နာဗီသည် ပျားသလက်များကို ရွာသူရွာသားများအား ခွဲဝေပေးပါသည်။

မိသားစုများလျှင် ခပ်ကြီးကြီးပေးပြီး မိသားစု နည်းလျှင် ခပ်သေးသေး ပေးပါသည်။

‘နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း ဒီလိုခွဲဝေပြီး ပေးရမှ ကျေနပ်တယ်တော့၊ သူကြီးကြီးစားစားလုပ်ကိုင်ထားတာ ကလေးတွေကို ရွာသူ ရွာသားတွေ စားစေချင်လို့တဲ့’ ဟု သူ့ဇနီးက ပြောတတ်ပါသည်။

‘ဒါလောက်ကလေးပေးနေတာကို ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ရှင်မရယ်၊ မင်းဒီလောက်တောင် နှုမြောသလား၊ ကိုယ့်ရွှေမှာ မြင်းကို ကဆုန်ဆိုင်းပြီးသွားတဲ့လူကို မကြည့်ရဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်နောက်မှာ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ လိုက်လာတဲ့လူကို ကြည့်ရှုရမယ်တဲ့’

ကျွန်တော်သည် ပျားသလက်ကို ဇားနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင်မူ စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်နေပါသည်။

ပျားရည်တစ်စက်သည် ပျားတစ်ကောင်၏ မျက်ရည်တစ်စက် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်ပေါ်တွင် လျှောက်သွားကာ ကျွန်တော် ဇာတိမြေမှ လေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပုဇဉ်း၏ တေးသံကို ကြားယောင်နေပါသည်။ သူ့တေးသံမှာ 'ကိုယ့်ဘဝကို ပို၍ အသက်ရှည်ပါစေ' ဟု ကျွန်တော် နားတွင် ကြားနေပါသည်။

မိုးဆွေ့ကန်၏ တေးသံမှာ လွမ်းစရာဖြစ်ပါသည်။

'ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သီချင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒီသီချင်းတွေ အားလုံးဆိုနိုင်အောင် အသက်ရှည်ပါစေ' ဟု ကျွန်တော် နားတွင် ကြားနေပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် နားတွင် ပျားတို့၏ တေးသံကို ကြားနေပါသည်။

'မိတ်ဆွေ့ကို ပျားရည်ပေးမယ်၊ ရန်သူကို ဇားမြှောင်ပေးမယ်' ဟု ကျွန်တော် နားတွင် ကြားနေပါသည်။

ပျားသည် ပန်းတစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့်သို့ ကူးလူး ပျံသန်းနေပါသည်။

ပျားကောင်၏ အတောင်ပံသည် နေရောင်ထဲတွင် လက်ခနဲ ပြက်သွားကာ ပျားသည် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာပါသည်။

ပန်းပွင့်သည် တုန်ယင်သွားကာ ပျားတို့အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်ရန် ဝတ်လွှာကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ပျားနှင့် ပန်းပွင့်သည် တသားတည်း ဖြစ်သွားကြပါသည်။

ပန်းပွင့်ပေါင်း တစ်ရာတို့ကြားမှ သူ့ကို ရွေးချယ်သွားသည့် အတွက် တေးဆိုနေသော ပန်းပွင့်၏ တေးသံကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားယောင်နေပါသည်။

၈၈ မြသန်းတင့်

သို့ရာတွင် ပျားသည် ဝတ်ရည်ကို စုပ်ယူပြီးနောက် ပျံသန်း
သွားပါသည်။

ထိုပျားနှင့် ထိုပန်းပွင့်တို့သည် တွေ့ချင်မှ တွေ့ကြပါတော့
မည်။

ထိုပျားသည် ထိုပန်းပွင့်ဆီသို့ ပြန်လာချင်မှ လာပါတော့
မည်။

ပန်းဝတ်လွှာ ပေါ်သို့ ပန်းပွင့်ကလေး၏ ပြာလဲ့သော မျက်
ရည်စ တစ်စက် ကျလာသည် ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပါသည်။

ပြာလဲ့သော ပန်းပွင့်လွှာပေါ်သို့ ကျသွားသော ကျွန်တော်
မျက်ရည် တစ်စက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

[ဆီဗီယက်စတရားဆရာ Fazu Aliava ၏ The Bee ကို
ပြန်ဆိုသည်။]

ကလေး မလိုချင်သော မမများသို့

ဒေါက်တာမုန်သိ၊ တွေ့ချိန် ၂ နာရီမှ ၃ နာရီ။

အခန်းရှေ့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းဟာ တချင်ချင် မြည်ပြီ စာတွေ ရောက်လာလိုက် လူနာတွေ ရောက်လာလိုက်နှင့်။ သည် တုန်းက တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်နက်တစ်ခုဖြစ် တဲ့တယ်လီဖုန်း မပေါ်သေးလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဆေးခန်းဟာ လူနာအမျိုးမျိုးနှင့် ပြည့်နေတတ်တယ်။ အထူး သဖြင့်တော့ အာရုံကြောအားနည်းတဲ့ ရောဂါသည်တွေပဲ။ အဲဒီ အထဲမှာလည်း အများအားဖြင့် အမျိုးသမီးတွေပဲ များပါ တယ်။ တချို့များ ကျတော့လည်း အခြေအနေက တော်တော် လေးဆိုးတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ပြောသမျှကို နားထောင်ပြီး တော့ တတ်နိုင်သမျှ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ သူတို့ ရောဂါတွေကို ကျွန်တော်က နိုင်ခဲ့တာ များပါတယ်။ ဒီရောဂါ တွေအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဒီမှာ မပြောသေးပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ ပြောဖို့ အခွင့်ကြုံလာတဲ့ အခါကျတော့ ပြောပါမယ်။

အမှန်ကတော့ သူတို့အထဲက တော်တော်များများဟာ နေ ထိုင်မကောင်း မဖြစ်ကြပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုသာ လာမပြခဲ့ကြရင် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စကတည်းကလည်း ဘာမှ ဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ

ကိုး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူတို့အထဲက တော်တော်များများ ထင်နေကြတာက သူတို့ဟာတစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်၊ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်လို့ပဲ။

အခန်းထဲရောက်လို့ 'ကဲ ဘာဖြစ်သလို ဆိုပါဦး'လို့ မေးလိုက် တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမလေး ပြောလိုက်တဲ့ ရောဂါရာဇဝင်။ အဘွားလက်ထက်တုန်းက ဘယ်လို၊ အဒေါ်ကျတော့ ဘယ်လို၊ ယောက္ခမကျတော့ ဘယ်နှယ် စသည်ဖြင့် ရောဂါရာဇဝင်ကို ဆွေ နှင့်မျိုးနှင့် ချီးမြှင့် ပြောတာခင်ဗျ။ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ တချို့ များဆို စာရွက်ကလေးနှင့်တောင် မှတ် လာ လိုက် သေး တယ်။ စာရွက်ထဲမှာ ရောဂါရဲ့ လက္ခဏာ ဘယ်လို ခံစားရတယ်၊ ဘာ တယ်ပေါ့ဗျာ၊ စုံလို့။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပေါက်စ။ ဆေးရုံရဲ့ အတွေ့အကြုံပဲ ရှိသေးတယ်။ အပြင် အတွေ့အကြုံ မရှိသေးဘူး။ ဒီတော့ အဲဒီလို လူနာတွေလာရင်လည်း အချိန်ကုန်ခံပြီး စစ်ရ ဆေးရနှင့်ပေါ့လေ။ အလုပ်များ နေတာပေါ့။ အဲနောက်တော့ လူ့ သဘာဝကို နည်းနည်းသိလာတယ်ခင်ဗျ။ ဆရာဝန်ပါး ဝလာ တယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်သပေါ့လေ။ ဒီလူနာတွေ လာရင် ဘယ်လို ကိုင်ရ တွယ်ရတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိလာတာပေါ့။ ဒါ တောင်မှ သိပ် အဆင်မပြေချင်သေးဘူး။ ကျွန်တော်က 'နေ ကောင်းသားပဲ၊ အသားအရေလဲ ကောင်းသားပဲ၊ ဘာမှ မဖြစ် ပါဘူး'လို့ ပြောရင် သူ့တို့ သိပ်မကျေနပ်ချင်ကြဘူး။ အဲ ပြီးတော့ မှ လျှာတွေ ဘာတွေကို ကြည့်ပြီးတော့ လျှာတွေကတော့ သိပ် မကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါကျတော့ နည်းနည်းကျေနပ် သွားတယ်။ လျှာတွေက အများအားဖြင့် မကောင်းကြဘူးမဟုတ် လား။

အမှန်ကတော့ သူတို့လာပြတဲ့ တခြားအကြောင်းရင်းကို ကြည့် တော့ တစ်နေ့လုံး ကိတ်မုန့်တွေ အစားများလို့၊ အချို့တွေ အစား များလို့ ဖြစ်တာမျိုး၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း မူနေညက ညစာ

စားတာ များသွားလို့ ဖြစ်ကြတာ များပါတယ်။ အဲဒီခေတ်တုန်းက သရိုးသရီ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒါကြောင့်ဖြစ်တာပဲ များတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ဒါကိုလည်း လူနာတွေက သိပ်မကျေနပ်ကြဘူး။ သူတို့က ဒီလောက်ပြောရင် သိပ်မကျေနပ်ချင်ကြဘူး။ အဲ အူအတက်ရောင်တဲ့ ရောဂါတို့ ဘာတို့လို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်တော့မှ ကျေနပ်သွားကြတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အထက်တန်းလွှာတွေ ကြားထဲမှာ အူအတက်ရောင်တဲ့ရောဂါ တယ်ဖြစ်ချင်ကြတာကိုး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အူအတက်ရောင်တဲ့ ရောဂါကို ကုတဲ့ ဆရာဝန် ဖြစ်လာခဲ့တော့တာပေါ့။

နို့ အဲဒီလို ဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော်ကုတာ မပျောက်ဘူးလားလို့ မေးလိမ့်မယ်။ ပျောက်တာပေါ့။ အားလုံး ပျောက်တာပေါ့။ မပျောက်ဘဲ နေပါ့မလား။ စကတည်းက သူတို့မှာ အဲဒီရောဂါမှ မရှိတာ။ ဘယ်မှာ မပျောက်ဘဲနေပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ကောလာဟလတစ်ခုထွက်လာတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အမေရိကန်ပြည်မှာ လူတွေကို အူအတက်ကလေးတွေကို ဖြတ်ပစ်ဖို့ အမေရိကန် ဆရာဝန်များက တိုက်ပဲ့ကြီးတစ်ခု အနေနှင့် လှုံ့ဆော်နေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။ အဲဒီသတင်းကို ကြားတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်တော် ဆီမှာလည်း အူအတက်ရောင်တဲ့ ရောဂါရှင် အလားနည်းသွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လာတယ် ထင်သလဲ။

ကျွန်တော် ဆီကို အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးတွေ ပေါက်ပေါက်လာပြီး 'ဒေါက်တာရယ် ကျွန်မရဲ့ အူအတက်ကို ဖြတ်ပေးပါ'လို့ လာလာပြီး ပြောကြပြန်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေ စိတ်ညစ်ရပြန်တယ်။

ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတဲ့ လူတွေကို 'နေစမ်းပါဦး၊ သူများယောင်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ယောင်ရတာလဲ၊ အူအတက်ကလေး သူ့ဘာသာသူ ရှိနေတာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်ချင်ရတာလဲ၊ အလကား ဗိုက်ခွဲနေရဦးမယ်'လို့ မနည်းပြောယူရတယ်။

ဒီလိုနှင့် အူအတက်ရောင်တဲ့ရောဂါဟာ ဖက်ရှင်ရောဂါတစ်ခု အနေနှင့် ကွယ်ပျောက်သွားပြီး နောက် ဖက်ရှင်ရောဂါတစ်ခု ပေါ်လာပြန်တယ်။ အဲဒီရောဂါက အသစ်ခင်ဗျ။ စကားလုံးက လည်း ခုမှပေါ်တဲ့ စကားလုံး။ အလျင်တုန်းက ဒီစကားလုံး မရှိ သေးဘူး။ အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ ကိုလိုက်တစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး။ ရောဂါကတော့ အူမကြီးရောင်တဲ့ ရောဂါပေါ့။ အူမကြီး ရောင် တယ်လို့ ပြောရတာကလည်း လွယ်တယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်သူသိ တာလိုက်လို့။ ဘယ်အချိန်က စဖြစ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ ပျောက် ချင်လည်း သူ့ဘာသာသူ ပျောက်သွားတာဆိုတော့ ပြောလို့ လွယ်နေတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ဆရာဝန် တော် တော်များများကတော့ အဲဒီတုန်းက ဒီအတိုင်းပဲ ရောဂါမသိရင် ကိုလိုက်တစ်ဆိုပြီး နာမည်ပေးချလိုက်ကြတာပဲ။

အူအတက်ရောင်တဲ့ရောဂါ ကျွန်တော် လူမမာတစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ သူက မြို့စားကတော် ခင်ဗျ။ ဒေါက်တာ ချားကော့ ဆိုတဲ့ ကျွန်တော် ဆရာ ပါမောက္ခကြီးက ညွှန်ဆိုက်လို့ကျွန်တော် ဆီကို ရောက်လာတာ။ အမျိုးသမီးက ငယ်ငယ်ချောချော ကလေးရယ်။ ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒါနှင့် သိပ်မဆိုင်လှပါဘူး။ ဒေါက်တာချားဟာ ကျွန်တော် ဆီကို လူနာတွေ မကြာခဏ လွတ်လွတ်ပေးလေ့ရှိတဲ့ အတွက် သူ့ချောတာ မချောတာ အပထား၊ ဒေါက်တာချား ကော့က လွတ်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့နောက် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကုသပေးရမယ် မဟုတ်လား။

အခန်းထဲကို ရောက်လာတဲ့ မြို့စားကတော်လေးဟာ သူ့ မျက်လုံးရှုံ့ကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဆရာ ဝန်ကြီးတွေနှင့် တွေ့ချင်တာပါ။ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဆိုရင် တော့ နေပါစေတော့၊ မပြတော့ပါဘူး’ လို့ လှမ်းပြောလိုက် တယ် ခင်ဗျ။

သူ့မှာ အူအတက် ရောင်တာမှန်း မသိသေးဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အထက်က ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သိပုံမရဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးက သူ့မှာ အူ အတက်ရောင်နေတယ်လို့ထင်တဲ့အကြောင်းပြောတယ်။ ကျွန်တော် လည်း စမ်းသပ်ကြည့်တယ်ခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် အူအတက်ရောင်တဲ့ လက္ခဏာဆိုလို့ တစ်ချက်မှမတွေ့ရဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က အူ အတက် ရောင် တာ မဟုတ် တဲ့ အကြောင်း၊ ဘာမှ မဖြစ် တဲ့ အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အမျိုးသမီးဟာ တော်တော်ကလေး စိတ်တိုသွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ပြောပုံက လည်း ကြည့်ဦးလေ။ ဆိုင်းမပါ ဗုံမပါ ဘာရောဂါမှမရှိဘူးလို့ တုံးတံတံကြီး ပြောချလိုက်တော့ အမျိုးသမီးဟာ တော်တော် စိတ်ဆိုး သွားပုံ ရတယ်။ ဘယ်နှယ် ပါမောက္ခ တစ် ဦး ဖြစ် တဲ့ ဒေါက်တာ ချားကော့ ကိုယ်တိုင်က တော်လှချည့်လို့ ထောက်ခံ ပြီး ကျွန်တော် ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီရောက်တော့ ဘာ ရောဂါမှ ရှာမတွေ့ဘူးဆိုတော့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ အသံထွက် အောင် ငိုချလိုက်ပြီ။

‘ဟင် ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာရယ် ဘာရောဂါလဲ၊ သေသေချာချာ ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး’ လို့ ပြောတယ်။

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ စိတ်ခိုင်ခိုင် ထားမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန် တော် ပြောပါမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကတိပေးနိုင်ပါ့မလား’

အမျိုးသမီးသည် ချက်ချင်း အငိုရပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးခွဲကြီးတွေထဲမှာ ဝဲနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက် ပြီးတော့

‘ပြောပါရှင်၊ ကျွန်မမှာ သောကတွေ တွေ့ခဲ့ရတာ များလို့ ဒီလောက်ကတော့ ရိုးနေပါပြီ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ၊ ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်’

‘ကိုလိုက်တစ် ခင်ဗျ’

သူ့ မျက်လုံး တွေဟာ ပိုပြီး ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားကြ တယ်။

‘ရှင် ဘာ ကိုလိုက်တစ် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မလဲ ကိုလိုက်တစ်ပဲ ဖြစ်မှာပဲလို့ ထင်နေတာ၊ ဒေါက်တာ ပြောတာ အမှန်ပါပဲ ရှင်၊ ဟုတ်ပါတယ် ကိုလိုက်တစ် ဖြစ်တာ ပါ၊ ဩော် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ကိုလိုက်တစ် ဆိုတာကကော ဘာရောဂါ တဲ့လဲရှင်’

‘သေတဲ့ နန္ဒီယ’လို့ အော်လိုက်ချင်တယ်။ ပြင်သစ် အထက် တန်းလွှာမှာ ကိုလိုက်တစ်ရောဂါများ ဘယ်လောက် ရေပန်းစား နေသလဲဆိုရှင် ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ဒီရောဂါဖြစ်ချင်နေ ကြတယ်။ နဲ့ နေစမ်းပါဦး သူတို့တင် ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်း မသိ ဖြစ်နေတာလား။ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကိုလိုက်တစ် ဆိုတာ ဘာရောဂါလဲလို့ မေးမလား မေးမလားနှင့် ကျွန်တော် ကိုယ် တိုင် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ခုခေတ် ဆရာဝန်ပီပီ ရောဂါမသိ ကိုလိုက်တစ် ဆိုသလို ခေတ်စားတဲ့ရော ဂါ အမည်ကို ပြောချလိုက်တာ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ကိုလိုက်တစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းသိတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက တော့ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန် တော်တော် များ များလည်း မသိကြပါဘူး။

သူက မေးတော့ ကျွန်တော်က ‘ဒီရောဂါက ရက်နည်းနည်း ကြာတယ်၊ ကုရလဲခက်တယ်’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါက တော့ ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးတယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး၊ မှန်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့မှ မြို့စားကတော်လေးဟာ ကျွန်တော့် ကို ချစ်စရာ အပြုံးကလေးနှင့် ပြုံးကြည့်လိုက်တယ်။ ရောဂါကို သိပြီလေ။ ကြည့်စမ်း၊ အိမ်ကလူက ပြောတော့ဖြင့် ဘာမှမဟုတ် ပါဘူးကွာ၊ အာရုံကြော အားနည်းလို့ သရိုးသရီ ဖြစ်တာပါ တဲ့။

ကျွန်တော်က ရောဂါအမည်ကို ပြောလိုက်တော့ သူကလည်း ဒီလိုဆိုရင် ချက်ချင်း ကုသချင်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ဆီကိုလာပြီး ဆေးစားဖို့ ဆေးယူဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ သူပေါက်လာတယ်။ လူနာတွေ ရုတ်တရက် မျက်နှာသွင်ပြင် ပြောင်းသွားတတ်ကြတာကို ကျွန်တော် မကြာခဏမြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဖို့ သိပ်တော့ မဆန်းလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြို့စားကတော်လေး မျက်နှာသွင်ပြင် ပြောင်းသွားပုံကတော့ သိသာထူးခြားလွန်းလှတယ်လို့ ထင်မိတယ်ခင်ဗျ။ ရောဂါအမည်ကို ကိုလိုက်တစ်လို့လဲ သိရော သူ့မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းရှင်လန်းပြီး နုပျိုသွားတယ်။ သူ့မျက်နှာက သိပ်လန်းပြီး သိပ်နုနေတော့ ကျွန်တော်လည်း မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အသက်ကို ဖွင့်မေးလိုက်မိတယ်။

အလို နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးလား။ ခု ဒီနေ့လာတဲ့ ကိစ္စကကော အခြား မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ သူ့မှာ ကိုလိုက်တစ် ရောဂါ တကယ်ဖြစ် မဖြစ် သေချာအောင်လို့ လာမေးတာတဲ့ အံ့ရော။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျာ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောမယ်လုပ် တုန်း ကျွန်တော် ထက် လျင်တဲ့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော် ကို မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးလိုက်တယ်ခင်ဗျ။

ဒီလိုဆိုရင် သူတို့လင်မယား ခွဲအိပ်ကြဖို့ သူ့ယောက်ျားကို အကြံပေးပေးပါလားတဲ့။ ဒီလိုခွဲအိပ်ရင် သူ့ယောက်ျားမှာလည်း ရောဂါ မကူးတော့ဘဲ ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်ဆိုတာ ပြောပေးပါ တဲ့။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒါကအတူအိပ်ပေမယ့်လည်း ကူးချင် မှု ကူးတတ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီလိုရောဂါမျိုးဟာ စိတ်ထိခိုက်လွယ် သူများသာ ဖြစ်တတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ သူက သူ့ဟာ စိတ်ထိခိုက်လွယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။

စိတ်ခိုင်ပါတယ်တဲ့။ မိန်းမများ အယ်လောက် ခက်သလဲ ဆိုတာ အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့။

နောက်တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော်ကို မြို့စားကတော်ကလေးက စိန်ဂျာမိန်း ဟိုတယ်မှာ ညစာစားဖို့ ဖိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို တခြားမြို့စားကတော်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဘေး မှာ နေရာ ချထားပေးတယ် ခင်ဗျ။ မြို့စားကတော်ကြီးကိုကြည့်ရတာ တော်တော် မာနကြီးတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော်ကို အဖက်လှုပ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းမှတောင် မပြောဘူး။ မနေသာတော့ ကျွန်တော်က စကားစရာပြီး ပြောကြည့်တယ်။ ဒါလဲ သိပ်မထူးလှပါဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ အမျိုးသမီးကြီးက နားလေးနေမှန်း သိရတယ်။

ညစာစားလို့ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို မြို့စားကတော်လေးရဲ့ ယောက်ျား မြို့စားကြီးက ဆေးလိပ်သောက်ခန်းထဲ ခေါ်သွားတာနှင့် လိုက်ခဲ့ရတယ်။ မြို့စားကတော်လေးရဲ့ယောက်ျား မြို့စားကြီးလို့ ပြောလိုက်တော့ တချို့က အံ့ဩကောင်း အံ့ဩကြမယ်။ မအံ့ဩနှင့်၊ မြို့စားကတော်လေးရဲ့ ယောက်ျားက အရပ်ပုပု၊ အသက် တော်တော်လေးကြီးလှပြီ။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ မြို့စားကတော်လေးရဲ့ အသက်ထက် အနည်းဆုံး နှစ်ပြန်လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ အရပ်ပုပု ဝတာကလည်း တော်တော်လေး ဝတယ်။ မျက်နှာထားကလည်း ခပ်သေသေရယ် ခင်ဗျ။ အဲ လူကြီး လူကောင်းတော့ ပီသပါတယ်။ ဆေးလိပ်သောက်ခန်းရောက်တော့ ကျွန်တော်ကို စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းတည်ပြီး

‘ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ အူအတက်ရောင် ရောဂါ ကုသပေးလိုက်တဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ အူအတက်ရောင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကစ မှန်းတာ၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာကိုလဲ ရိုးရိုးသားသား နှိပ်ခံရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်ကအလျင်တုန်းက ဆိုရင် ဆရာဝန်ကို သိပ်မှန်းတာပဲ၊ ဆရာဝန်တော်တော်များများကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါပြီ၊ ကျွန်တော် မိန်းမကို ဆရာဝန်တွေ တစ်

ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကုပေမယ့် ကောင်းကောင်းကိုမပျောက်
ပါဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ပေါ့လေ။ သူကလဲ တော်တော်
ဆရာဝန်နှင့်ဆိုရင် သိပ်စိတ်ရှည်တာမဟုတ်ဘူး။ ခု တစ်ယောက်
နှင့် ကုနေတုန်း သိပ်စိတ်တိုင်းမကျရင် နောက်တစ်ယောက်ကို
ချက်ချင်း ပြောင်းကုတာ၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ဒီလို တစ်ပိုင်း တစ်စ
ထားပြီး တခြား ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့်များ ကုနေဦးမလား
မသိဘူး။ ကြိုကြိုတင်တင် ပြောထားရတာ’

‘ဒီလိုတော့ မလုပ်တန်ကောင်းဘူးလို့ အောက်မေ့ရတာပဲ
ခင်ဗျာ’

‘နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းမကုဘူးဆိုရင်တော့ ကောင်း
တာပေါ့လေ။ ခင်ဗျားကိုတော့ တော်တော်လေးလဲ ယုံကြည်မှု
ရှိပုံရပါတယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘ကျွန်တော် အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ ရှင်းရှင်းဖွင့်ပြီး
ဝန်ခံရဦးမယ်။ စောစောတုန်းကတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်
ဒီလောက် အထင်မကြီးဘူးပျ။ ဒါပေမယ့် စကားပြောလိုက်တဲ့
အခါကျတော့မှ အင်း ကျွန်တော်ထင်တာနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေ
တယ်။ ဒါထက် စကားမစပ် မေးလိုက်ရဦးမယ်။ ကိုလိုက်တစ်
ဆိုတာ ဘာရောပါလဲဗျ’

ကျွန်တော်က သိပ်သိတဲ့ကောင် မဟုတ်တော့ စကားရော
ဖောရောနှင့်

‘လွယ်လွယ် ပြောရရင်တော့ အူအတက် ရောင်တာလောက်
မဆိုးပါဘူးခင်ဗျာ။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့တောင် သိ
တာ သိပ်မကြာလှသေးပါဘူး’

မြို့စားကြီးဟာ နောက်ထပ် ဘာမှ သိပ်မမေးတော့ဘူး။
အဘိုးကြီးက ပွင့်လင်းသလောက် ယဉ်လည်း ယဉ်ကျေးတဲ့
အတွက် ကျွန်တော်တောင် သူ့ကို တော်တော် သဘောကျသွား
တယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်ကလည်း အရဲစွန့်ပြီး ကျွန်တော် သိ

ချင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက ခပ် ရှက်ရှက်နှင့်

ခုထိတော့ မရသေးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လိုချင် လှပြီလေ၊ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်တာ ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခုအချိန်ထိ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မပြသေးဘူး ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လိုချင်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့် အဖေရော ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မွေးခဲ့ကြတာပဲ၊ တူရိန်းက ကျွန်တော် တို့ ကျေးလက်စံအိမ်ကြီးဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပိုင်ခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း သုံးရာလောက်ရှိပြီ၊ ခု ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးထဲမှာ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ သားယောက်ျား ပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် အမေ့ကို ဆက်ခံမယ့် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် လိုချင်တယ်၊ ခုတော့ ဘာမှမရဘူး၊ အရေးထဲမှာ မြို့စားကတော်လေးက ဝိုင်းရံရီ ဖြစ်ဖြစ်နေတတ်တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနှင့် အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး ပေးစမ်းပါဦး’

‘ပါရီမြို့က မြို့စားကတော်လေးနှင့် မကိုက်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ တောက်သွားပြီး လေကောင်းလေသန့် ကလေး ဘာလေး ရှူရင် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ၊ တူရိန်းမှာ ရှိတဲ့ မြို့စားကြီးတို့ ကျေးလက်စံအိမ်မှာ သွားနေကြည့်ပါလား၊ အပြောင်းအလဲကလေး ဘာလေး ရတာပေါ့’

မြို့စားကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ ဝင်းထိန်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကို လက်ကမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

‘ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် ဘက်ကလူ၊ တောကအိမ်ကို ခင်ဗျားလဲ လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ဟိုမှာဆိုရင် တောပစ်ဖို့လဲကောင်းတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ တောမှာနေရတာကို သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက မြို့စားကတော်လေးက ညညဆိုရင် ပါတီတွေ တက် ချင်တယ်၊ ဇာတ်ပွဲတွေကို သွားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မိတ်ဆွေ တွေနှင့် ညနေတိုင်း တွေ့ချင်တယ်၊ ဒီတော့ သူက တောက်ကို လိုက်

နေရတာ ပျင်းသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမေးလိုက်ရင် သိပ် ပင်ပန်းတာပဲ၊ ဘာပဲနဲ့ အမြဲညည်းနေတာပဲ၊ သူ့ပြောသလို ပင်ပန်းတယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပါတီတွေကို တက်နေနိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ၊ ပါးစပ်ကတော့ ပင်ပန်းတယ် ဘာတယ်နှင့် ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ပျော်လို့ ပါးလို့ပဲဗျ၊ ကျွန်တော် နားမလည် နိုင်ဘူးဗျာ၊ ခု ကျွန်တော် တောသွားနေမယ်လုပ်တော့ သူက သူ့မှာ ကိုလိုက်တစ်ရောဂါ ကုစရာရှိတယ်တဲ့၊ ပါရီမှာ နေခဲ့မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ အလျင်တစ်ခါတုန်းကတော့ အူအတက်ခရင်တဲ့ ရောဂါကြောင့် နေခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ကိုလိုက်တစ်ကြောင့် နေဦးမလို့တဲ့၊ ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ကျွန်တော် မိန်းမဟာ အင်မတန် ကိုယ်ကျိုးကြည့်တဲ့ မိန်းမလို့တော့ မထင်လိုက်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ ကျွန်တော် ကို အင်မတန် အလိုလိုက်ရှာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က တောမှာ ပျော်တယ်ဆိုတော့ တောမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားနေဖို့ ခွင့် ပြု ရှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ သူ့ကို ပါရီမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ စိတ်ချနိုင်ပါ့မလဲ၊ သူက ငယ်လဲငယ် အတွေ့အကြုံကလဲ မရှိသေးတော့

‘မြို့စားကတော်လေးက အသက် ဘယ်လောက် ရှိပါပြီလဲ’
‘နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျ၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာတော့ ဒီထက်တောင် ငယ်တယ် ထင်ရသေးတယ်’

‘ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ မြို့စားကတော် လေး ကို ကြည့် ရ တာ တကယ့် အပျိုပေါက်ကလေးနဲ့ တူနေတယ်’

‘မြို့စားကြီးဟာ အတန်ကြာ တိုက်ဆိတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်ရက်လောက်မှာ အားလပ်ရက်ယူလေ့ ရှိပါသလဲ’

‘ကျွန်တော် အားလပ်ရက် မယူတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ’
‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီနှစ်ယူဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ သေနတ်တို့ ဘာတို့ကော ကောင်းကောင်းပစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘တတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် တောပစ်ထွက်လေ့ မရှိပါဘူးမြို့စားကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဪ ကျုပ်တောထဲမှာ အင်မတန် တောပစ်ကောင်းလို့ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် တစ်ပတ်လောက် နားလိုက်ရင် ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော် မိန်းမကလဲ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားလဲ သိပ်အလုပ်လုပ်တော့ တော်တော်ပင်ပန်းနေတယ်တဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ မြို့စားကြီး၊ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးလဲ သိပ်တော့ မဆိုးလှပါဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခင်ဗျ။ အိပ်လို့ မပျော်တာ တစ်ခုပါပဲ’

‘အိပ်မပျော်ဘူး ဟုတ်လား၊ အမယ်လေး ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်က တစ်ဝက်လောက် ခွဲပေးချင်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော် တို့ကျတော့လဲ အိပ်လွန်း ပို့ ခက်နေတယ်။ ခေါင်းအုံးပေါ်ကို ခေါင်းမချလိုက်နှင့် ချလိုက်တာနှင့် တစ်ခါတည်း ပျော်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော် မိန်းမကတော့ မနက်အစောကြီး အိပ်ရာက ထတတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော် အိမ်စေဆိုရင် ကိုးနာရီထိုးလို့ ကျွန်တော် ဖို့ မနက်စာယူလာရင် ကျွန်တော်ကို မနည်းနှိုးရတယ်။ အင်း ခင်ဗျားတို့ကို သနားလိုက်ပါဘိတော့ဗျာ။ စကားမစပ် မဟောက်အောင် လုပ်တဲ့ ဆေးမရှိဘူးနော်၊ ရှိသလား’

ဒီလောက်ဆိုရင် သူတို့လင်မယားရဲ့ အခြေအနေကိုသိလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီလိုနှင့် ကိုလိုက်တစ်ရောဂါဟာ ပါရီမြို့ကြီးထဲမှာ တောမီးလို ပျံ့နှံ့နေတယ်။ အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးတွေကြားမှာ ဖြစ်လိုက်ကြတာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က ကိုလိုက်တစ်တဲ့၊ နောက် တစ် ယောက် ကလဲ ကိုလိုက်တစ်တဲ့၊ နောက် တစ်ယောက်ကလဲ ကိုလိုက်တစ်တဲ့။ ကျွန်တော်ဆိုတာ အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကိုလိုက်တစ်ကို ကိုလိုက်ရတာ လက်မလည်ဘူး။ ကျွန်တော် ဆေးခန်းဆိုရင်လည်း ကိုလိုက်တစ် လာပြတဲ့ လူမမာတွေဟာ နည်းတာတွေမဟုတ်ဘူး။ လူမမာ

စောင့်ခန်းကလေး တစ်ခန်းဟာ တန်းစီစောင့်နေရတဲ့ လူမမာ တေနှင့် မဆံ့တာနှင့် ထမင်းစားခန်းကို လူမမာစောင့်တဲ့အခန်း လုပ်ပစ်ရတယ်။

မြို့စားကတော်ကလေးလည်း ကျွန်တော်ဆေးခန်းကို တစ်ပတ်ကို နှစ်ကြိမ် မှန်မှန်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်လာလို့လဲ မသိဘူး။ နှစ်ကြိမ် ထက် ပိုလာချင် လာတတ်သေးတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ အူအတက်ရောင် ရောဂါထက် ကိုလိုက်တစ် (အူမကြီးရောင်ရောဂါ) က ပိုပြီး သူ့အတွက်အဆင်ပြေနေပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာလည်း တွေ့စတုန်းကလို ညှိုးငယ်မနေတော့ဘဲ လန်းနေတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော် မြို့ထဲထွက်လာတုန်း ဈေးနားမှာ မြို့စားကတော်ကလေးနှင့် သွားတွေ့တယ်။ သူက နောက်ဆုံးပေါ်တဲ့ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို လာကြည့်တာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပစ္စည်းကလေးတစ်ခု လာဝယ်တာ။ လိုတဲ့ပစ္စည်းကိုဝယ် အထုပ်ကလေးကိုပိုက်ပြီး ကျွန်တော် ရထားပေါ် တက်မယ် အလုပ်မှာ မြို့စားကတော်ကလေးနှင့် သွားတွေ့တာ။ သူ့မှာ ရထားမပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ရထားမယူခဲ့သလဲလို့ မေးတော့ ခြေကျင် လမ်းလျှောက်ချင်လို့ ထားပစ်ခဲ့တာတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ရထားနဲ့ လိုက်ပို့ပါရစေလို့ ပြောတော့ သူ ထွေနေတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ရထားပေါ် တက်လိုက် လာခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းမှာ သူက ကျွန်တော် အထုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေဝယ်လာသလဲလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော် လိမ်ပြော ဝှို့တော့ စိတ်ကူးမိပါသေးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပါဆယ်ထုပ်က ပြု သွားပြီး အထုပ်ထဲက ယမင်းရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ရှိ ခေါင်းပေါ် လာတယ်။

‘ဟင် ဒေါက်တာလက်ထဲမှာလဲ ယမင်းရုပ်တွေနှင့်ပါလား၊ ဘယ်သူ့ဖို့ ဝယ်လာတာလဲ’
‘ကလေးတွေဖို့ပါ’

ကျွန်တော်မှာ ကလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မြို့စားကတော် ကလေး မသိဘူး။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ထုတ်ပြောလေ့ မရှိတဲ့အတွက် မြို့စားကတော်လေး ဟာ နည်းနည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲတဲ့။ ကျွန်တော်က တစ်ဒါဇင် လောက်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ပဲ မပြောချင်ပေမယ့် မရတော့ဘူးလေ။ သူက သိချင်လို့ မေးနေ တော့ မပြောလို့ မရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန် တော်က

‘မြို့စားကတော်လေး အားရင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကျွန်တော် အသိ ဆာဗေထိုးဆိုတဲ့ လူဆီကို သွားမလို့၊ လမ်း တွင်ပဲ သိပ်မဝေးလှပါဘူး’လို့ ပြောတယ်။

အဲဒီနေ့က မြို့စားကတော်ကလေးကိုကြည့်ရတာ တော်တော် လေး စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေပုံပဲ။ မွန်ပါနဆေ ရပ်ကွက်ကို လွန် လာတဲ့အခါကျတော့ မြို့စားကတော်ကလေး မျက်နှာ နည်းနည်း မှုန်စပြုလာတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်သွားနေသလဲ ဆိုတာကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အနံ့ အသက် ဆိုးရွားပြီး ညစ်ပတ်တဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲကို ရောက်လာ ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းဘေးမြောင်းနားမှာ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ကလေးတွေက ကစားနေကြတယ်။ မြောင်းထဲမှာ အမှိုက်သရိုက် တွေက ပြည့်လို့၊ မြောင်းကိုပိတ်နေတယ်။ အိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေး တွေရွှေ့မှာ မိန်းမတွေက ဖြကားထိုင်ပြီး ကလေးတွေကို နို့တိုက် နေကြတယ်။ ဒီထက် နည်းနည်းကြီးတဲ့ ကလေးတွေ ကတော့ မအော့အနားမှာ ဝိုင်းအုံ့ပြီး မီးသွေးမီးဖိုကလေး တစ်ခုနားမှာ ဝိုင်းပြီး မီးလှုံနေကြတယ်။

မြို့စားကတော်ကလေးဟာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တဲ့ မျက်လုံး တွေနဲ့ လှမ်းပြည့်ပြီး ‘ဒါ ပါရီမြို့ကြီးမှဟုတ်ရဲ့လား ဒေါက်တာ ရယ်’ လို့ မေးတယ်။

ဟုတ်ပါကယ်၊ ဒါ ပါရီပါပဲ၊ ပါရီမှ တကယ် ပါရီမြို့ကြီး ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရထားဟာ တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းကြားကလေး တစ်ခုထိပ်မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ လမ်းကြားကလေးက ရေတွင်း တစ်တွင်းထဲကို ဆင်းရသလို စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းလို့ ဆာဗေတိုးရဲ့ မိန်းမဟာ ပီထရိုစီယို ဆိုတဲ့ ကလေးလေးကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ပြီး သူတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကုလားထိုင်ပေါ် မှာ ထိုင်ရင်း ညစာချက်ဖို့ အာလူးပြုတ်တွေကို မွှေနေတယ်။ ပီထရိုစီယိုထက် အကြီးကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘေးမှာရပ် ရင်း အာလူးပြုတ်ပန်းကန်ကို ငေးကြည့်နေကြတယ်။ အငယ်ဆုံး ကတော့ သမံတလင်းပေါ်မှာ ဝမ်းလျားထိုးပြီး ကြောင်ကလေး နဲ့ ကစားနေတယ်။ ကျွန်တော်က ဆာဗေတိုးရဲ့မိန်းမကို လှမ်း တဲ့ပြီး ကလေးတွေကို လက်ဆောင် ကလေးတွေ ပေးချင်တဲ့ စေတနာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အိမ်ကို ရောက်ဖူးတာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲရှိသေးတယ်ဆိုတာကို မြို့စား ကတော်လေးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ပဲ သိနိုင်တယ်။

မြို့စားကတော်ကလေးက ပထမဆုံး ယမင်းရုပ် ကလေးကို ကလေးအမေကို လှမ်းပေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူ့မျက်နှာ ဟာ ရှက်လွန်းလို့ ကြက်သွေးရောင် ဖြာနေတယ်။ ကလေးအမေ ကို ပေးရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ပီထရိုစီယိုဆိုတဲ့ ကလေးက ဘာကိုမှ မကိုင်နိုင်လို့ မအေ ကို ပေးရတာ။ ကလေးက မွေးကတည်းက သွက်ချာပါဒလိုက် နေတော့ ဘာကိုမှ မကိုင်နိုင်ဘူးလေ။ ပီထရိုစီယိုဆိုတဲ့ ကလေး လေးရဲ့ ဦးနှောက်ဟာလဲ သူ့ကိုယ်လက်အင်္ဂါများလို ထုံထိုင်း နေကြလေတော့ သူ့အတွက် အရုပ်လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပေး သည့်တိုင်အောင်ပင်လည်းပဲ ကျေနပ်တဲ့ အမှုအရာတို့ ဘာတို့ မပြပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် ကလေးဟာ ဒီအရုပ်ကလေးကို ကြိုက်မှာပဲ ဆိုတာတော့

မူအေတစ်ယောက်အနေနှင့် သိသပေါ့။ သူ့ထက်အကြီး ကလေး
မကလေး နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့အရုပ်ကလေးတွေ ရတာနှင့်
တစ်ပြိုင်နက် အရုပ်ကလေးတွေကို ပွေ့ချီပြီး အိပ်ရာနောက်ကို
ထွက်ပြေးပြီး ခုတင်နောက်ကွယ်မှာ ပုန်းရင်း အရုပ်ကလေးတွေနဲ့
ကစား နေကြလေရဲ့။ ဒီ ယမင်းရုပ်ကလေးတွေကို ရရင် သူတို့
ဘယ်လို ကစားနည်း ကစားမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ယမင်းရုပ်ကလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး
ကလေးအမေ လုပ်တမ်း ကစားမှာပေါ့။ မိန်းကလေး ဆိုတာ
မိခင်စိတ် ရှိတတ်ကြတာချည်းပဲ ဆိုတော့ ဒီလိုအရုပ်ကလေးတွေ
ကို ရရင် ကလေးအမေ လုပ်တမ်း ကစားကြမယ်ဆိုတာ သိပ်
သေချာတာပေါ့။

သူတို့အဖေ ဆာဗေတိုးကို ဆေးရုံ တင်ထားရတယ်။ ဘယ်
တော့မှ ဆင်းရမယ် မပြောနိုင်သေးဘူး။ အိမ်ဆောက်တုန်း
ငြမ်းပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ခြေကျိုးသွားလို့ ဆေးရုံကို တင်ထား
ရတာ တစ်လခွဲလောက် ရှိသွားပြီလေ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုသွား
ပြီး ကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး။ တော်တော်
လေး ကောင်းနေပါပြီ။ မကြာခင် ဆင်း နိုင် တော့မှာ ပါ။
ကျွန်တော်က သူ့မိန်းမကို အိမ်ရှင်သစ်နှင့် အဆင်ပြေရှဲလား
ဘာလားလို့ မေးကြည့်တယ်။ ပြေပါတယ်တဲ့။ နောင်နှစ်ဆောင်း
တွင်းအတွက် မီးဖိုတစ်ခုလည်း တပ်ပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်
တဲ့။ အင်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဟောဟို မျက်နှာကြက်နားမှာတောင်
အိမ်ရှင်က ပြတင်းပေါက်လေးတစ်ပေါက် ရှိတာကို ဖွင့်ပေးခွင့်
ပြုလိုက်ပြီ။ အလျင်တုန်းကဆိုရင် ဒီပြတင်းပေါက်လေးကို မဖွင့်
ရဘူးတဲ့။ မဖွင့်ရတော့ တစ်အိမ်လုံး မည်းမှောင်ညစ်ပတ် နံစော်
နေတာပေါ့။

‘ကြည့်စမ်းပါဦး ဆရာရယ်။ ခုတော့ အခန်းထဲမှာ လင်း
ချင်းပြီး လေကောင်းလေသန့် ရသွားတာပေါ့’လို့ ဆာဗေတိုး
ရဲ့ မိန်းမက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အလျင် အိမ်ရှင်အဟောင်း

တုန်းက သူတို့ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ရှင်က လမ်းမပေါ်ဆွဲချပြီး နှင် ထုတ်လို့ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ကို သွားဆူတယ်လို့ ကြားရ တယ်တဲ့။ အဲဒါ ဟုတ်သလားတဲ့။ ကျွန်တော်က တော်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောလို့ အဲဒီအိမ်ရှင်ရှက်ပြီး ကြီးဆွဲချ သေ သွားတယ် ဆိုတာကော ဟုတ်သလားတဲ့။ သူက မေးနေတယ်။

ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပြောလိုက်လို့ အဲဒီ အိမ်ရှင်လဲ သူ့ဘာသာသူ နောင်တရ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကြီး ဆွဲချ သေသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို ဆူခဲပြောခဲ့ မိတဲ့အတွက် နည်းနည်းလေးမှ နောင်တမရပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မြို့စားကတော်ကလေးလဲ သူတို့ကို လက် ဆောင်ပစ္စည်းတွေပေးပြီး ပြန်ကားနီးမှာ ဆာဗေထိုးတို့နဲ့ အခန်း ချင်း စပ်ငှားနေတဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကြီး ဖူစကိုဟာ တံမြက် စည်းကြီးကို ပခုံးမှာထမ်းပြီး အလုပ်က ပြန်လာတယ်။ သူ့ အလုပ်က သန့်ရှင်းရေး သမားလေ။ အဲဒီတုန်းက ပါရီမှာ လမ်းမသန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ အိတ်လီလူမျိုး တွေ များတယ်။ သူ့ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို မြို့စား ကတော်ကလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဘယ်နှယ် ခင် ဗျာ ဖူစကိုဟာ ကျွန်တော် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မလေးစားဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ စောစောက ကျွန်တော် ဆူလို့ ကြီးဆွဲချပြီး သေသွားတဲ့ အိမ်ရှင် ကိစ္စတုန်းက ရဲ ဌာန က ကျွန်တော် ကို ခေါ်စစ်တယ်လေ။ ဖူစကိုက ကျွန်တော် သက် ကူထွက်ပေးလို့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်အမှု မရောက်ခဲ့တာ ပေါ့။ နို့မို့ရင် ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကံကောင်းလို့ လူသတ်မှုနှင့် အဖမ်းမခံရတာ။ မြို့စားကတော်ကလေးနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဖူစကိုဟာ သူတို့အိတ်လီလူမျိုးတွေ ထုံးစံ နားနောက်မှာ ညှပ်ထားတဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်ကို ဖြုတ်ပြီး မြို့စားကတော်ကလေးကို လှမ်း ပေးလိုက် တယ်။ မြို့စားကတော်ကလေးဟာ သူ့တစ်သက်မှာ ဒီလို လက်ဆောင်

မျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ရှုဖူးသလို နှင်းဆီပွင့်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ရင်း
ငိုင်ကြည့်နေတယ်။

အဲဒီနေ့ညက နောက်ကျသွားတာနှင့် ဇာတ်ပွဲကို လည်း
မသွားဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါနှင့် မြို့စားကတော်လေးကို သူတည်း
တဲ့ ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့လိုက်ရတယ်။ မြို့စားကတော်
လေးဟာ တစ်လမ်းလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာတယ်။
စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဘလက်ဂု
မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ယ မင်း ရုပ် က လေး တွေ
အကြောင်း ဆောင်းပါးကို ဖတ်မိပြီး နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း
ကျွန်တော် ဆောင်းပါးထဲမှာပါတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ကလေးတွေတွက်
ယမင်းရုပ်ကလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိတဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြော ပြ တယ်။ ခု ကျွန်တော်
ဟာ အဲဒီ အမျိုးသမီး ပေးလိုက်တဲ့ ယ မင်း ရုပ် လေး တွေကို
သွားပေးတာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြော ပြ တယ်။ ပြီး တော့
ကျွန်တော်က သူ တိတ်ဆိတ် နေတာကို ရှင်ရှင်လန်းလန်း ဖြစ်ပါ
စေတော့ ဆိုတဲ့သဘောနှင့် စကားတွေ ဟိုပြော ဒီပြော ပြော
လာတယ်။ ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေးတွေမှာ ဝတ်
စားထားတဲ့ အဝတ်ကလေးတွေက မလှဘူးလားလို့ မေးတော့
သူက ဟုတ်တယ်နော် လှတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ မေးသေးတယ်။
အဲဒီ အမျိုးသမီးကကော လှသလားတဲ့။ ဟုတ်တယ် သိပ်လှတယ်
လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ပါရီမှာလားတဲ့။ဟင့်အင်း ပါရီမှာ
မရှိတော့ဘူး၊ ခုတော့ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့ကို ယမင်းရုပ်ကလေး
တွေ မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး၊ သူ့ကို ယမင်းရုပ် ကလေးတွေလဲ
အလုပ်ခိုင်းစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ သူလဲ တော်တော်လေး ကျန်း
မာသွားပါပြီ၊ ကလေးတွေကိုလဲ တွယ်တာတတ် မြတ်နိုးတတ်
သွားပါပြီလို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

ဟိုတယ်ရွှေကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဇာတ်ပွဲကို
လိုက်မပို့လိုက်နိုင်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်

ကျွန်တော်နှင့် လိုက်လာရတဲ့အတွက်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူးလို့ တောင်းပန်စကား ပြောပါတယ်။

ဒီတော့ သူက

‘အို အို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ မဖြစ်တဲ့ အပြင် ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတောင် တင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မလေ ကျွန်မ ခုတင်က ဆရာပြခဲ့တဲ့ ကလေးအမေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မ သိပ်ရှက်တာပဲ ဆရာရယ်၊ အဲဒီ ကလေးအမေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သိပ်ရှက်တယ်’ လို့ ပြောပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေတယ်။

ခဏကြာတော့ မြို့စားကတော်လေးဟာ ဟိုတယ်ထဲကို ပြေး ဝင်သွားတယ်။

[The Story of San Michele မှ Avenue de Villiers ကို ပြန်ဆိုသည်။]

အချစ်မှာ မျက်စိ ရှိ၏

မျက်စိရှိ၍ မြင်သူတိုင်း ကျွန်တော်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ရယ်ကြ၏။ အချို့ကဆိုလျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရယ်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်။

ကျွန်တော်လိုလူက ရည်းစားနှင့်တုံ့၊ လက်ထပ်ဦးမယ်တဲ့၊ သည်လိုကောင်က ဘယ်နှယ်လုပ် ရည်းစားရှိပြီး ဘယ်နှယ်လုပ် မယားတစ်ယောက်ကို ရွာဖွေကျွေးမလဲတဲ့။ သည်အကြောင်းကို သူတို့ ပြောပြောပြပြီး ရယ်ကြသည်။ ဘာကြောင့် သည်လောက် ရယ်ကြသလဲဟု သူတို့ကိုသွားမေးလျှင် ကျွန်တော်ကိုသွားကြည့်ဟု သူတို့ ပြောကြပါလိမ့်မည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နိုင် မြင်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဘာများ ထူးခြားပါသလဲ။ ကျွန်တော်လည်း လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က အရပ်ပူပူ၊ အသားမည်းမည်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း နည်းနည်းမျှ အချိုးမကျပါ။ ကြီးမားလှသော ကျွန်တော် ခေါင်းကြီးသည် အချိုးအစားမကျသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အကျည်းတန်လှသော ကျွန်တော် ရုပ်ကို သရဖူ ဆောင်းထားသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာပေါ်တွင် ချိုင့်ဝင်နေသည့် မျက်လုံး ပြူးပြူးကြီးနှစ်လုံး၊ ပြားနေသည့် နှာခေါင်း၊ ဖားပါးစပ်ကြီးလို့ ပြုနေသည့် ပါးစပ်ကြီးနှင့် နားရွက် ကားကားကြီး နှစ်ခုကြားတွင်မှ နဖူးကျဉ်းကျဉ်းတို့ ရှိပါသည်။ လိုမျှ

မက ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်နှစ်သားအရွယ်က ကျွန်တော် အသား
တို့ကို လောဘတကြီး ထိုးဆိတ် စားသောက်ပစ်ခဲ့သည့် ကျောက်
ရောဂါကြောင့် ကျောက်ပေါက်မာကြီး တွေကလည်း ဟောက်
ပက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပါသည်။ ကလေးတုန်းက လိမ့်ကျခဲ့သဖြင့်
ယာခြေတစ်ဖက်ကလည်း ကျိုးနေပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော် တွင် အကျည်းတန်မှု မှန်သမျှ စုနေ
ပါသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် မျောက်တစ်ကောင်နှင့် တူ
သည်ဟု လူတိုင်းက ပြောကြပါသည်။ မျောက်မြင်လျှင် လူတွေက
မရယ်ကြပါ။ သို့ရာတွင် မျောက်နှင့်တူသော သတ္တဝါတစ်ကောင်
ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါတွင်မူ ရယ်ကြပါသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာစဉ် လူတစ်ယောက်
က 'ဒီလူ့ ကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်ဖြင့် နော်တာဒိမ်း ဘုရား ရှိခိုး
ကျောင်းက ခါးကုန်းကြီးကို ပြေးသတိရတယ်ဗျာ' ဟု ပြောသံ
ကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ခါးကုန်း
တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် သူတို့ကို ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့
ပါ။ သူတို့ဘာသာ ဘယ်သူနှင့် တူသည် ပြောပြော ကျွန်တော်
အလုပ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့်ဆိုင်သည် မထင်ပါ။ သို့ရာတွင်
သူတို့ ရယ်သည့်အတွက်မူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သင်ခန်းစာတွေအများ
ကြီးရခဲ့ပါသည်။

လမ်းတွင် လှလှပပ ဝတ်စား ထားသည့် ကောင်မလေးများ
နှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော်သည် ထိကရုံးပင်လို အသာကလေး လျှို
နေလိုက်သည်။ ပြဟွဲက မျိုးနွယ်ဝင်တို့ ဇီးကွက်ကိုတွေ့လျှင် နိမိတ်
မကောင်းဟု ယူဆသည့်နွယ် ကျွန်တော် ကိုမြင်လျှင် ကောင်မ
လေးတွေက တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော် ကို လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အသိအမှတ်မပြု
ကြသောအခါ၊ ကျွန်တော်၏ ခံစားချက်များကို လူတစ်ယောက်
၏ ခံစားချက်များအဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်မပြုကြသည့် အခါတွင်

အဖြစ်ဆိုးလှသော ကျွန်တော် အခြေအနေကို ကျွန်တော် သတိ ထားမိလာပါသည်။ သူ့သူ ငါငါကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်ကလည်း အလှကြိုက်ပါသည်။ လှသည့်အရာကို မြင်လျှင် သဘောကျပါ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်လိုကောင်က အလှကြိုက်ရမည်လား ဟု ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခု ကျူးလွန်သည့်နှယ် ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြ ပါသည်။ ချုပ်ချိပြောရလျှင် ကျွန်တော် လိုလူမျိုးသည် လောက ကြီးတွင် မှီတင်းနေထိုင်ခွင့် မရှိဟု လောကကြီးက ပြတ်ပြတ် သားသား ကြေညာထားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအချက် ကို သိပါသည်။

ကျွန်တော် လူမှန်း မသိခင်တွင် ကျွန်တော် အဖေ ဆုံးပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တွင် တွယ်တာစရာဟူ၍ အမေအို ကြီးသာရှိပါသည်။ ကျွန်တော် ယခုလို ပုံပျက်ပန်းပျက်အကျည်း တန်ခဲခြင်းသည် မျိုးရိုးကြောင့်လော။ သို့ဖြစ်လျှင် အဖေနှင့် အမေတို့အနက် မည်သူ တွင် တာဝန်ရှိသနည်း။ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုလည်း ကျွန်တော် အပြစ် မတင်ရက်ပါ။ သူ့ဇာတာနှင့်သူ မွေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော် အား သည်လို မွေးမှ မွေးစေတော့ဟု စေတနာ ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု တည်တံ့အောင် လုပ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အသက်မသေပါ။ အမေလည်း ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် အခက်အလက် အကိုင်အခက်တွေ့ ဖြာထွက်ရမည်သာ ဖြစ်ပါ သည်။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး သတ္တဝါဖြစ်သော လူသည် ကိုယ့် မိသားစုကို မတိမ်ကောအောင် လုပ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တဲ့တိုးပြောတတ်သည့် အမေကြောင့် ထိုအသိကို ကျွန်တော် ရခဲ့ ပါသည်။

‘မိန်းမလေး ဘာလေးများ ယူဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား ကွယ်’ ဟု မေးပါသည်။

‘အချိန်တန်တော့ ယူမှာပေါ့ အမေရယ်’ ဟု ကျွန်တော်က စိတ်လေးလေးဖြင့် ပြောပါသည်။

ဤတွင် အမေသည် အိမ်နီးနားချင်းအဘွားကြီးအချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြသည်။ သို့တိုင်ပင်နေသည်မှာ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင် ပါ။ အမေသည် စိတ်ရှုပ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်လာတတ်၏။ ကြာတော့ ကျွန်တော်ပင်လျှင် အမေ့ကို ကြည့်၍ နားမလည်နိုင် အောင် ဖြင်လာပါသည်။

‘အမေ ဘာဖြစ် နေတာလဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်’

ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆိုသော စကားလုံး နောက်ကွယ်၌ စိတ် ပျက်ခြင်း အားငယ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နေသော မိခင်တစ်ယောက် ၏ နှလုံးသားသည် တဒိတ်ဒိတ်ခန့်လျက် ရှိပါသည်။

သို့ဖြင့် သီတင်းနှစ်ပတ်ခန့် ကြာသွား၏။ အမေကမူ အပြင် သို့လည်း မထွက်တော့ပါ။ ယခင်က ကျွန်တော် ကို တွေ့လျှင် မည်သို့မှ မဖြစ်သူများသည် ကျွန်တော် ကိုမြင်လျှင် ရယ်ကြပါ သည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကမူ ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ မအေ ကြီးမှာဖြင့် သားအတွက် မိန်းမ ရှာထွက်လိုက်ရတာ၊ လောက ကြီးမှာ ဒီလို လူလဲ မွေးလာသေးသကိုး’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကော့စမက်တစ်တို့ ပေါင်ဒါတို့ကို မသိ မသာ လိမ်းပါသည်။ အဝတ်အစားကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ပါ သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ လုပ်သည့်အခါတွင် လူတွေက ကျွန်တော့် ကိုကြည့်ပြီး ခါတိုင်းထက် ရယ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ပို၍ အကျည်းတန် လာလေသလား။ ရေစိမ်ရုံဖြင့် ကျီးကန်းတစ် ကောင်သည် ငန်းတစ်ကောင်ဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

ကျွန်တော် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပါဦးမည်။
နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရည်း
စားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အချစ် ဇာတ် လမ်း ကို နား
ထောင်ပြီး စိတ်တိုနေမည်လား မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်တော်
သည် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ချင်သည်။
အချစ် ခံချင်ပါသည်။ သဘာဝလည်း ကျသည်ဟု ကျွန်တော်
ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် အချစ်ဇာတ်လမ်းသည် တော်တော် ဆန်းသည့်
အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးတကာက လွဲဖယ်ခဲ့ကြ
၍ အသည်းနှလုံးတကာက စက်ဆုပ်ခဲ့ကြသော ကျွန်တော် ရုပ်
ရည်ကို မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော် ကိုချစ်ပြီး ကျွန်တော် ကို လက်
ထပ်ခဲ့သည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပါဝင်သည့် အချစ်ဇာတ်
လမ်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အမေ၏ ချွေးမရွာပုံတော်သည် အရေးနိမ့်ခဲ့ပါ
သည်။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မျောက်ဝံလို လူတစ်ယောက်၏မိန်းမ
မှဖြစ်ချင်ပါ။ အမေသည် ကျွန်တော် စိတ္တဇအပြင် လူကြီးရောဂါ
စွဲကာ အိပ်ရာထဲသို့ ဗုန်းဗုန်းလဲသည်မှာ ဘယ်တော့မှ နာလန်
မထူတော့ပါ။ ကျွန်တော်၏ ပူလောင်သော နှလုံး သား ကို
မေတ္တာလေညှင်းဖြင့် အေးမြအောင် နှစ် သိမ့် ပေး ခဲ့ သည့်
ကျွန်တော် အမေ၊ မေတ္တာကင်းမဲ့သော ကမ္ဘာလောကကြီးတွင်
ရွှေကြီးဖြင့် ကျွန်တော် ကို ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ခဲ့သော ကျွန်တော်
အမေ၊ ကျွန်တော်၏ ဘဝ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်မှုထဲတွင်ပင်
အလှကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည့် ကျွန်တော် အမေသည် ကျွန်တော်
ကို တစ်ယောက်တည်းထား၍ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်
မငိုတော့ပါ။ အမေသည် ကျွန်တော်ငိုသည်ကို ကြည့်ရန် အား
မရှိတော့ပါ။

ထိုစဉ်တွင် အစပြုပါသည်။ အိမ်ရွှေလှေကားမှ မြေကြီးကို
တုတ်ထောက်လာသံနှင့်အတူ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်လေးများရှိ

ရင် စွန့်ကြဲကြပါရင်' ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသံကို ကြားရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူတောင်းစားမလေး တစ်ယောက်။ 'ကျွန်မမှာ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရတဲ့ ဒုက္ခိတပါ ရှင်'ဟု မိန်းကလေးက ပြော၏။ ကျွန်တော် သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိ နှစ်ဖက်စလုံး ကွယ်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုပင် မေ့သွားကာ 'အင်းကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မျက်စိမမြင်ရှာဘူး၊ သနားပါတယ်၊ သူ့မှာ အကြားနဲ့ အနံ့ပဲ ရှိတော့တယ်'ဟု ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ဆိုမိသည်။

ကောင်မလေးက ရုပ်တော့ မလှပါ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်၍ နုနယ်ပျိုမျစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို သနားသွားပါသည်။

'လာ လာ ညီမလေး ထိုင်'ဟု ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးစွာ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ သူသည် တံခါးကို စမ်းရှာနေပါသည်။ ကျွန်တော်က ထခေါ်ကာ သူ့ကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် တစ်သက်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏လက်ကို ပထမဆုံး ကိုင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့မျက်နှာကို နောက်တစ်ခါ ကြည့်လိုက်၏။ မျက်စိကွယ်နေသည့်တိုင် နုနယ်ပျိုမျစ်ခြင်းကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် လှနေပါသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားကာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပါသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ကာ အသက်ရှူ မြန်လာပါသည်။

'လာ လာ ညီမ ဒီမှာထိုင်'ဟု ဆိုကာ ဝရန်တာအဆုံးတွင် ရှိသည့် တန်းလျားသို့ ခေါ်သွားပါသည်။

တုန်လျက်ရှိသော ကျွန်တော် လက်များကို သူ့ သတိထားမိသလား မဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းကြမ်း ကျွေးပြီး ငွေတစ်ကျပ် ပေးလိုက်ပါသည်။

သူက သူ့ အမည်မှာ လီလာဟု ခေါ်ကြောင်း၊ မြို့ထဲက စက်ရုံကြီးတစ်ခုအနီးရှိ တဲကလေးတစ်လုံးတွင် သူ့ အမေကြီးနှင့် အတူ

နေကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် နောက်တစ်ခေါက် လာရန် ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါသည်။

လီလာသည် ကျွန်တော် အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ် ပါသည်။ နောက်တွင်မူ အကျင့်ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ပြောကြပါသည်။ သူနှင့် စကားပြော ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွား ပါ သည်။ ကျွန်တော် အဖို့ များစွာ စိတ်သက်သာမှု ရပါသည်။ ကျွန်တော် ဘဝသည် သာယာစိုပြည်လာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ မျက်စိ ကွယ်နေ၍သာ မကွယ်ခဲ့လျှင် ထိုမျက်လုံးများသည် လီလာ၏ အလှကို ပို၍ တင့်ရှန်းလာစေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

မိန်းမမျိုတစ်ယောက်၏ အကြည့်သည် ယော ကျား တစ် ယောက်ကို ရူးသွပ်သွားစေနိုင်သည် မဟုတ်လော။ သူများတွေ ပြောသံကိုသာ ကျွန်တော် ကြားဖူးသော်လည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အချစ်ငတ် နေသော နှလုံးသားသည် အချစ်ကို တောင့်တနေပါသည်။

လီလာ၏ မျက်လုံးတွေသာ ကောင်းခဲ့ရင်ဟု ကျွန်တော် မကြာမကြာ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သည်စိတ် ကူးသည် မဖြစ်နိုင်သော စိတ်ကူးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါ သည်။ အကယ်၍သာ လီလာ၏ မျက်လုံးတွေ ကောင်းခဲ့လျှင် သူလည်း သူတောင်းစား ဖြစ်မည် မထင်ပါ။ ဖြစ်သည့်တိုင် အောင်လည်း ကျွန်တော် ဆီက ယခုလို စေတနာ ဗလပူဖြင့် ပေးကမ်းနေသည်ကို လက်ခံမည်မထင်ပါ။ သာမန် စွန့်ကြဲရုံမျှ လောက်သာ လက်ခံမည် ထင်ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် သူ့အား ကျွန်တော် ဆီကို လာခွင့်ပြုမည်မထင်ပါ။ ကျွန်တော် နှင့်လည်း စကားပြောခွင့်ပေးမည် မထင်ပါ။

ကျွန်တော်လည်း လောကီသားဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုအတွေး များကို မသိမသာ တွေးမိလျက်သား ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန် တော် ကို အပြစ်မဆိုထိုက်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံနေကြသည်ကို ဘေးမှ သတိ ပြုမိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူကမျှ ကျွန်တော်တို့ကို မနာလို ဝန်တို့မဖြစ်ကြပါ။ မျောက်ခံ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကိုသာ လှောင်ပြောင်သရော်ကြပါသည်။ ယခု မျက်မမြင် သူ တောင်းစားမလေးကို ကျွန်တော် ချစ်နေပြီဆိုသည့် အခါတွင် ပို၍ ရယ်မော လှောင်ပြောင်ကြပါသည်။ ကျောက်ဖြုန်း မျောက် ဝံနှင့် မျက်မမြင်တို့ တပူးတံ့တံ့ လုပ်ကြပုံကို ကြည့်၍ သဘောကျ နေကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် လီလာကို မေးပါသည်။

‘လီလာ ငါ့ကို နှင်ဘယ်လိုထင်သလဲ’

လီလာ ရှက်ပြုံး ပြုံးသည်ကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် ကျေနပ်နေ ပါသည်။

‘ပြောစမ်းပါ၊ တကယ်မေးတာပါ’

‘အစ်ကိုဟာ ဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ ပြောဖူးလို့ လား’ ဟု လီလာက တိုးတိုးပြောသည်။ ရိုးရိုးသားသားဖြေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပျော်သွား ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မူလရည်ရွယ်ချက် မရှိသည့်တိုင် အား တက်လာကာ

‘ဒါဖြင့် ငါ့ကို ကြိုက်မလားဟင်’

လီလာသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းကိုငုံလိုက်ပါသည်။ ဘာမျှ တော့ မပြောပါ။ ရှက်နေပုံကလေးထဲတွင် လောကကြီး တစ်ခု လုံး၏ အလှသည် စိမ့်ပျော်ဝင်နေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မိ ပါသည်။

မကြာမီ လီလာ ပြန်သွားပါသည်။ လီလာတဲ့။ ယခုဆိုလျှင် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သည့် လောကကြီးထဲတွင် အမြတ်တနိုး ခေါ် စရာ အမည်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ရပါပြီ။ ကျွန်တော် ပျော်ပျော် ကြီး စောင့်မျှော်ရမည့်လူတစ်ယောက် ရှိပါပြီ။ ခြောက်သွေ့ သည့် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ကျွန်တော် အဖို့ ချိုမြိန်၍ ပျော်

စရာ ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ကံကောင်းလာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကို လှောင်ပြောင် ရယ်မောသူများသည် ကျွန်တော် ရန်သူများဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍များ ကျွန်တော်အရပ်ဆိုးပုံကို လီလာအား သွားပြောလျှင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ ယခုပင် ပြောပြီးကြပြီလား မဆိုနိုင်။ သို့ရာတွင် လီလာသည် နေနှင့်ညကို ခွဲခြားသိသူမဟုတ်ရာ အရပ်ဆိုးခြင်းနှင့် လှခြင်းကိုလည်း သူ မည်သို့ ခွဲခြား သိနိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် မွေးကတည်းက မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းချိုတဲ့ခွဲသူဟု လီလာက ကျွန်တော် ကို ပြောဖူးပါသည်။ သူ့မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရဘဲ မွေးလာသည့်အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်ဟု မပြောလိုသော်လည်း သူ့ အတွက် ကံဆိုးသည်ဟု ကျွန်တော် မဆိုချင်ပါ။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ လီလာ ပေါက်လာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ကြဖို့ အရေးကိုသာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့စီစဉ်ရမည်နည်း။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပင့်ရမည်လော။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးဆိုသည်မှာ လောကီကိစ္စ ဟူသမျှကို ကြားဝင်စွက်လေ့မရှိသည့် အထဲတွင် လီလာနှင့် ကျွန်တော်က ဘာသာခြားနေသည်။ သူက ဟိန္ဒူ၊ ကျွန်တော်က မွတ်စလင်။

‘လီလာ မင်းငါ့ကို တကယ်လက်ထပ်မယ်နော်’

လီလာသည် အံ့အားသင့်နေပုံရသည်။ အတန်ကြာမျှ တွေးနေကာ

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးတာလဲဟင်’

‘အို တို့ကြားထဲမှာ ဇာတ်လဲမတူ၊ ဘာသာလဲမတူတော့’

ကျွန်တော်သည် တရွရွ တုန်နေသော လီလာ၏နှုတ်ခမ်းများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ တရားသူကြီးရှေ့တွင် စီရင်ချက်ကို စောင့်နေသည့် လူသတ်တရားခံတစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ လီလာသည် ဘာမျှမပြောဘဲ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

‘ပြောလေ လီလာ၊ ငါ မင်းကို စောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ ပြီး
တော့ ပျော်ချင်တယ်’

‘ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်၊ လူတွေက ကျွန်မကို ကဲ့ရဲ့တာ
တွေကို ကျွန်မကြားပါတယ်၊ ကျွန်မ ဖြတ် လျှောက် သွား ရင်
မျောက်ဝံ့ရဲ့ မိန်းမလာပြီဟေ့လို့ ပြောကြပါတယ်၊ သူတို့ပြောတဲ့
အတိုင်းဆိုရင် ရှင်ဟာ အရုပ်ဆိုးတာပေါ့နော်’

‘မင်းကော ဘယ်လိုလဲ’

‘သူတို့ပြောတဲ့ လှတာတို့ အရုပ်ဆိုးတာ တို့ကို ကျွန်မ နား
မလှည့်ပါဘူး၊ မျောက်ဝံတို့ လူစံတို့ ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်မ မမြင်
ဖူးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ပြောတာတွေကိုလဲ ကျွန်မ ဂရု
မုစိုက်ပါဘူး၊ ရှင်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံး ယောက်ျား
တစ်ယောက်လို့ ပြောတော့ကော ကျွန်မအဖို့ ဘာထူးဦးမှာလဲ၊
လောကကြီးကို ကျွန်မ စိတ်နှံ့သာ မှန်းကြည့်ရတာပါ၊ ဒီတော့
လှတာတို့ အရုပ်ဆိုးတာတို့ ဆိုတာတွေကိုလဲ စိတ်နှံ့ပဲ မှန်းကြည့်
ရတာပါ၊ ရှင်က မှတ်စလင် ကျွန်မက ဟိန္ဒူ။ ရှင်တောင်မှ
လက်ထပ်သေးတာပဲ၊ ကျွန်မကကော ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ရ
မှာလဲ၊ တကယ်တော့ လောကကြီးမှာ ကျွန်မကို ရိုးရိုးသားသား
ချစ်တဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှရှိတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ၊
ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး
မေးမိပါသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက သူတောင်းစား ဆိုဟော့ ဒီစကား
ဟာ အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်မဘဝဟာ အပျိုစင် မဟုတ်ဘူး၊
ဒါကြောင့် အပျိုစင်ဘဝကို ရှင့်ကို ကျွန်မ မပေးနိုင်တော့ဘူး၊
ကျွန်မလဲ သူတောင်းစားပေမယ့် အချစ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မခွက်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်
လား၊ ခွက်ပေါက်ရင် ကျွန်မတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် ထမင်း
ငတ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုအသားစား

ဘီလူးတွေကို ကျွေးခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်၊ ကျွန်မလို သူတောင်းစားမ ငယ်ငယ်ကလေးရဲ့ ခွက်ထဲကို ဘယ်ယောက်ျားက ပိုက်ဆံအလကား ထည့်ပါမလဲရှင်ရယ်၊ အစ တုန်းက ရှင် ကျွန်မကို ပေးခဲ့ကမ်းခဲ့တုန်းကလဲ ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ဒီနေ့တော့ လူစိတ် ရှိတဲ့ လူ ဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ထင်တော့တယ်’

ကျွန်တော်သည် သူ့ စကားများကြောင့် အံ့အား သင့်နေ သည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်

‘လီလာ ဒီအကြောင်းကို မပြောကြပါစို့နဲ့ကွယ်’

လီလာသည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေသည်။

ရက် အနည်းငယ် ကြာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက် မင်္ဂလာ ဆောင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ရွာလုံးကမူ အံ့ဩ၍ မဆုံး။ ဘယ် ဘုန်းတော်ကြီးကိုမှလည်း မပင့်။ ဘယ်သက်သေမှ လည်း မရှိ။ လီလာဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် အဗ္ဗဒူလာမည်သော ကျွန်တော့်တို့ နှစ်ယောက်သည် အတူရပ်ကာ သေတစ်ပန် သက် တစ်ဆုံး ပေါင်းပါမည်ဟု သစ္စာပြုကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရယ်သံများမှာ ပို၍ ကျယ် လောင်လာ၏။ လီလာတို့ သားအမိ နှစ်ယောက် ကျွန်တော့် တဲ ကပ်ကလေးသို့ ပြောင်းလာသည့်အခါတွင် ရယ်သံများမှာမကြား ချင့် အဆုံး။

‘ရယ်ပါစေကွာ၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရယ်ချင်သလောက် ရယ် စမ်းပါစေ’ ဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အကြင်လင်မယား အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင် ပျော်လိုက် သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိတော့။ လူ့ ဘဝသည် အရေးကြီးသည်မဟုတ် လော။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လောက် ပင်ကဲ့ရဲ့ကြပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ မမူ။ အစ ကတည်းက ပျော် ပျော်ရှင်ရှင်နေရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မှန်းခဲ့သည် မဟုတ်။ သည်

အခက်အခဲ သည် လောကဓံ လှိုင်းတွေကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်
တော်တို့ မျှော်လင့်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် လီလာတွင် ကိုယ်ဝန် ရှိလာသည်။ ကျွန်တော်က
ခြေကျိုးဒုက္ခိတကြီးဖြစ်ပြီး လီလာကိုယ်တိုင်က မျက်မှမြင်ဒုက္ခိတ
ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် လူ့လောက ထိုးတမ်းစဉ်လာ
အရ မိခင်လောင်း ဖခင်လောင်းများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါသည်။
ကျွန်တော်တို့အား မည်မျှပင် လှောင်ပြောင် သရော်ကြသည့်တိုင်
ကျွန်တော်မမှု။ ကျွန်တော် တစ်သက်တွင် သည်လောက် ပျော်
လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှ မထင်ခဲ့စဖူး။ ကျွန်တော်သည် ချစ်သူဖြစ်
ခဲ့ပြီ။ လင်ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ယခု ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်တော့
မည်။

သို့ရာတွင် မီးမဖွားမီ နှစ်လလောက်အလိုတွင် လီလာ အကြီး
အကျယ် နေမကောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ကို သွား
ခေါ်သည်။ အသက်ကို ကယ်ရန် တောင်းပန်သည်။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရအောင်ကုပါ့မယ်’ ဟု ဆရာဝန်က ပြောပြီး
အတန်ကြာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော် ဘက်သို့ လှည့်၍ သူက
မွေးကတည်းကမျက်စိကွယ်တာလားဟု မေးပါသည်။ ကျွန်တော်
က ဟုတ်ကြောင်း ပြောသည့် အခါတွင်

‘သူ့ မျက်စိကို ခွဲကုရင် ပြန်ကောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ကောင်းပြီ
လေ၊ မီးဖွားပြီးလို့ ပြန်ကျန်းမာသွားရင် ခွဲပေးမယ်’

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် နှလုံးသား၊ ကျွန်တော်
ဘဝနှင့် ကျွန်တော် စိတ်ကူးတို့သည် သွက်သွက်ခါမျှ ခါယမ်း
သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ လီလာ၏ မျက်လုံးများသည် ပြန်
ကောင်းနိုင်သည် ဆိုပါပကော။ အကယ်၍ မျက်လုံးပြန်ကောင်း
လာလျှင် အသည်းနှလုံးကို ပုံအပ်ကာ သူ့အချစ်ကို အပ်နှင်းခဲ့
သော လီလာသည် ကျွန်တော် ကိုမြင်၍ လန့်သွားလေမည်လော
မဆိုနိုင်။ မျက်စိ ပြန်ကောင်းလာလျှင် လီလာသည် ကျွန်တော်ကို
အလျင်တုန်းကလို ချစ်နိုင်ပါဦးမည်လော။ လေးစားပါဦးမည်

လော။ ဆရာဝန်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြောရမည်နည်း။ မကု
ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ သူ့မျက်စိကို မကုပါနဲ့ဟု ကျွန်တော် အော်ပစ်
လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်က ထွက်လာသော စကားလုံး
များမှာမူ ထိုသို့မဟုတ်။

‘လီလာရေ လီလာ၊ မင်းမျက်စိကို ဆရာဝန်က ကုပေးမယ်
တဲ့ သိလား’

ကျွန်တော်သည် ပြောပြီးသားစကားလုံးကို ဆီမန်း မန်းသလို
ရွတ်နေသည်။ သူ့မျက်စိ ပြန်မြင်လျှင် ကျွန်တော် ဘဝ မည်သို့
ဖြစ်သွားမည်နည်း။ ထိုအကြောင်းကို လီလာအား မည်သို့ ဖွင့်
ပြောရမည်နည်း။ ကိုယ်မျက်လုံးကို အကောင်းပကတိ ပြန်မဖြစ်
ချင်သူ မည်သူ ရှိမည်နည်း။ ဝမ်းတွင်းပါ မျက်စိ ကွယ်ခြင်းကို
ကုသနိုင်မည်ဆိုလျှင် မည်မျှ ကံကောင်းမည်နည်း။ လီလာကမူ
သည်အကြောင်းများကို သိရှာဟန် မတူ။

ကျွန်မ မျက်စိ ပြန်မြင်လာမယ်ဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊
ပြန်မြင်ချင်လိုက်တာရှင်၊ ရှင်ကော မပျော်ဘူးလား၊ ကျွန်မ
မျက်စိ ပြန်ကောင်းလာရင် ရှင် ကျွန်မကို ပိုပြီး ချစ်မှာပဲနော်’

နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည့် အချိန်မှာပင်လျှင် လီလာ၏
မျက်နှာသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကြည်လင်ဝင်းပလျက်ရှိ၏။
ဘဝသစ်ပြုထွက်သည့်အရိပ်အယောင်လော မဆိုနိုင်ပါ။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ဆေးညွှန်း ပေးကာ ဆေးကို
မည်သို့တိုက်ရမည်ဆိုသည်ကို ပြောပြသည်။

‘မီးဖွားပြီးလို့ နေထိုင်ကောင်းသွားရင် ငါ့ဆီကိုလာခဲ့၊ အဲဒီ
တော့ မျက်လုံးကိစ္စကို ပြောပြမယ်’

လီလာသည် တည်ငြိမ်သလောက် ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင်
မုန်တိုင်းကြီးဆင်နေလေပြီ။ ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင် အတွေးများ
ဆူပူက်လျက်ရှိသည်။ ဝရန်တာအစွန်သို့ ထသွားကာ ထိုင်ချလိုက်
သည်။ ကျွန်တော် တဲပေးသည် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းပါ
သည်။ ယခု သည်တဲလေးပင်လျှင် ပြုလဲတော့မည်။ ကျွန်တော်

တဲလေးထဲတွင် ကမ္ဘာလောက ကလေးသည် သေးသေးကလေး ဖြစ်ပါသည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ လီလာကို မျက်စိပြန်မြင်လာ အောင် မလုပ်ပေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ကို လောင်နေတဲ့ ရန်သူ တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ကျွန်တော်ကို သတ်တော့ မလို့လား၊ မြင် အောင်မလုပ်ရဘူး၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို အလျင်သက်မိလိမ့် မယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဘာဖြစ်လို့ မီးထဲ လွင့် ပစ်ရတာလဲ ဒေါက်တာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာကြီးကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာကြီးရဲ့ တာဝန်က လူတွေကုသပေးဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ မျက်စိ ကွယ်တယ်ဆိုတာ လောကကြီးမှာ အဆိုးဆိုးရောဂါ၊ ဒီတော့ ဒေါက်တာကြီးအနေနဲ့ ရောဂါကို တွေ့ရင် ကုမယ်၊ သူ့ကို မျက်စိ ပြန်မြင်လာအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာကြီးဟာ ကျွန်တော် ဘဝကို ဘာမှ မသိ ဘူး၊ နားမလည်ဘူး၊ လီလာမျက်စိ ပြန်မြင်လာတာကို ကျွန်တော် လိုလားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပြန်မမြင်ခင်မှာ ကျွန်တော် မြေ မှုန့် ဖြစ်နေရရင် ကောင်းမယ် ဒေါက်တာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ဟာ မျောက်ငုံကြီးနဲ့ တူတယ်ဆိုတာကို လီလာမမြင်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကို လူချောတစ်ယောက် အနေနဲ့ မြင်နေတဲ့ ရုပ်ပုံ ဟာလဲ လီလာမျက်စိထဲမှာ အစဉ်တည်နေလိမ့်မယ်’ ဟု ကျွန် တော် စိတ်ထဲက ပြောနေမိသည်။

လီလာ သားလေးတစ်ယောက်ကိုမျက်နှာမြင်သည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်ကမူ ကျွန်တော်နှင့် လီလာတို့ တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်းမရှိဘဲ ရခဲ့သည့် သားလေး ဖြစ်သည့်အတွက် အဖေမဲ့သားအဖြစ် အသိ အမှတ်ပြုကြသည်။ ဇာချိုက ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရယ် ကြသည်။ မည်မျှ ရင်နာစရာ ကောင်းသနည်း။ အဖေက ကိုယ် ခန္ဓာ ပုံပန်းပျက် ဒုက္ခိတကြီးဖြစ်ပြီး အမေက မျက်မမြင် သူ တောင်းစားမ ဖြစ်နေရုံမျှဖြင့် ဘာမျှ အပြစ်မရှိသော ကလေး

ငယ်သည် လူရယ်ခံရတော့မည်လော။ ကလေးလေးက လီလာ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို ပေါင်းစပ် မွှေးထားသည်။

လီလာသည် မကြာမီ ပြန်၍ကျန်းမာလာသည်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ကာ ဆရာဝန်ဆီ မသွားဘဲ နေသည်ကို လီလာမသိ။ လီလာက

‘ကျွန်မတို့ ဆရာဝန်ကြီးဆီ သွားပြရအောင်လေ’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် မည်မျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း လီလာ မသိပါ။

‘အေး ငါ့မေ့နေတယ်၊ တစ်နေ့လောက် ငါသွားပြီး စုံစမ်း ပါဦးမယ်ကွာ’ ဟု ကျွန်တော်က လိမ်သည်။

ကျွန်တော်လိမ်နေကြောင်းကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိ ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးထဲတွင် ရောက်သူ လို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အပြင်သို့ထွက်သွားကာ ခဏ ကြာတွင် ပြန်လာခဲ့သည်။

‘လီလာရေ ဆရာဝန်ကြီး မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဆုံးသွားပြီ’ ဟု သာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါသည်။ သည်စကားလုံးများသည် ကျွန်တော် ပါးစပ်မှ ဘယ်လိုလုပ် ထွက်သွားသည် မသိလိုက်ပါ။ ကိုယ့်မိန်းမ မျက်လုံးကို ကုသပေးမည်ဟု ပြောသော ဆရာဝန် ကြီး သေသွားသည့်အတွက် လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေ ဖြင့် ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်ကြောင်းကိုလည်း ဟန်ဆောင်မပြ နိုင်ပါ။

ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင်ရှိသည့် တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်မှုနှင့် မျက်စက်မှုတို့ကို လူမသိအောင် မနည်းကြိုးစား၍ ဖုံးဖိနေရပါ သည်။ သည်အဖြစ် ဘယ်လောက်ဆိုးသည်ကို ကျွန်တော် မပြော တတ်ပါ။ လီလာသည် ကျွန်တော် ကို စွန့်ပစ်မသွားအောင် ကျွန် တော် ဘဝ သာယာချမ်းမြေ့အောင်လီဆယ်ပြောခဲ့သည်။ ယခုမူ ချမ်းမြေ့သာယာခြင်း မရှိပြီ။

သို့ဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်ရသော နေ့ရက်များသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာသည့်အခါတွင် ရင်နှင့် ဖွယ်ရာ အဖြစ်နှင့် ကြုံရလေသည်။

အမေသည် အခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး ကြေးအိုးကြီး တစ်လုံးကို မသိမ်းမိဘဲ ထားပစ်ခဲ့သည်။ လီလာသည် ကလေးငိုသံကြောင့် တုတ်ကို မကောက်နိုင်ဘဲ ပုခက်ဆီသို့ ကမန်းကတန်းပြေးခဲ့သည်။ သည်တွင် ကြေးအိုးကြီးကို တိုက်မိပြီး ခေါင်းကို တိုင်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်မိသည်။ သွေးထွက်များသဖြင့် သူ့ကို ဆေးရုံသို့ ပို့ရ၏။

ဘဝတို့သည် ကုန်ခန်းခဲ့ကြရပြီ။ ဤသည်ကိုလည်း သူတို့ ရယ်ကြဦးမည်လား မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်တန်းလိုပါ။ တိုင်တန်း၍ကော မည်သူကများ အရေးတယူ ဆောင်ရွက်ပေးပါသနည်း။

လီလာသည် ကျွန်တော် အသက်၊ ကျွန်တော် ကမ္ဘာ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး

‘လဲကျတက တော်တော်ပြင်းတယ် ထင်တယ်၊ ဒဏ်ရာက တော်တော်ကို များတယ်’ ဟု ပြောပါသည်။ လီလာ ဆီ သို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားပါသည်။ လီလာသည် ဒဏ်ရာ ကြောင့် ညည်းညူလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က စကားပြောသည်။ လီလာသည် ငိုရွိုက်လျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်မတော့ မနေရတော့ဘူးထင်တယ်၊ မသေခင် ရှင့် မျက်နှာကို ကြည့်သွားချင်လိုက်တာရှင်’ ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စကားလုံးများကို မကြားရက်တော့ပါ။ လီလာသည် ဆရာဝန်ကြီး သေသွားသဖြင့် စိတ်သောကရောက်နေရှာပြီလား။ လီလာသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

‘ငါ့ကို မင်းမျက်စိနဲ့ မြင်ရတာက အရေးမကြီးဘူးကွယ်၊ မင်းရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသား မင်းရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ငါ့ကို

မြင်ခဲ့ရပြီပဲ၊ တကယ်တော့ မင်း ငါ့ကို မြင်ပါတယ်၊ ဒီလောက ကြီးမှာ ငါ့ကို မှန်မှန်ကန်ကန်မြင်တဲ့ လူဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ တကယ်တော့ လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်ကြတယ်ဆိုတာ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်လို့ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါ၊ ခဏနေရင် ကောင်းသွားမှာပါ။

လီလာသည် ကျွန်တော် စကားများကို နားထောင်နေ၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နေဝင်တော့မည်။ လီလာက ငိုနေသည်။ ကျွန်တော် ရင်ထဲတွင်မူ ပြည့်သိပ်လျက်။ ကျွန်တော် ၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် ပေါက်ကွဲခါနီးနေပြီ။ ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ပါ။ လီလာ၏အမေ ပေါက်လာကာ ကလေးကို သူ့ဘေးတွင် ချပေးသည်။ ကလေးငယ်သည် ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ မွန်းကျပ်သည့်နှယ် အော်ငိုနေသည်။ လီလာ၏ အမေက လည်း ငိုနေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ကြံရာမရ ဖြစ်နေသည်။

လီလာ၏ သန့်ရှင်းဖြူစင်သည့် ဝိညာဉ်သည် တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးသွားနေသည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည် မသိ။ အသည်းနှလုံး တစ်ခုက အခုန်ရပ်စဲပြီး ကျန်အသည်းနှလုံး များက ပေါက်ကွဲနေကြပြီ။

နေဝင်သွားသဖြင့် အမှောင်ထုသည် ကြီးစိုးစ ပြုလာသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသည့် ကျွန်တော် အကျည်းတန်မှုနှင့် ကျွန်တော် အချစ်ဇာတ်လမ်းကို မသိသူတို့ကမူ ကျွန်တော်ကို ကြည့်၍ ရယ်ကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိကွယ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ဘဝသည် ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းမည်နည်းဟုပင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။

[အိန္ဒိယစာရေးဆရာ K.J. Mohamed ၏ Eyesကိုပြန်ဆိုသည်။]

လှသည်၊ ဣမ်သည်၊ သို့သော် ကတိကဉာဏ်

ကျွန်တော် ဇနီးသည် အလွန် အချိန်မမှန်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကလဲရစ်ဟိုတယ်တွင် နေ့လယ်စာ စားရန် ချိန်းသဖြင့် ဆယ်မိနစ်နောက်ကျ၍ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် သူ ရောက်မလာသေးသည်ကို ကျွန်တော် အံ့ဩခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် အရက်စုံတစ်ခွက်ကို မှာလိုက်ပါသည်။ လူတွေ အပြင်ထွက်ကြသည့် ရာသီဖြစ်သဖြင့် နားနေခန်းထဲတွင် စားပွဲလွတ်ဆို၍ သုံးလေးလုံးသာ ရှိပါသည်။ အချို့မှာ စောစောစီးစီး စားသောက်ပြီးကြသဖြင့် ကော်ဖီသောက်နေကြပါသည်။ အချို့မှာလည်း ကျွန်တော် လိုပင် မာတီနီတစ်ခွက်ဖြင့် အပျင်းဖြေနေကြပါသည်။

နွေရာသီ ဝတ်စုံလှလှကလေးတွေကို ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတွေကို ကြည့်ရသည်မှာ မြူးကြွပြီး ချစ်စရာကောင်းနေပါသည်။ အမျိုးသားများမှာလည်း ရှင်လန်းဖျတ်လတ် နေကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်စောင့်ရမည့် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းတွင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် လူဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့သေးပါ။ သူတို့အားလုံးသည် သေးသွယ် ဖြောင့်စင်းပြီး ကြည့်၍ကောင်းသည် မှန်ပါသည်။ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားပြီး အပူအပင်ကင်းကာ ရယ်မောပျော်ရွှင် နေကြသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် တွေ့ရိုးတွေ့စဉ် ပုံစံတွေချည်း ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ အပျင်းပြေ တိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေပါသည်။ အချိန်မှာ နာရီပြန်နှစ်ချက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် တော်တော်ဆာနေပါပြီ။ သူ့ စိမ်းပြာရောင် ဝတ်စုံမှာ အစိမ်းရောင်သို့ ပြောင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ နာရီမှာ လည်း ရပ်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စိမ်းပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ် လာမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ နာရီကိုလည်း ပတ်လာမည် မဟုတ် ကြောင်းဖြင့် ဇနီးက ကျွန်တော် ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ မဝတ် ထိုက်လို့ မဝတ်ရတာဟုလည်း ပြောလိုက်ပါသေးသည်။ စိမ်း ပြာရောင်က အစိမ်းရောင် ပြောင်းသွားသည့်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောလိုပါ။ သို့ရာတွင် နာရီရပ်နေခြင်းမှာမူ ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် သံပတ်မပေးမိ၍ ရပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင် ပါသည်။

ထိုသို့ တွေးနေစဉ် ကျွန်တော် အနီးသို့ စား ပွဲ ထိုး တစ် ယောက် ရောက်လာကာ စားပွဲထိုးများ၏ ဟန်အတိုင်း လေသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် (သူတို့ပြောလျှင် မထိတ်သာ မလန့်သာ ဤသို့ ခပ်အုပ်အုပ် ပြောတတ်ကြပါသည်။) ကျွန်တော် ထံ အမျိုး သမီးတစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဆက်ကြောင်း၊ မအားသဖြင့် နေ့ လယ်စာစားရန် မလာနိုင်တော့ကြောင်းပြောသည်ဟု ကျွန်တော့် ကို ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တွေ့သွားပါသည်။ လူတွေတင်းကျမ်းပြည့်နေသည့် ပျော်ပွဲစားရုံထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ နေ့လယ်စာစားရ သည်မှာ ကြောင်တက်တက် နိုင်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် ကလပ် တစ်ခုသို့သွားစားရန်မှာလည်း အချိန်နှောင်းနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ကိုမှမသွားတော့ဘဲ ဟိုတယ်မှာပင် စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါ သည်။ နာမည်ကြီးဟိုတယ်များက စားပွဲထိုးမှူးက ကိုယ့်နာမည် ကို သိနေသည်ကို အချို့က ဂုဏ်ယူကြသည့်တိုင် ကျွန်တော့်အဖို့ သော်မူ ထူးထူးခြားခြား ကျေနပ်ခြင်းမဖြစ်မိပါ။ သို့ရာတွင်

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်ကား အေးစက်သည့်မျက်လုံးဖြင့် ကြိုဆိုခြင်း မခံရလျှင်ပင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာနေပါပြီ။ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် စားပွဲထိုးမှုးက စားပွဲလွတ်မရှိတော့ဟု ဆီး၍ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်သက်ပျက်ဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော တမင်းစားခန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော် အသိတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ လေဒီ အယ်လီဇဘက် ဗားမောင့်မှာ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

‘ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားစားပွဲမှာ ထိုင်မယ်နော့’

‘ထိုင်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက စားလို့ ပြီးတော့မယ်’

သူသည် ကြီးမားသော တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံးအကွယ်က စားပွဲကလေးတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေပါသည်။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အခါ၌ လူတွေများသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ဖြစ်နေပါသည်။

‘ကျွန်တော် ကံကောင်းတာပေါ့၊ ဆာလိုက်တာ လူကိုသေလုနေပြီ’

သူ့အပြုံးသည် အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပါသည်။ သူ့အပြုံးသည် မျက်နှာကို ချက်ချင်း ဝင်းထိန်လှစေသောအပြုံး မဟုတ်ပါ။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ယှက်သန်းလာသည့် ချစ်စရာအပြုံးဖြစ်ပါသည်။ သူ့အပြုံးသည် နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ရစ်ဝဲလာပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားကာ နောက်မှ ပြူးကျယ်တောက်ပသော မျက်လုံးများဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးစက်သွားပြီး နောက်ဆုံး၌ ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် နူးညံ့ ငြိမ်သက်စွာ ခိုနား နေတတ်သည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် သာမန်မိန်းမမျိုးဟု မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းက မသိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် ငယ်ငယ်က တော်တော်ချောသည့် မိန်းမ

ကလေးတစ်ယောက်ဟု ပြောသံကြားဖူးရာ မှန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်
တော် ထင်ပါသည်။ ယခု အသက်ငါးဆယ်အရွယ်သို့ ရောက်
သည့်တိုင် ချောတုန်းဖြစ်ပါသည်။ ပျက်ယွင်းစပြုနေသော သူ့
အလှသည် လတ်ဆတ် ပွင့်လန်းနေသော အပျိုကလေးများ၏
အလှကို ပေါ့ပျက်၍ အနှစ်မှပါသော အလှဖြစ်စေပါသည်။

ပေါင်ဒါ၊ ပါးဆိုးဆေး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး စသည်တို့ကို
သုံးသော မိန်းမများသည် မိုက်မဲရာကျသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်
ပါသည်။ ထိုသို့ သုံးခြင်းဖြင့် သူတို့ မျက်နှာများသည် ထူပိန်း
သွားတတ်ပြီး သူတို့ပင်ကိုယ်အလှကို မှန်ဝါးသွားစေသည်ဟု
ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အယ်လီဇဘက် လိမ်းခြယ်
ထားပုံမှာမူ သဘာဝကို အတုခိုးရန်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝကို ပို၍
ကြည့်ကောင်းကောင် လိမ်းခြယ်ပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဘာတွေကို
ဘယ်လိုပဲလိမ်းလိမ်း ကြည့်ကောင်းဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။
မိတ်ကပ်များကို ထင်းထင်းကြီးသုံးထားပုံမှာ ချစ်စရာကောင်း
သည့် သူ့မျက်နှာအလှကို ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုရုံမျှမက ပို၍ပင်
ကျက်သရေ တိုးလာစေပါသည်။ သူ့ဆံပင်ကိုလည်း ဆိုးထားပုံ
ရပါသည်။ သူ့ဆံပင်သည် မည်းနက်ချောမွေ့ပြီး ပြောင်လက်
နေပါသည်။ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ ပျော့တိပျော့ခွေ မထိုင်
တတ်သကဲ့သို့ သူသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထား၍ ထိုင်နေပါ
သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သွယ်သွယ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။
သူသည် အနက်ရောင်ဖဲစတီကို ဝတ်ထားရာ ရှင်းလင်းသော
ကောက်ကြောင်းများကလည်း ချစ်စရာ ကောင်းနေပါသည်။

လည်တွင် ပုလဲကုံး ရှည်ရှည်တစ်ကုံးကို ဆင်ထားပါသည်။
အခြား လက်ဝတ်ရတနာဆို၍ သူ့လက်ထပ် လက်စွမ်းတွင် ဆင်
ထားသည့် မြကြီးတစ်လုံးသာရှိပါသည်။ အရည်လဲနေသော မြ
လက်စွမ်းကြောင့် ဖြူဖွေးသော သူ့လက်ကို ပို၍ ထင်းထင်း
ပေါ်နေစေပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသက်ကို ဖော်ပြနေသည့်
အရာမှာ လက်သည်းနီ ဆိုးထားသည့် သူ့လက်များပင် ဖြစ်ပါ

သည်။ သူ့လက်များမှာ မိန်းကလေးငယ်များ၏ လက်ကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်း အိစက်မနေတော့ပါ။ သူ့လက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေပါသည်။ မကြာမီပင်လျှင် သူ့လက်ချောင်းများသည် သိန်းငှက်တစ်ကောင်၏ ခြေသည်းများနှင့် တူလာတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

အယ်လီဇဘက်သည် ထူးခြားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဖေသည် သတ္တမမြောက် စိန်အဘု နယ်စားကြီးဖြစ်သဖြင့် ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရောက်တွင် လူချမ်းသာတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးနောက် ငွေကို ရေလိုသုံးကာ အပျော်အပါးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ပါသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သည်ဟု အလွန် မာနကြီးသူဖြစ်ပါသည်။ ပေါ်လာမည့်အကျိုးဆက်များကိုလည်း နည်းနည်းလေးမှ ထည့်မစဉ်းစားဘဲ အလွန်ပက်ပက်စက်စက် နေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ နှစ်နှစ်အကြာတွင် ကြောက်ဖွယ် အပုပ်နံ့တို့ ထွက်လာပြီးနောက် သူ့ယောက်ျားက ကွာရှင်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူနှင့်အတူ အမှုတွင် တရားစွဲခံရသူ သုံးဦးအနက်မှ တစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပါသည်။ တစ်နှစ်ခွဲအတွင်းတွင် ထိုလူ့ထံမှထွက်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား အယ်လီဇဘက်သည် ယောက်ျားတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရပါသည်။ အနေအထိုင် ဟော့ရမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့ပါသည်။ ဝေးကြည့်ရလောက်သည့် သူ့အလှနှင့် လူပြောစရာ အနေအထိုင်ကြောင့် သူ့ကို အများက စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ သို့ရာတွင် မကြာလိုက်ပါ။ အယ်လီဇဘက်၏ သတင်းများကို မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့အမည်သည် လူကောင်း သူကောင်းတို့၏ နှာခေါင်းတွင် အပုပ်နံ့ ထောင်းထောင်း ထနေပါသည်။ သူသည် အလောင်းအစားသမား၊ လက်ဖွာသူ၊ လော်လီဖောက်ပြားသူဟု နာမည်ကြီးပါသည်။

အယ်လီဇဘက်သည် ယောက်ျားအပေါ်တွင် သစ္စာမရှိသူဖြစ် သည့်တိုင် မိတ်ဆွေများအပေါ်တွင်ကား သစ္စာရှိသူ ဖြစ်ပါ သည်။ မိတ်ဆွေတိုင်းကပင် သဘောကောင်းသည့် မိန်းမ တစ် ယောက်ဟု အသိအမှတ် ပြုကြပါသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် ပွင့် လင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်မညစ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သတ္တိ ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အပြစ်တွေကို ဘယ်တော့မှ ဖုံးကွယ် ထားတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ရက်ရော၍ ရိုးသားသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော် သူနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ် ပါ သည်။ ထိုစဉ်က အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးများမှာ ဘာသာ ရေးကို လိုက်စားသည့်အလေ့ ခေတ်မှီန် သွားပြီးနောက် အနု ပညာကို စိတ်ဝင်စားသည့်အလေ့ ခေတ်စားနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် သူတို့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည့် အခါ တွင် စာရေးဆရာများ၊ ပန်းချီဆရာများ၊ ဂီတဆရာများလောက သို့ ဆင်းသက်ရောနှောနေကြချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်ရသည် ကို သဘောကျပါသည်။ သူသည် ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ရဲရဲပြောတတ် သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်းကောင်းသူ ဖြစ်ပါ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း အဆင်မပြေသော သူ့ အတိတ် အကြောင်းကို ဟာသနှော၍ ပြောတတ်ပါသေးသည်။ သူနှင့် စကားပြောရသည်မှာ အသိဉာဏ် မတိုးသည့်တိုင် ရိုးသားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် စကားပြောလို့ ကောင်းပါ သည်။

ထို့နောက် အယ်လီဇဘက်သည် အံ့ဩစရာ တစ်ခုကို လုပ် လိုက်ပါသည်။ အသက်လေးဆယ် အရောက်တွင် နှစ်ဆယ့်တစ် နှစ်သာရှိသည့် ပီတာဆိုသည့် ကောင် လေး တစ် ယောက် ကို ကောက်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ တစ်သက်တွင် လုပ်ခဲ့ သည့် ကိစ္စများအနက် ထိုကိစ္စမှာ အရူးသွပ်ဆုံး အပြုအမူဟု သူ့

မိတ်ဆွေများက ပြောကြပါသည်။ ကောင်လေးမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကို ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် မိတ်ဆွေများကပင် သူနှင့်အဆက် ဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ ယခုကိစ္စကမူ လွန်လွန်းပြီ ထင်ပါသည်။

အယ်လီဇဘက်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခြောက်လ ထက်ပို၍ ပေါင်းသူ မဟုတ်သည့်အတွက် ကောင်လေးနှင့်လည်း မကြာမီမှာ ခွာပြုကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ သည်လောက် ရမ်းရမ်းကားကား နေသည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကြာကြာ သည်းခံ ပေါင်းနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့ဆို လျှင် ကောင်လေးအဖို့လည်း ဝင့်ကျွတ်သည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့ကြ ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံး တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့ ကြပါသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် စိတ်ပြောင်းသွားလေပြီလား။

ကောင်လေး၏ အပြစ်ကင်းမှုနှင့် သူ့အပေါ်တွင် ထား သည့် အချစ်ကို မြင်သည့်အခါတွင် စိတ်ထိခိုက်သွားလေသလား မပြောတတ်ပါ။ ကောင်လေးနှင့် မြဲပြီး မယားကောင်း တစ် ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

သူက လက်ဖွာသဖြင့် သူတို့လင်မယားမှာ ဆင်းရဲကြပါ သည်။ ထိုအခါတွင် သူသည် စေ့စပ်၍ ချွေတာသော အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်လာသည့် အတွက် အတင်းပြောသည့် ပါးစပ်များလည်း ပိတ်သွားကြပါ သည်။ အယ်လီဇဘက်သည် ကောင်လေး၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှု ကိုသာ ဂရုစိုက်ပါတော့သည်။ ကောင်လေးကို သူ တကယ် စွဲစွဲ မြဲမြဲ ချစ်သည်ကို မည်သူမျှ သံသယမဖြစ်နိုင်ကြတော့ပါ။

ကာလကြာမြင့်စွာ လူပြောစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပြီးနောက် အယ်လီ ဇဘက်၏ အကြောင်းသည် ပြောစရာပစ္စည်းတော့ပါ။ သူ့ ဇာတ် လမ်းသည် နိဂုံးသို့ရောက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ အယ်လီဇဘက် သည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ ပြောင်းလဲ သွားသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ယခုလို တည်တည်

မြသန်းတင့်

ငြိမ်ငြိမ် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် အတန်ကြာ နေလာပြီး အဘွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည့်အခါတွင် အယ်လီဇဘက်၏ အကျဉ်းတန်သော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများသည် သူနှင့် မဆိုင်တော့ဘဲ ကွယ်လွန်သူ အခြားမိန်းမတစ်ဦး၏ ဇာတ်ကြောင်းမျှသာဟု သဘောထားလေမည်လား မသိရပါ။ မိန်းမဆိုသည်မှာ မနာလိုစရာ ကောင်းလောက်အောင် မေ့ပျောက်တတ်သော သတ္တိထူးရှိသူများ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာကို မည်သူမှ ကြိုတင်မသိနိုင်ပါ။ မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်းတွင် သူတို့ဘဝသည် ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပါသည်။ သူတို့လင်မယား၏ စံပြအိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်း နှစ်နှစ်အကြာတွင် ကောင်လေးသည် ဘာဘရာကင်တန်ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကြိုက်သွားပါသည်။ ဘာဘရာသည် ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး တစ်ခါက လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည့် လော့ဒ်ကင်တန်၏ သမီးအထွေးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကြွကြွရွရွကလေးလှသော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ အယ်လီဇဘက်၏ အလှနှင့်တော့ မနှိုင်းယှဉ်သင့်ပါ။

သူတို့အကြောင်းကို လူတိုင်းလို သိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အယ်လီဇဘက် သိမသိ ကိုမူ မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါ။ သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသည့် အဖြစ်မျိုးကို တွေ့သည့်အခါတွင် အယ်လီဇဘက် တစ်ယောက် မည်သို့ ရှိမည်ကိုလည်း မပြောနိုင်ပါ။ ယခင်တုန်းက သူ့ကချည်း ယောက်ျားတွေကို စွန့်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ ယောက်ျားက သူ့ကို စွန့်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် အထင်တွင်မူ အယ်လီဇဘက်သည် ကောင်မလေးနှင့် သွား၍ စာရင်းရှင်းမည် ထင်ပါသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် သတ္တိကောင်း၍ ပွင့်လင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားရင်း ထိုအကြောင်းများကို ကျွန်တော် တွေးနေပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ

ဘာမျှ ထူးခြားဟန် မပေါ်ပါ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရှင်ရှင်ပျပျ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ခါ တိုင်း လိုပင် စကားတွေ တသွင်သွင် ပြောနေပါသည်။ ကြုံရာ ဆုံရာပြောသည့် စကားတိုင်းမှာလိုလိုပင် အရယ်အရှမ်းကလေးတွေ ဖောက်ပြီး ပြောနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့် စကားပြောရသည်ကို ပျော်နေပါသည်။ ကောင်လေးက သူ့ အပေါ် အချစ်ပြယ်သွားသည်ကို သူမသိဟုပင် ကျွန်တော်ထင်လာပါသည်။ ကောင်လေး အပေါ်တွင် အချစ်ပိုခဲ့သည့် အလျောက် ကောင်လေးကလည်း သူ့ အပေါ်တွင် အချစ်မလျော့ဟု ထင်နေပုံရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်ပြီး စီးကရက် ဖွာနေကြစဉ် သူက အချိန်ကို မေးပါသည်။

- ‘သုံးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်ငါးမိနစ်’
- ‘ဒီလိုဆို ကျွန်မအတွက် ရှင်းလိုက်တော့မယ်’
- ‘ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ်လေ’
- ‘ကျေးဇူးပဲ’ ဟု ဆိုကာ သူပြုံးနေသည်။
- ‘အရေးတကြီး သွားစရာ ရှိလို့လား’
- ‘ကျွန်မ ပီတာနဲ့ သုံးနာရီမှာ ချိန်းထားတယ်’
- ‘သူကော နေထိုင်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား’
- ‘ကောင်းပါ၊ သိပ်ကောင်း’

သူက ပြောရင်း မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးသည်။ ရှင်မြူးသော အပြုံး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအပြုံးထဲ၌ လှောင်ပြောင်သရော်သည့်ဟန် ပါနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ဝေးနေပြီးနောက် ကျွန်တော် ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရှင်က ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်ပျက်ကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်တော့ ပြောရဦးမယ်၊ ခု ဒီကို ကျွန်မလာတဲ့အကြောင်းကို ရှင်မသိသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီနေ့မနက်ပဲ ပီတာ့ဆီကို

ဖုန်းဆက်ပြီး သုံးနာရီမှာလာဖို့ ချိန်းထားတာ၊ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးဖို့ ပြောမလို့’

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာထူပူသွားကာ ဘာပြောရမည် မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

‘မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား’

‘သူ့အကြောင်းကို လောကကြီး တစ်ခုလုံး သိနေချိန်မှာ ကျွန်မ မသိဘူးလို့ ရှင် ထင်နေလို့လား၊ ကျွန်မလဲ ဒီလောက် မနုံသေးပါဘူး’

အယ်လီဇဘက်သည် လိမ်ပြော၍ ရမည့် မိန်းမမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေတော့ပါ။ ကျွန်တော် တစ်စက္ကန့်လောက် ငြိမ်နေပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ကွာရှင်းခွင့် တောင်းချင်တာလဲ’

‘ကောင်မလေးရဲ့အဖေ ရောဘတ်ကင်တန်ဟာ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ အဘိုးကြီး၊ ကျွန်မကို မကွာဘဲ ပီတာကို သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအဖို့လဲ ဒီလောက်တော့ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ ကွာရှင်း စာရင်းမှာ နောက်တစ်ယောက် တိုးလာတဲ့သဘော’

သူက လှပသောသူပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

‘မိတာက သူ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ကော ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောနိုင်သလဲ’

‘သူ ကောင်မလေးကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေပြီလေ’

‘ခင်ဗျားကို ဖွင့်ပြောလို့လား’

‘မပြောပါဘူး၊ သူကတော့ ကျွန်မ မသိဘူးလို့ ထင်နေတာပေါ့၊ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်သနားတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်မှုကို သူသိပ်စိုးရိမ်နေတယ်’

‘အင်း ငယ်တုန်းဆိုတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ရူးမူးမိတာ ဖြစ်မှာပါ၊ ကြာတော့ ပြီးသွားမယ်ထင်ပါတယ်’

‘ဘယ်မှာ ပြီးသွားမလဲရှင်၊ ကောင်မလေးက ငယ်လဲငယ်တယ်၊ ရုပ်လဲချောတယ်၊ သဘောလဲကောင်းတယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လဲ ရွှေသွားနောက်လိုက်ညီတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ခွာပြဲသွားကြတယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်လဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်တယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ အချစ်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးမဟုတ်လား၊ ကျွန်မက သူ့ထက် ဆယ်ကိုးနှစ်တောင် ကြီးတယ်လေ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ အမေလောက်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အချစ်ကုန်သွားပြီးပြီဆိုရင် နောက်ထပ်ပြန်ချစ်နိုင်ဦးမယ်လို့ ထင်သေးသလား၊ ရှင်လဲ စာရေးဆရာပဲ၊ လူ့သဘာဝကို သိမှာပေါ့’

‘ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက အနစ်နာခံ ရှောင်ပေးရတာလဲ’

‘လူနဲ့ခွဲတဲ့ ဆယ်နှစ် ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတုန်းက ကျွန်မ သူ့ကို ကတိတစ်ခု ပေးခဲ့တယ်လေ၊ သူ့ကွာရှင်းချင်တဲ့ အချိန်မှာ သူတောင်းဆိုရင် ကွာရှင်းပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသက်သိပ်ကွာနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒါမှ တရားရာရောက်မှာပေါ့’

‘ဒီကတိကိုစောင့်ထိန်းဖို့ သူက ခင်ဗျားကိုမှမတောင်းဆိုတာ၊ မတောင်းဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုကို ခင်ဗျားက စောင့်ထိန်းချင်သေးလို့လား’

သူက သေးသွယ်ရှည်လျားသည့် လက်များကို ငွေယမ်းလိုက်သည်။ လက်ခနဲပြက်သွားသော မြလက်စွပ်အရောင်ထဲတွင် နိမိတ်ဆိုး တစ်စုံတစ်ရာပါ နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိပါသည်။

‘အို ဘာဖြစ်လို့ မစောင့်ထိန်းရမှာလဲ၊ စောင့်ထိန်းရမှာပေါ့၊ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်လိုတော့ ကျင့်ရမှာပေါ့၊ အမှန်ပြောရရင်တော့ ဒီနေ့ ဒီကိုလာတာဟာ သူ့ကိုစွဲကြောင့်လာတာပဲရှင်၊ ဒီစားပွဲကလေးမှာပဲ သူ့ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ ဖွင့်ပြော

တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ခုထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ထိုင်လို့၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက အဲဒီတုန်းကလိုပဲ သူ့ကို ကျွန်မ ချစ်နေ သေးတာ ခက်နေတယ်’

သူသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် အကြိတ်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။

‘ကဲ သွားမှဖြစ်မယ်ရှင်၊ ပီတာက အချိန်မီမရောက်လို့စောင့် ရရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတာ’

သူသည် အားကိုးရာမဲ့သော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော် ကို ကြည့်၏။ ကုလားထိုင်မှ ထရမည်ကို ဝန်လေးနေပုံ ရသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

‘ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရမလား’

‘ဟိုတယ်တံခါးပေါက် အရောက်ထိတော့ ပို့နိုင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ထမင်းစားခန်းနှင့် နားနေ ခန်းထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။ တံခါးဝတွင် ဟိုတယ် စောင့်က ဆုံလည်မှန်တံခါး ဖွင့်ပေး၏။ ကျွန်တော်က တက္ကစီ ငှားပေးရမလားဟု မေးသည်။

‘ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ခြေကျင်ပဲ လျှောက် သွား တော့ မယ်၊ ရာသီဥတု ကောင်းသားပဲ’

သူသည် ကျွန်တော် ကို လက်ကမ်းပေးရင်း

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလဲ မနက်ဖြန် နိုင်ငံ ခြားကို ခရီးထွက်မလို့၊ လန်ဒန်ကို ဆောင်းဦးပေါက်လောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဖုန်းဆက်နေရ’

သူသည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ကျွန် တော်သည် လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေသော သူ့ကို ငေး ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လေသည် ညင်းညံ့လျက် နွေဦးပေါက် နှင့် ဟူနေသည်။ ကောင်းကင်ပြာပြာတွင်မူ တိမ်တိုက်ဖြူဖြူများ ရွက်တိုက်နေကြ၏။ သူသည် ကိုယ်ကိုမတ်ထားပြီး လျှောက်သွား

နေ၏။ သူ၏ခေါင်းကလည်း ထိမထင်သည့်ဟန်မေ့လျက်။ သေး
သွယ်၍ ချစ်စရာကောင်းသော သူ့ကို မြင်သည့်အခါတွင် လမ်း
သွား လမ်းလာများက လှမ်းကြည့် သွားကြသည်။ အသိ
တချို့က ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ နှုတ်ဆက်သည့်အခါတွင် ခေါင်းကို
ကျက်သရေရှိစွာ ဦးညွတ်၍ ပြန်နှုတ်ဆက်ပုံကို ကျွန်တော် မြင်ရ
သည်။ အသည်းကဲ့နေသူတစ်ဦးဟု မည်သူမျှထင်ကြမည် မဟုတ်
ပါ။ ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါမည်။ သူသည် အလွန် ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

[အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ W. Somerset Maugham ၏
The Promise ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ဘုရားသခင်သို့ ပေးစာ

တောင်ကြားထဲတွင် တစ်လုံးတည်းသာ ရှိသောအိမ်သည် ခပ်နိမ့်
နိမ့် တောင်ကြားကလေးတစ်ခုထိပ်တွင် ရှိသည်။ တောင်ပေါ်မှ
ဆီးကြည့်လိုက်လျှင် မြစ်၊ ထိုနောက် နွားခြံ၊ ထိုနောက် ပြောင်း
ပွင့်တွေ ပွေးပွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေသည့် ပြောင်းခင်းကို မြင်ရ
သည်။ ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲလိုလိုပင် အထွက်ကောင်းမည့်ပုံ
ပေါ်နေသည်။

မြေကြီးက လိုနေသည့်အရာမှာ မိုးရေသာလျှင် ဖြစ်သည်။
အနည်းဆုံး၊ တစ်ပြိုက် နှစ်ပြိုက် ကျလိုက်လျှင် လုံလောက်ပြီ။
သူ့ယခင်တောအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသည့် လင်းချို
သည် ဘာမျှမလုပ်။ အရှေ့မြောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ကိုသာ
မျှော်ကြည့်နေသည်။

‘မိန်းမရေ၊ မိုးကတော့ တစ်မကြီးရွာတော့မယ် ထင်တယ်ကွ’
ညစာစားရန် ခူးခပ်ပြင်ဆင်နေသော သူ့မိန်းမက
‘ဟုတ်ပါ့တော်၊ ဘုရားမတာပေါ့’

သားကြီးများမှာ ယာထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေကြပြီး သား
ငယ်များမှာ အိမ်အနီးတွင် ကစားနေကြသည်။

‘ကဲ လာကြဟေ့၊ ထမင်းစားမယ်’

သူတို့ ထမင်းစားနေစဉ်တွင် လင်းချိုပြောသည့်အတိုင်း မိုး
သီးမိုးပေါက်ကြီးများသည် တဖြုန်းဖြုန်း ကျလာကြသည်။
အရှေ့မြောက်ထောင့် ကောင်းကင်တွင်မူ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်

ကြီးများသည် တရွေ့ရွေ့လာနေကြလေပြီ။ လေသည် လန်းဆန်း
၍ ချိုမွှေးနေသည်။

အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် နွားခြံဆီသို့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိပုံမျိုးဖြင့်
ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ ကိစ္စမရှိပါ။ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုး
သီးမိုးပေါက်တို့ကျသည့် အရှသာကို ခံရန် ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်လာ
သည့်အခါတွင် သူက

‘မိုးပေါ်က ကျတာတွေက မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ မဟုတ်ဘူး
ကွ၊ ရွှေမိုး၊ ငွေမိုးတွေ၊ မိုးစက်ကြီးကြီးတွေက ဆယ်ပြားစေ
လောက်ရှိပြီး မိုးစက်သေးသေးတွေက ငါးပြားစေလောက် ရှိ
တယ်’

သူသည် မိုးစက်ကန်လန်ကာကြီးထဲတွင် ပန်းတွေ တစေတေ
ဖြစ်နေသော ပြောင်းခင်းကြီးကို ကြည့်နူးစွာ လှမ်းကြည့်နေ
သည်။ ထိုစဉ် လေခပ်ပြင်းပြင်းကျလာပြီး လေပြင်းနှင့်အတူ ကြီး
မားသော မိုးသီးကြီးများ ကျလာသည်။ ထိုမိုးသီးကြီးများကမူ
တကယ့် ရွှေစ ငွေစနှင့် တူခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးများသည် မိုး
ရေထဲတွင် ပြေးလွှားကာ မိုးသီးများကို ကောက်ကြသည်။

‘မိုးသီးတွေက သိပ်များရင် မကောင်းဘူးဟေ့၊ တော်ဖို့
ကောင်းပြီထင်တယ်’ ဟု ယောက်ျားက မိုးသီးများကို ကြည့်ရင်း
အလန့်တကြား ပြောသည်။

သို့ရာတွင် မိုးသီးများသည် ရပ်မသွားပါ။ အိမ်ခေါင်မိုး
ပေါ်၊ သစ်ပင်များပေါ်၊ ယာတောပေါ်၊ တောင်ကြောပေါ်၊
တောင်ကြားပေါ်သို့ တစ်နာရီခန့်မျှ ဆက်တိုက်ကျနေကြသည်။
ယာတောတစ်ခုလုံးသည် ဆားတွေ ပက်ထားသည့်နှယ် ဖွေးနေ
တော့သည်။ သစ်ပင်ပေါ်တွင် သစ်ရွက်တွေ မရှိတော့။ ပြောင်းနွဲ့
တွေ ပျက်ကုန်ပြီ။ ပြောင်းပွင့်တွေ ကြွေကျကုန်ကြပြီ။ လင်းချို
သည် ဝမ်းနည်း၍မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မိုးသီးမုန်တိုင်း စဲသွား
သည့်အခါ၌ လင်းချိုသည် ယာတောလယ်တွင် ရပ်ရင်း သူ့
သားများကို ပြောနေသည်။

‘ကျိုင်းကောင်အုပ်ကျတာကမှ သက်သာဦးမယ်ကွာ၊ မိုးသီး
ကျလိုက်တာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ဒီနှစ်တော့ တို့များ ပြောင်း
လဲရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပဲလဲ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ထိုညသည် စိတ်မကောင်းစရာည ဖြစ်သည်။

‘တစ်နှစ်လုံး လုပ်လိုက်ရတာကွာ၊ ဘာမှ မရလိုက်ဘူး’

‘ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့’

‘ဒီနှစ်တော့ ဝမ်းစာတောင်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

သို့ရာတွင် တောင်ကြားထဲရှိ တစ်လုံးတည်းသော အိမ်တွင်
နေကြသူတို့၏ စိတ်ထဲ၌ကား မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိနေသည်။
ယင်းမှာ ဘုရားသခင်၏ မှိုင်းမမှု ဖြစ်သည်။

‘ပျက်တော့ ပျက်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်လဲ
စိတ်ဓာတ်မကျကြပါနှင့်၊ ငတ်သေတဲ့ မသာရယ်လို့မှ မရှိပါဘူး’

‘အင်း၊ ငတ်သေတဲ့မသာ မရှိဘူးလို့တော့ ပြောကြတာပဲ
လေ’

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး လင်းချိုသည် မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုကို
သာ တွေးမိ၏။ ယင်းမှာ ဘုရားသခင်၏ မှိုင်းမမှု ဖြစ်သည်။
ဘုရားသခင်သည် လူသတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ စိတ်ထဲတွင်ရှိသည့်
ဆန္ဒကို သိမြင်တော်မူသည် မဟုတ်လော။

လင်းချိုသည် ယာတောတွင် နွားလို ရုန်းဖို့လောက်ကိုသာ
သိသူဖြစ်၏။ မည်သို့ စာရေးရမည်ကို မသိ။ နောက်တစ်နေ့မနက်
လင်းသည်နှင့် လင်းချိုသည် စာတစ်စောင်ကို ကြီးစား၍ ရေး
နေသည်။ သူ့ကို ဘုရားသခင်က မှိုင်းမတော်မူမည်ဟုလည်း သူ
ယုံကြည်၏။

ထိုစာမှာ အခြားစာမဟုတ်ပါ။ ဘုရားသခင်ထံပေးစာ ဖြစ်
ပါသည်။

‘တၢ်ညှိတော် လျှောက်ထားအပ်ပါသည် ဘုရား၊
ယခုနှစ်တွင် အရှင်ဘုရားမှ မကယ်လျှင် တပည့်တော်တို့
မိသားစု ငတ်ကြရတော့မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တပည့်

တော်၏ လယ်ယာတောမှာ မိုးသီးကြောင့် ပျက်သွား
သဖြင့် နောက်ထပ်ပြန်စိုက်ရန်နှင့် ကောက်သစ်မပေါ်မီ
စားသောက်ရန်အတွက် ငွေတစ်ရာလောက် လိုပါသည်။

သူသည် စာကို စာအိတ်ထဲတွင်ထည့်၊ စာအိတ်ပေါ်တွင်
'ဘုရားသခင်ထံ ပေးရန်'ဟု ရေးပြီး စာထည့်ရန် မြို့သို့ လာခဲ့
သည်။ စာတိုက်မှ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးဝယ်၍ ကပ်ပြီးနောက်
စာကို စာတိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်ထားခဲ့သည်။

စာပို့သမားသည် ထိုစာကို တွေ့သည့်အခါတွင် ရယ်မော
ကာ စာတိုက်ဗိုလ်ကိုသွားပြသည်။ သူ့တစ်သက်တွင် ဘုရားသခင်
ထံ လိပ်စာတပ်ထားသော စာတစ်စောင်ကို တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူး
ခဲ့။ သဘောကောင်းသည့် ခပ်ဝဝ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည်လည်း
ထိုလိပ်စာကိုမြင်သည့်အခါတွင် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိသည်။
ထိုနောက် ချက်ချင်းလေးနက်သွားကာ စာကို စားပွဲပေါ်တွင်
တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ရင်း

'သူ့ခမျာ သနားပါတယ်ကွာ၊ ဘုရားတရားကို တော်တော်
ယုံကြည်ရှာတာပဲ။ သူ့လို ယုံကြည်နိုင်တဲ့သူဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ မသိဘူး၊ သူ့လို ယုံကြည်ချင်လိုက်တာ၊ သူ့လို
မျှော်လင့်ချက်မျိုး ရှိချင်လိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘုရား
သခင်ဆီကို အားကိုးတကြီး စာနှင့် ပေးနှင့်တောင် ဆက်သွယ်
တယ်'

ဝေငှ၍ မဖြစ်သည့် စာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရင်း ဘာသာတရား
ကိုင်းရှိုင်းပုံကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက် အားငယ်ခြင်း မဖြစ်စေရန်
တစ်ခုခု ကူညီသင့်သည်ဟု စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး သဘောရသည်။
စာတစ်စောင်တော့ ပြန်သင့်သည်ဟုလည်း သူ သဘောရသည်။
သို့ရာတွင် စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည့်အခါ၌ သူ့စာကို ပြန်လျှင်
စိတ်စေတနာကောင်းရုံ၊ မင်ရှိရုံ၊ စာရွက်ရှိရှိဖြင့် မလုံလောက်
ကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဆုံး
ဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းပါ။ စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် စာတိုက်အမှု

ထမ်းများထံမှ ငွေကောက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့လစာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုထည့်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေများကလည်း 'အလှ ဒါန' အဖြစ် တတ်နိုင်သလောက် ထည့်ဝင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ချိတည်းဖြင့် ငွေတစ်ရာရဖို့မလွယ်ပါ။ ထို့ကြောင့် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီးသည် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ရှိသည့် ငွေစက္ကူများကို စာအိတ်တစ်အိတ်တွင်ထည့်ပြီး လင်းချိုထံပို့လိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲတွင် 'ဘုရားသခင်' ဆိုသည့် စာလုံးတစ်လုံးကိုသာ ရေးထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်စောစောတွင် လင်းချိုသည် သူ့ကိုယ်တိုင် စာတိုက်သို့ ပေါက်လာကာ သူ့အတွက် စာရောက်ခြင်း ရှိမရှိကို လာ၍စုံစမ်းသည်။ စာပို့သမား ကိုယ်တိုင် ထိုစာကို လင်းချိုလက်သို့ ပေးလိုက်၏။ စာတိုက် ဗိုလ်ကြီးမှာ ကား ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်ရသဖြင့် ပီတိဖြစ်နေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် အတွင်းဘက်မှနေ၍ လင်းချိုကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

လင်းချိုသည် စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငွေစက္ကူများကို မြင်သည့်အခါတွင် နည်းနည်းမျှ အံ့အားသင့်ဟန် မပြပါ။ ထိုအရာများကို ရလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ဆံကိုရေတွက်ပြီးသည့်အခါတွင် လင်းချိုသည် ဒေါပူ၍ မဆုံးဖြစ်နေသည်။ ဘုရားသခင်သည် ငွေအရေ မများနိုင်။ သူတောင်းသည့် ငွေအရေအတွက်ကိုလည်း ငြင်းဆန်ခြင်းပြုမည် မဟုတ်။

လင်းချိုသည် စာတိုက်ပြကင်းဝန်းသို့ ရောက်လာကာ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် မင်ကိုတောင်းသည်။ ထိုနောက် စာတိုက်ကောင်တာတွင်ထိုင်ကာ သူ့ရေးမည့် အကြောင်းအရာကို မျက်မှောင်ကြီးကုပ်၍ စဉ်းစားရင်း စာတစ်စောင်ကို ရေးနေသည်။ စာရေးပြီးသည့်အခါ အပေါက်ဝသို့သွားကာ တံဆိပ်ခေါင်း တစ်လုံး

၁၄၆ မြသန်းတင့်

ဝယ်၍ တံတွေးဖြင့် ကပ်ပြီးသော် လက်ဖြင့် တဒုန်းဒုန်း မြည်
အောင် ထုသည်။

စာတိုက်ပုံးထဲသို့ စာရောက်သွားသည်နှင့် စာတိုက်ဗိုလ်ကြီး
သည် စာတိုက်ပုံးထဲမှစာကို ယူ၍ဖတ်၏။

စာထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်းပါရှိ၏။

‘အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် လျှောက်ထားတောင်း
ဆိုသည့် ပိုက်ဆံတို့ အနက် ငွေ ၇၀ သာ တပည့်တော်
လက်ထဲ ရောက်လာပါသည်။ ကျန်ငွေများကို ဆက်လက်
ပို့ပါဘုရား၊ တပည့်တော်အတွက် များစွာအသုံးလို
နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ခေါက်ပို့လျှင် စာတိုက်မှ
မပို့ပါနှင့်ဘုရား၊ စာတိုက်အမှုထမ်းများသည် လူလိမ်
လူကောက်များ ဖြစ်ပါသည် ဘုရား.... လင်းချို ဟူ၍
ဖြစ်သည်။’

[မက္ကဆီကို စားရေးဆရာ *Gregoria Lopezy* ၏ *A Letter
to God* ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ထုတ်လုပ်မှုနှင့် စားသုံးမှု

ကိုဖိုးဆင့်သည် ဥလမ်းက ကိုးပေ၊ ဆယ်နှစ်ပေကျယ်သော အခန်းကလေးတွင် လျှပ်စစ်ဖြင့် ဦးထုပ် အမြန်လျှော်သည့် ပင်မင်းဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ သူ့ဆိုင်တွင် တစ်ခါ ပင်းမင်း ပေးဖူးသည်နှင့် နောင်တွင် သူ့ဆိုင်မှာပင် အမြဲ ပင်မင်းပေးကာ သူ့ဖောက်သည်ကြီး ဖြစ်သွားတတ်သည်။ သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မူ ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့ရာတွင် လေးရက်မြောက်သည်နှင့် သူ့ဆိုင်သို့ နောက်တစ်ခါ သွားကာ ဦးထုပ်ကို ပင်မင်း ပေးရပြန်သည်။

ကိုဖိုးဆင့်သည် အသားအရေ ကြမ်းကြမ်း၊ အသား ဝါဖျော့ဖျော့နှင့် နှေးတိနှေးကွေး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အသက်မှာ နှစ်ဆယ်နှင့် လေးဆယ်ကြား ဖြစ်၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အက်ဆက် ရပ်ကွက် အာဖရိကန် လူမျိုးစုတွေထဲတွင် ကြီးပြင်းလာသူ တစ်ယောက်ဟု ထင်ရသည်။ အလုပ်ပါးသည့်အခါ များတွင် ကိုဖိုးဆင့်သည် စကားစမြည် ပြောဆိုနေရသည်ကို သဘောကျ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း အားအားရှိလျှင် ဦးထုပ် ညစ်ပတ်ခြင်း မရှိသည့်တိုင် သူနှင့် စကားပြောချင်သဖြင့် သူ့ဆိုင်သို့ သွားပြီး ဦးထုပ်ကို ပင်မင်း အပ်တတ်သည်။

တစ်ညနေတွင် သူသည် ကျွန်တော် ပနားမားဦးထုပ်ကလေးကို ဖုန်နှင့် အညစ်အကြေး အစွန်းအထင်းများကို ဖျက်သည့် ဆေးရည်ဖြင့် မှုတ်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်က စကားစသည့် အနေဖြင့်....

‘အိန္ဒိယ လူနီတွေကတော့ ရေအောက်မှာလဲ ဦးထုပ်ဆောင်း ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ၊ ဟုတ်လား’

‘အလကား သူများ ပြောတိုင်း အဟုတ် မှတ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ ဒီမှာ အိန္ဒိယ လူနီဖြစ်ဖြစ် လူဖြူပဲဖြစ်ဖြစ် ရေအောက်မှာ ဘယ်သူ ကြာကြာ နေနိုင်မှာလဲ၊ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားက နိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေ ဝါသနာ ပါတယ်မဟုတ်လား၊ သတင်း စာထဲမှာ ဥပဒေ တစ်ခု ပြဋ္ဌာန်းတယ်လို့ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်ဗျ၊ အဲဒီ ဥပဒေက ထုတ်လုပ်မှုနဲ့ စာသုံးမှု ဥပဒေဆိုပဲ’

ကျွန်တော်က ထိုအခေါ်အဝေါ်သည် နိုင်ငံရေး ဘောဂ ဗေဒ ဆိုင်ရာ ဥပဒေ တစ်ခုကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြဋ္ဌာန်း ထားသော တရားဥပဒေတစ်ခုကို ခေါ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြပါသည်။

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မသိဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အကြောင်း ကိုတော့ မကြာခဏ ပြောသံကြားနေရတာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ် တစ်နှစ်ခွဲလောက်တုန်းက ဆိုရင် ဒီစကားလုံးကို မကြားချင် အဆုံးပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ငံရေး တရားဟောဆရာတွေ ဆို ရင် အဲဒီ စကားလုံးကို သိပ်သုံးတာပဲ၊ တစ်ချက်ကလေးမှ မနား ဘူး၊ ခင်ဗျား ဒီစကားလုံးကို အရှေ့ပိုင်း နိုင်ငံရေးတရားပွဲတွေ မှာ ပထမဆုံး ကြားဖူးတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘုရင် တစ်ပါးဆီက ပထမဆုံး ကြားဖူး တာ၊ တောင်အမေရိကတိုက်မှာရှိတဲ့ လူနီလူမျိုးစု တစ်စုကို အုပ် ချုပ်နေတဲ့ လူဖြူ ဘုရင်တစ်ပါးဆီက ကြားဖူးတာ’

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကို ကြားသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွား သည်။ သို့ရာတွင် အံ့ဩခြင်းတော့ မဖြစ်ပါ။ မြို့တော်ကြီးသည် မိခင်၏ ရင်ခွင်နှင့် တူပါသည်။ များစွာသော သူတို့သည် အမေ့ ရင်ခွင်မှ ဆင်းကာ သူတို့၏ သေးငယ်သော ခြေဖဝါးကလေးများ

ဖြင့် ကြမ်းတမ်း ခက်ထရော်သော လမ်းများကို လျှောက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ မိုးချုပ်သည့် အခါတွင် အိမ်သို့ ပြန်လာကြပြီး လေ့ ကားထစ်တွင် ထိုင်ကာ တစ်နေ့တာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်တို့ကို ပြန် ပြောလေ့ ရှိကြပါသည်။ ယခုလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ များစွာသော သူတို့သည် ကမ္ဘာအနှံ့ သွားခဲ့ကြကာ မြို့ကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး သူတို့ တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများကို ပြောတတ်ကြသည် သာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါက အာဖရိကတိုက်တွင် ခြင်္သေ့များကို လိုက်ပစ်ခဲ့သည့် တောပစ်မှဆိုးက ယခု အပေါ်စား ကမီးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ထဲ တွင် စန္ဒရား တီးနေသူမျိုးလည်း ရှိပါသည်။ တစ်ခါတုန်းက ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ထဲတွင် ပါသွားကာ ဇူးလူးလူမျိုးတွေနှင့် တိုက် ခဲ့ပြီး ယခု ဟိုတယ်တွင် အစောင့် လုပ်နေသူမျိုးလည်း တွေ့ခဲ့ဖူး ပါသည်။ ပထဂိုနီးယား လူမျိုးစု လူ့ရိုင်းတို့ထံတွင် ကဏန်း လက်မတစ်ချောင်း ပြုတ်ကျန်ရစ်သလို လက်တစ်ဖက် ပြုတ်ကျန် ခဲ့ပြီး ယခု မီးရထားစက်ခေါင်း မောင်းနေသူ မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါသည်။ ယခု ဘုရင်တစ်ပါး၏ အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပင်မင်းဆရာ တစ်ယောက်ကို တွေ့သည့်အခါတွင် လည်း ကျွန်တော် မအံ့ဩတော့ပါ။

မြို့ကြီးသည် လူတွေ စုံလှပါသည်။

သူက ခြောက်သွေ့စွာ မပွင့်တပွင့် ပြုံးရင်း

‘ဦးထုပ်က အနားပတ် အသစ် တပ်ပေးရဦးမလား ဆရာ’ဟု မေးပါသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အသစ် တပ်ရမယ်၊ ဒီထက် တစ်လက်မခွဲလောက် ပိုပြီး အပြားကြီး ပေးလိုက်ဗျာ’

အမှန်ကတော့ ဦးထုပ် အနားပတ်ပြား အသစ်လဲထားသည် မှာ မကြာသေးပါ။ လေးငါးရက်လောက်သာ ရှိပါဦးမည်။

သူက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်သည်။

‘တစ်ညတော့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီ လူက အသားညိုညိုရယ်၊ ညိုလိုက်သဟာတော့ မပြောနဲ့၊ နှာမုန့်အတိုင်း ပဲ၊ သူ့အိတ်ထဲမှာလဲ ပိုက်ဆံတွေ အပြည့်နဲ့၊ ရွာလေ ဂျေး ရဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ သူက ထမင်းစားနေတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ အဲဒီ တုန်းက အဲဒီဆိုင်ကို သွားပြီး ထမင်းစားတာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ၅မှတ် ၉၄ မီးသတ်ဌာနကမီးသတ်လှည်းကို မောင်း နေတယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စားပွဲတစ်ခုတည်းမှာ ထိုင်စားကြရင်း ရွှေတူးတဲ့အကြောင်းကို စကားစပ်မိသွားကြတယ်၊ သူက တောင် ပိုင်း တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ တောင်ရိုးတွေပေါ်မှာ ရွှေတွေ သိပ် ပေါတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီတိုင်းပြည်က ဝှံ့တီမာလာတဲ့၊ အဲဒီ မှာ အိန္ဒိယလူနီတွေဟာ တောင်ကျချောင်းတွေ ဘေးမှာ ရွှေ ကျင်တယ်တဲ့။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်က တောင်ပိုင်းမှာ အိန္ဒိယလူနီတွေရယ် လို့ မရှိပါဘူးဗျ၊ မာဆာဘီနယ်မှာပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှာနေတဲ့ အိန္ဒိယ လူနီတွေကလဲ ကုန်ခြောက် အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ဈေး သည်တွေပဲ များပါတယ်၊ သူတို့က သူတို့ဘာသာ သီးခြားနေ တာ မဟုတ်ဘူးလားလို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

‘ဒီတော့ သူက ခင်ဗျားပြောတဲ့ အိန္ဒိယ လူနီတွေက လူရိုင်း တွေဗျ၊ ခု ကျုပ်ပြောတဲ့ အိန္ဒိယလူနီတွေက အတည်တကျနေပြီး နည်းနည်း ယဉ်ကျေးတဲ့ အိန္ဒိယလူနီတွေ၊ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ အိန္ဒိယလူနီတောင် မခေါ်ဘူး၊ အင်ကာလူမျိုးလို့ ခေါ်ကြ တယ်၊ သူတို့ အဆက်အနွယ်တွေက ဟိုရှေးရှေး မှန်တေဇူးမား ဘုရင်အဖြစ် အုပ်စိုးခဲ့ကတည်းက မက္ကဆီကိုမှာ နေလာခဲ့ကြတာ။ သူတို့က တောင်ကျချောင်းတွေထဲမှာ ရွှေကျင်ကြတယ်၊ ရွှေကလဲ ရသလား မမေးနဲ့၊ စဉ်အိုးတွေထဲမှာ တည့်ပြီး ထားရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီရွှေတွေကို အိတ်ထဲမှာ ထည့်၊ အိတ်ကလဲ တစ်အိတ် ကို နှစ်ဆယ့်ငါးပေါင် ဆံ့တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ အဲဒီရွှေအိတ်တွေ ကို ကျောက်တုံးအိမ်ထဲမှာ သိုလှောင်ထားတယ်၊ တံခါးပေါ်မှာ

ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ပုလွေမှုတ်တဲ့ ကျောက်ပန်းပုရုပ်ကို ထွင်းထား တယ်တဲ့။

‘ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စကားပြောကြတယ်။ စကားဆုံးတော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲ လာခဲ့တယ်။ နောက် တစ်လလောက် ကြာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ငါးနှစ်လုံးလုံး စုထားတဲ့ ငွေကလေး ပိုက်ပြီး ဂွါတီမာလာကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အိန္ဒိယလူနီဒေတွ ဘယ်လို ပစ္စည်းမျိုး ကြိုက် တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကြိုက်တတ် တဲ့ သိုးမွေးစောင် အနီစတွေ၊ သံနန်းနဲ့ ရက်ထားတဲ့ သံခြင်းတွေ၊ မိန်းမတွေ့ဖို့ ဥဿဖရား ကျောက်ကလေးတွေ စီထားတဲ့ဘီးတွေ၊ ဖန်ပုတီးတွေ၊ သင်ဓုန်းခားတွေကို လားဝန်တင် လေးကောင်နဲ့ အပြည့်ယူသွားတယ်။ ပြီးတော့ စကားပြန်လဲ လုပ်ဖို့၊ လားတွေ ကိုလဲ မောင်းဖို့ဆိုပြီး လားသမား တစ်ယောက်ကိုလဲ ငှားသွား တယ်။ လားသမားက အင်္ဂလိပ်စကားတော့ သိပ်မပြောတတ် ဘူး။ ဒါပေမယ့် လားတွေ နားလည်အောင်တော့ သူလုပ်တတ် တယ်ဗျ။ သူ့နာမည် ခေါ်ရတာ ခပ်ခက်ခက်ရယ်။ ယေးလ် သော့ ခလောက်များ သော့ချလိုက်ရင် မြည်သွားတဲ့ အသံမျိုး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ ကိုယ်ခေါ်တတ်သလိုပဲ ခေါ်မယ် ဆိုပြီး သူ့ကို မကြာလင်းတော့လို့ ခေါ်တယ်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီအသံထွက် က သူ့နာမည်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးလို့ ထင်တာပဲ။

‘တိုတို ပြောရရင်တော့ အဲဒီ ရွှေကျင်တဲ့ရွာက တောင်ပေါ် ကို လေးမိုင်လောက် ကွေ့ကောက် တက်ရတယ်ဗျ။ ရွာကို တော် တော်နဲ့ ရွာလို့ မတွေ့ဘူးဗျ။ ကိုးရက်လောက်ရွာမှ ရွာကို သွား တွေ့တယ်။ တစ်ညနေတော့ မကြာလင်းတော့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ လားတွေကို ကျွဲရေခင်းထားတဲ့ တံတား တစ်ခုပေါ်ကို ခေါ် သွားတယ်။ ဟိုဘက်ကို ဖြတ်ရမှာတဲ့။ ကျွန်တော် အထင် ချောက် ကြီးက ပေငါးထောင်လောက်တော့ နက်မယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီ ပေါ်ကနေ တစ်ဖက်ကမ်းကို ဖြတ်ရမှာ ကြောက် လိုက် တာ

မပြောပါနဲ့တော့၊ သားရေအခင်းပေါ်မှာ တခုပ်ခုပ် ကျလာ
တဲ့ လားတွေရဲ့ ခြေသံဟာ ကျော့ကိုဟန်ရဲ့ တီးလုံးသံများလား
လို့တောင် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ထင်မိတယ်၊ မြည်လိုက်တာ
မပြောပါနဲ့တော့။

ရွှေကျင်ရွှာက ကျောက်တုံးတွေ ရွှံ့တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့
ရွှာကလေးဗျ၊ ရွှာထဲမှာ လမ်းရယ်လို့လဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာတော့ အသားညိုညို လူတွေက အိမ်ထဲက
ခေါင်းပြုကြည့်ကြတယ်၊ အဲဒီရွှာထဲမှာ အိမ်ကြီးကြီး တစ်လုံး
ကိုလဲ တွေ့ရတယ်၊ အိမ်ကြီးရဲ့ လှေကားထစ်မှာတော့ မုန့်လာဥနီ
လို အသားတွေ တွတ်တွတ်နီရဲနေတဲ့ ကိုယ် လုံး ကိုယ် ပေါက်
တောင့်တောင့် လူဖြူတစ်ယောက် ရပ်နေတယ်၊ ဒရယ်ရေ အင်္ကျီ
ကြီးကို ဝတ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ရွှေကြိုးတုတ်တုတ်ကြီး တစ်ချောင်း
ကို ဆွဲထားတယ်၊ ပါးစပ်ကလဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး တစ်လိပ်ကို
ခဲလို့၊ သူ့လို ဂိုက်မျိုးကို အထက်လွှတ်တော် အမတ်တွေထဲမှာ
ရော၊ ရဲတွေ ထဲမှာရော၊ စားပွဲထိုးတွေ ထဲမှာရော ကျွန်တော်
မကြာခဏ မြင်ဖူးတယ် ထင်တာပဲ။

ရွှာလယ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့က လားဝန်တင်ပေါ်
က ဗစ္စည်းတွေကို ချနေတယ်၊ မက္ကလင်းတော့က စီးကရက် တစ်
လိပ်ကို ဖွာရင်း သူ့ရွှေဆောင်လားကို စကားတွေ တတွတ်တွတ်
ပြောနေတယ်၊ ဒီတုန်းမှာ အဲဒီ လူဖြူက ကျွန်တော်တို့ အနား
ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေတယ်။

‘သူက ဗျ၊ ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ဒီအလုပ်ထဲကို
ရောက်လာတာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ လမ်းညွှန်လိုက်သလဲလို့
မေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလဲ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော်က ခရီးသည်ပါ၊ ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာလို့
ပြောပါတယ်။

‘ဒီတော့ သူက ခင်ဗျား လားတွေနားမှာ မနေပါနဲ့ဗျာ၊
လာ အထဲဝင်ထိုင်ပါလို့ ကျွန်တော် ကို ဖိတ်တယ်၊ သူက လက်

တစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်တော့ သူ့အနားကို ရွာသားတစ်ယောက် ပြေးလာတယ်။ ဟောဒီရွာသားက ခင်ဗျားကို နေရာချပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီရောက်လာရင် ကျုပ်ပဲ ညှော်ခံ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ဗျာလို့ ပြောတယ်။

‘ရွာသားဟာ ကျွန်တော်ကို အိမ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်လုံးဆီကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကျွန်တော်ကို စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် တစ်လုံး ချလာပေးပြီး နွားနို့လိုဟာမျိုး တစ်ခုကို တိုက်တယ်။ အခန်းက တော်တော် သားနားတယ်ဗျာ။ အိမ်နံရံက ကျောက်တုံးတွေပေမယ့် အပေါ်က ပိုးကန့်လန့်ကာ တွေ့ကာထားတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလဲ အညိုရောင်၊ အဝါရောင်၊ ကြမ်းခင်း ကော်ဇောတွေ ခင်းထားတယ်။ အခန်းထောင့်မှာလဲ အိုးငယ်ကလေးတွေ အများနဲ့ အန်ဂိုရာ တောင်ဆိတ်ရေနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အိတ်တွေ ချထားတယ်။ ပင်လယ် ကမ်း စပ်က အပန်းဖြေ ရိပ်သာကလေးတွေမှာ ကိုရိုးကားယား ခင်းကျင်းထားပုံမျိုးဗျာ။’

‘သူက ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိချင်မှာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ် ပြောပြမယ်။ ပထမအချက်အားဖြင့် ကျုပ်ဟာ ဟောဒီမှာရှိတဲ့ အိန္ဒိယလူနီတွေကို ပိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ပိုင်ရှင်ပဲ။ ကျုပ်ကို သူတို့က ယာကူးမားလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဘုရင်လို့လဲ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ အဓိက လက်ချောင်းလို့လဲ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ ကျုပ်က ဒီမှာ အာဏာ အရှိဆုံးပဲ။ သံမှူး တစ်ယောက်လောက်လဲ အာဏာ ရှိတယ်။ စနက်တံ တပ်ထားတဲ့ ခိုင်းနမိုက် တစ်လုံးလောက်လဲ အာဏာ ရှိတယ်။ တိဖန်နီ ရတနာဆိုင်ကြီးက အကြွေးစာရင်း စာရွက် တစ်ရွက်လောက်လဲ အာဏာ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာ ကျုပ်ဟာ အရေးကြီးဆုံး လူပဲ။ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ ဗဟုသုတတွေထက် ကျုပ်စုံတယ်။ (ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ဒီမှာ တစ်ခါတစ်လေတော့ သတင်းစာလေး ဘာလေး ဖတ်ရတယ်ဗျာ) ကဲ ဒီတော့ ခင်ဗျားရှိတဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကလေး

ကိုလဲ ကြားပါရစေဦး၊ အစည်းအဝေး ဖွင့်ပြီ ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ်ဗျာလို့ ပြောတယ်။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် နာမည် ကိုဖိုးဆင့်လို့ သိကြပါတယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ အရင်းရှင် ပါ၊ နေရပ်လိပ်စာကတော့ အမှတ် ၅၄၁၊ ၃၂ လမ်း၊ အရှေ့ ပိုင်းပါ။’

‘နယူးယော့ အရှေ့ပိုင်းပေါ်ဗျာလို့ သူက ဝင်ပြောတယ်၊ အရောင်းအဝယ် လုပ်တာတော့ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်ပုံကိုင်ပုံ၊ ပြောပုံ ဆိုပုံကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိပါတယ်၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး အရင်းရှင် ကြီး၊ ခင်ဗျား လာတဲ့ကိစ္စကို လင်းစမ်းပါဦး။’

‘ဒီတော့ ကျုပ်ကလဲ ထမင်းဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ တွေနဲ့ တွေ့တာက အစ ဒီမှာ ရွှေတွေပေါ်လို့ ရွှေအရောင်းအဝယ် လုပ်ဖို့ လာတဲ့ အကြောင်းကို ပြောင်ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက် တယ်။’

‘ဒီတော့ သူက သကာရေ လူးထားတဲ့ လက်ချောင်းမှာ ကပ် နေတဲ့ ကြက်တောင် တစ်ချောင်းကို ကြည့်နေတဲ့ ကလေးတစ် ယောက်လို့ နားမလည်နိုင်တဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဗျာ၊ ရွှေအရောင်းအဝယ် လုပ်ဖို့ လာတာ ဟုတ်လား၊ တော် တော် ရယ်စရာ ကောင်းနေပြီ၊ ဒီနေရာက ရွှေတူးလို့ ရတဲ့ နေရာ မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ခင်ဗျားနယ် လူစိမ်းတစ်ယောက်ရှိ စကားကို အဟုတ်ထင်ပြီး ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို အရင်းအနှီး လုပ်ရသလား ဗျာ၊ တော်တော် မိုက်ပါကလားဗျာ၊ အင်း ပြောတော့ ပြောရ ဦးမှာပေါ့လေ၊ ဟောဒီ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ အိန္ဒိယလူနီတွေဟာ သူတို့ အမျိုးအနွယ်ထဲမှာတော့ နောက်ဆုံး မျိုးဆက်ပဲဗျ၊ ကလေးတွေ လို ဘာမှလဲ နားလည်ကြရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ ထုတ် လုပ်မှု အကြောင်းတို့ စားသုံးမှု အကြောင်းတို့လဲ ဘာမှ သိကြ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေအကြောင်းကိုလဲ ဘာမှ သိကြတာ မဟုတ်

ဘူး၊ ခင်ဗျားကို သက်သက်မဲ့ လိမ်ညာ ပြောလိုက်တာလို့ သူက ပြောတယ်။

‘အင်း ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးပဲ ဇာတ်လိုက်မိတာပေါ့လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။’

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်ဗျာ၊ ရော့ ပတ္တမြား ရော့နဂါးပေါ့ ဟုတ်လား၊ လူဖြူချင်း ဆိုတော့ လဲ မကြာခဏ တွေ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံ တွေ ရင်းနှီးလာရတဲ့အတွက် မနှစ်နာအောင် ကျုပ်လုပ်ပေးမယ်၊ ဟောဒီ ကျုပ်ရဲ့ လက်အောက်ခံ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယလူနီတွေကို မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ အဝတ်အစား တေထဲမှာ သူတို့ကိုယ်ပိုင် ရွှေစကလေးတွေ ဝှက်ထားတာ နည်း နည်းပါးပါးတော့ ရှိတတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျား ပါ လာတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေကို ချရောင်းကြည့်ပေါ့၊ ဝယ်ရင်လဲ ဟန်ကျတာပေါ့။’

‘ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ ကျုပ်ကိုကျုပ် အလွတ်သဘော မိတ်ဆက်ခဦးမှာပေါ့၊ ကျုပ်နာမည်က ရှိန်းတဲ့၊ ဗိုလ်ရှိန်းပေါ့ ဗျာ၊ ဂုဇာရှိန်းလို့လဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ပီချီ အိန္ဒိယလူနီတွေကို ကျုပ်ပိုင်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် သူတို့ကို ပိုင်သင့်လို့ ပိုင် ခဲ့တယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်လဲ စိတ်လေလေနဲ့ လျှောက် လေလွင့်လာလိုက်တာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်တုန်းက ဒီနယ် ကိုရောက်လာတယ်ဗျ၊ ဒီရောက်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်၊ ကျုပ်ရဲ့ အသားအရေနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်တို့ ကြောင့် သူတို့ကို အောင်နိုင်ပြီး ဗိုလ်တက်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုပါ တော့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာလဲ ပဲ သူတို့စကားကို နားလည်လာခဲ့တော့ ကျုပ်ကို ပိုပြီး အထင် ကြီးသွားကြတာပေါ့၊ သူတို့ ဘာသာစကားကလဲ ဘာမှ မခက် ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အသက် တစ်ရှူစာလောက် ထွက် ချင်တဲ့ အသံထွက်တွေကို တောက်လျှောက်ထွက်လိုက်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား

လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၊ အဲဒါ အလုပ်ဖြစ်သွား
တာပဲ။

‘ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် သူတို့ကို အောင်နိုင် သိမ်းသွင်းခဲ့တယ် ဆိုပါ
တော့၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ကို သူတို့အကြီးအကဲ၊ သူတို့ဘုရင်
လို အသိအမှတ် ပြုသွားကြပြီး ကျုပ်လဲ ရာဇာရှိန်း ဖြစ်သွား
တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာတွင် ကျုပ်လဲ နယူးအင်္ဂလန် နယ်သားပီပီ
သူတို့ကို အပေါ်စီးယူ နိုင်ငံရေးတို့ ဘောဂဗေဒတို့ အကြောင်း
တရားဥပဒေတို့ အကြောင်းကို ပြောပြီး သူတို့အပေါ်မှာ လည်
သလို ကြည့်စားလာခဲ့ရတာပဲ။ တနင်္ဂနွေတို့ ဘာတို့ဆိုရင် ကျုပ်က
သူတို့ကို ကောင်စီရုံးမှာ တရားဒဟာတယ်၊ အဲ ကျုပ်ကတော့
(ကောင်စီပေါ့ဗျာ) ကောင်စီရုံးမှာ ကျုပ်က ထုတ်လုပ်မှုနဲ့ စား
သုံးမှု ဥပဒေ အကြောင်းကို ရှင်းပြတယ်၊ ဒီလို ရှင်းပြရာမှာ
ထုတ်လုပ်မှု အကြောင်းကို ချီးကျူး ပြောဆိုပြီး စားသုံးမှုကို
တော့ မကောင်းတဲ့ အကြောင်း ရှုတ်ချပြောတယ်၊ အမြဲတမ်း
လိုလို အဲဒီအကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲ ပြောတယ်၊ ထုတ်လုပ်မှု
ဟာ ကောင်းပြီး၊ စားသုံးမှုဟာ မကောင်းတဲ့ အကြောင်း ဆိုပါ
တော့၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ဟာ နည်းဗျူဟာတွေကို တော်
တော် ကျွမ်းကျင်တဲ့လူလို့ အောက်မေ့ကောင်း အောက်မေ့
မှာပဲ။

‘အဲဒါ တွေးစရာပေါ့လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်မလား မသိဘူး၊
ကျုပ်ကတော့ ထုတ်လုပ်မှုကို ကဗျာလင်္ကာဖွဲ့ ချီးကျူးပြီး စား
သုံးမှုကိုတော့ ပြစ်တင်ရှုတ်ချ၊ ဒီနည်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ စားသုံးမှုကို
လျှော့သွားအောင် လုပ်ပြီး ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်တယ်၊ လောက
ကြီးမှာ ထုတ်လုပ်မှုဟာ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း၊ ထုတ်လုပ်မှု
ဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ စားသုံး မှု ဟာ
အကုသိုလ် ဒုစရိုက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို တွင်တွင် ဟောပေး
တယ်၊ ပြီးတော့ အလိုအပ်ဆုံး ပစ္စည်းလောက်မှအပ တခြား

ဘာကိုမှ လိုချင်တောင့်တ မရှိသင့်ကြောင်း၊ လောဘ မရှိသင့်
ကြောင်းကို သွန်သင်တယ်။ အသားကလေး နည်းနည်းရယ် သစ်
သီးကလေး နည်းနည်းရယ် ရရင် လိုလောက်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီ
လောက်နဲ့ တင်းတိမ်သင့်တဲ့ အကြောင်းကို တွင်တွင်ဟောတယ်။
ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးမ ဟောပြောမှုအောက်မှာ ကျင့်
သား ရလာခဲ့ကြတယ်။ လိုချင် တောင့်တတာရယ်လို့ သိပ်မရှိ
တော့ဘူး။ စားသုံးမှု၊ တောင်းဆိုမှုရယ်လို့ သိပ်မရှိတော့
ဘူး။ သူတို့ဟာ ဦးထုပ်လိုရင် သူတို့ဘာသာ သူတို့ ချုပ်တယ်။
အဝတ်အစား လိုရင်လဲ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ချုပ်တယ်။ လျှော်
တစ်မျိုးကနေပြီး သူတို့ဘာသာ ရက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့
အိန္ဒိယလူနီတွေက ရောင့်ရဲ ကျေနပ်နေတတ်တဲ့ လူ မျိုး တွေ၊
လူမျိုးတစ်မျိုးကို အဲဒီလို ရိုးစင်းတဲ့ စနစ်နဲ့ ပျော်ရွှင်အောင်
လုပ်ထားနိုင်တာ လေ့ကျင့်ထားနိုင်တာဟာ ဘယ်လောက် ကြီး
ကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်းလို့ ထင်သလဲ။ သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ လုပ်ငန်း
ကြီးဗျလို့ သူက နိဂုံးချုပ်တယ်။

‘နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်လဲ ရာဇာရှိန်းရဲ့ ခွင့်ပြု
ချက်နဲ့ ကျွန်တော် မှာ ပါလာတဲ့ အထုပ်တွေကို ရွာလယ်က ကွက်
လပ်ကလေးမှာ ချရောင်းဖို့ကျွန်တော် တပည့် မကြွင်လင်တော့ကို
အပြင်ခိုင်းရတယ်။ လာလိုက်တဲ့ လူနီတွေ မပြောပါနဲ့တော့။
ကျွန်တော် ဈေးခင်းတဲ့ နေရာကလေးမှာ ဝိုင်းအုံ့လို့ နေတာပဲ။
ကျွန်တော်က သိုးမွေးစောင် အနီတွေကို ဖြန့်ပြုတယ်။ ဖန်လက်
စွပ်ကလေးတွေ၊ ဖန်နားဆွဲကလေးတွေကို လှုပ်ပြုတယ်။ မိန်းမ
တွေဘက်ကိုလဲ ဘီးကုပ်ကလေးတွေ၊ ပုလဲပုတီးတွေ၊ မြောက်
ပြုတယ်။ ယောက်ျားတွေဘက် ဆိုရင်လဲ အင်္ကျီအနီတွေ ဘာတွေ
ကိုဖြန့်ပြုတယ်။ ဒါပေမယ့် အချည်းနှီးပဲဗျ။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်
ပစ္စည်းတွေကို ဆာလောင် ငတ်မွတ်နေကြတဲ့ ရုပ်တုတွေလို ငေး
ကြည့်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မရောင်းရဘူး။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မကြွင်လင်တော့ကို မေးကြည့်

တယ်၊ ကိုယ်တော်ချောက ချက်ချင်း မဖြေဘူး၊ သုံးလေးခါ လောက် တဝါးဝါးနဲ့ သမ်းနေသေးတယ်၊ နောက် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ဘက်ကို လှည့်ပြီး မဖြေ ချင့်ဖြေချင် လေသံမျိုးနဲ့ ဘယ်ဝယ်မလဲ၊ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိ တာလို့ ပြောတယ်။

‘ဒီတုန်းမှာ ရာဇာရှိန်း ရောက်လာတယ်၊ ခါတိုင်းလို အသား နီစပ်စပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ သူ့လည်ပင်းမှာ ရွှေ ကြိုးကြိုးကို ဆွဲပြီး ပါးစပ်မှာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြို-ကို ခဲလို ဗျ။

‘သူက ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ အလုပ်ဖြစ်ရဲ့လားလို့ မေး တယ်၊ အင်း ဈေးဦးတော့ မပေါက် ဘေးဘူးဗျ၊ ဆိုင်မသိမ်းခင် နောက် ထပ် ပစ္စည်းတစ်မျိုးလောက်တော့ ထုတ်ပြဦးမယ်၊ သင်တုန်း ဓားလေဗျာ၊ ကျွန်တော် မှာ အချောင်း လေးဆယ်လောက် ပါ လာတယ်၊ လျော့ဈေးက ဝယ်လာခဲ့တာလို့ ကျွန်တော်က ပြော တယ်။

‘ဒီတော့ ရာဇာရှိန်းက ကျွန်တော် ကို ကြည့်ပြီး ခွက်ထိုးခွက် လန် ရယ်လိုက်တာ၊ နောက်က သူ့ အပါးတော်မြဲ တစ်ယောက် က သတိပေးလို ပေါ့၊ နို့မို့ရင် ဘယ်လောက် ကြာကြာများ ရယ်နေမလဲ မသိဘူး။

‘အင်း၊ ခင်ဗျား တော်တော် အ တဲ့ လူကုန်းဗျ၊ ဒီမှာ အိန္ဒိယ လူနီတွေက ဘယ်သူမှ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ ရိတ်လှေ့ မရှိဘူးဗျ၊ မနေနိုင်ရင် နှုတ်ခမ်းမွေး နှုတ်ကြတယ်လို့ ပြောတယ်။

‘ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ၊ သူတို့ကို သုံးတတ်အောင် လုပ်ပေးရ မှာပေါ့၊ တစ်ခါသုံးဖူးရင် သူတို့လဲ သုံးချင် လာမှာ ပါလို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊ ရာဇာရှိန်းဟာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခွက်ထိုးခွက်လန် တဟားဟား ရယ်ရင်း ထွက်သွားတယ်၊ သူ ရယ်သံဟာ တစ်ပြ နှစ်ပြ ရောက်သည်အထိ ကြားနေရတယ်။ (အကယ်၍ အဲဒီမှာ တစ်ပြတို့ နှစ်ပြတို့ ရှိခဲ့ရင်ပေါ့လေ။)

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့ ကျွန်တော်က မက္ကလင်တော့ကို ပြောတယ်။ မက္ကလင်တော့ရော၊ သူတို့ကို ပြော စမ်းကွာ၊ ငါလိုချင်တာ ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေလိုချင်တယ်။ ဒီ ပစ္စည်းတွေကို လိုချင်ရင် ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုဘူး၊ ရွှေကိုပဲ ပေးလို့ ပြောကြည့်စမ်းလို့ ကျွန်တော်က ခိုင်းတယ်။’

‘မက္ကလင်တော့ကလဲ ကျွန်တော် ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပြော လိုက်တယ်။ ဒီစကားလဲ ကြားလိုက်ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ပုလိပ်တပ် နှစ်တပ်လောက် ငရက်လာတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အိန္ဒိယ လူနီတွေဟာ ထွက်ပြေးလိုက်ကြတာ၊ နှစ်မိနစ်လောက် အတွင်း မှာ ကျွန်တော်တို့ အနားမှာ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ ဘဒ္ဒေး တိုင်းရဲ့ တူတွေနဲ့ အရိုးတိုင်းရဲ့ တူမတွေလဲ ဘယ်ရောက်ကုန် မှန်း မသိတော့ဘူး။’

‘ညကျတော့ ရာဇာရှိန်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့နန်းတော်မှာ အဲဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြတယ်။’

‘ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးကြတာလဲဗျ၊ သူတို့ ရွှေတွေကို တစ်နေ့ ရာရာမှာ ဝှက်ထားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရွှေတွေရဲ့ လုံခြုံ ရေးကို စိတ်မချလို့လားလို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။’

‘သူတို့မှာ ဘယ်က ရွှေရှိရမှာလဲဗျ၊ သူတို့မှာ ရွှေရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယုံတမ်းစကား တွေကို ခင်ဗျား ဘယ်က ကြားလာသလဲ၊ ခင်ဗျား (အဂ္ဂါအလန်ပိုးရဲ့) ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်လာပြီ ထင်တယ်။ သူတို့မှာ ရွှေဆိုလို့ မူးလို့ဘောင် ရူစရာ မရှိဘူးဗျလို့ သူက ပြောတယ်။’

‘ရှိပါတယ်ဗျ၊ ပထမ သူတို့မေ့ ယာတွေထဲမှာ ဝှက်ထားကြ တယ်။ နောက်တော့ စဉ်အိုးတွေထဲမှာ ထည့်ထားကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ နှစ်ဆယ့်ငါးပေါင်ဝင် အိတ်တွေနဲ့ ထည့်ထား တယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့လူက သေသေချာချာကို ပြောလိုက်တာလို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။’

‘ရာဇာရှိန်းက တဟားဟား ရယ်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာ ရင်း အင်း... လူဖြူဆိုတာ သိပ်မကြာခဏ တွေ့ရတာ မဟုတ်လို့’

ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျုပ် သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီအတိုင်း သာခင်ဗျား လုပ်နေရင်တော့ ဒီနေရာက ခင်ဗျား အရှင်ထွက် ထွက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အသေထွက် ထွက်ရမှာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ကို ကျုပ်တစ်ခု ပြုရဦးမယ် ပြောပြီး အခန်းထောင့် ကန့်လန့်ကာ ကို ကြီးနဲ့ ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်၊ ကန့်လန့်ကာနောက်မှာ တောင်ဆိတ် ရေ အိတ်ကြီးတွေကို တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ သူက အဲဒါရွှေအိတ် တွေဗျ၊ အိတ်ပေါင်း လေးဆယ်ရှိတယ်၊ တစ်အိတ်ကို နှစ်ဆယ့် ငါးပေါင်ရှိတယ်၊ အတိအကျပြောရရင်တော့ ဒေါ်လာ နှစ် သိန်းနှစ်သောင်း တန်တဲ့ ရွှေစတော့၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ ရာဇာရှိန်းပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ အဲဒါ ကျုပ်ဖို့ သူတို့ယူလာကြတာတွေ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့် စမ်း၊ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းနှစ်သောင်းဖိုးဗျ၊ ဖန် လက် ကောက် ရောင်းတဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲဗျ၊ သိလားလို့ ပြောတယ်။

‘ဒီတော့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊ ဒါတော့ ခင်ဗျား ဘယ် ကောင်းမလဲ၊ ပိုက်ဆံ မရှိတဲ့၊ ပိုက်ဆံ လုပ်သူတွေဆီက ပစ္စည်း တွေကို ခင်ဗျားက အစိုးရဘဏ်တိုက်လို့ လုပ်ပြီး လက်ခံထား တာ၊ လက်ခံထားရင်လဲ အတိုးလေး ဘာလေး ပေးသင့်တာပေါ့ လို့ ပြောတယ်။’

‘ဒီတော့ ရာဇာရှိန်းဟာ နဖူးတွေမှာ ချွေးသီးတွေ စို့လာ တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ သူက ဒီမှာ ကိုဖိုးဆင့်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အပေါ် မှာ လေးစားသလို ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ် ယုံကြည်စိတ်ချတယ်၊ ခင်ဗျား ရွှေရဲ့အလေးချိန်ကို တွေ့ဖူးလား၊ ကျုပ်ပြောတာက ချိန် ခွင်ပေါ်မှာ ချိန်တဲ့ ရွှေရဲ့အလေးချိန်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ၁၆ အောင်စ တစ်ပေါင်ရှိတဲ့ ရွှေ တုံး ကြီး တွေ ရဲ့ တကယ့် အလေးချိန်ကို ပြောတာ၊ အဲဒီ အလေးချိန်မျိုးကို ခင်ဗျား စမ်းသပ်ဖူးရဲ့လားလို့ မေးတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလဲ ဒါ တော့ ဘယ်တွေ့ဖူးမလဲဗျ၊ ကျွန်တော်က ရွှေချောင်း မှောင်ခို

သွင်းတဲ့ ဂိုဏ်းသားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သိမလဲလို့ ပြောလိုက် တယ်။

‘ရာဇာရှိန်းဟာ ကြမ်းပြင်မှာ လှဲချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ပြီး ရွှေအိတ်တွေကို ခပ်ဖွဖွ စမ်းကြည့်နေတယ်။

‘ကျွန်တော် ရွှေကို ဘယ်လိုသဘောကျမှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ရွှေ ကို သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ နေ့ရော ညရော ရွှေနဲ့ပဲ ထိနေချင်တယ်၊ ရွှေဟာ ကျွန်တော် ဘဝမှာ အသက်ပဲ၊ ကျွန်တော် ရွှေတွေ၊ နောင် နှစ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်မှာ၊ ရွှေပုံကြီး တစ်လ ထက်တစ်လ ကြီးလာနေပြီဗျ၊ ပြီးတော့ အိန္ဒိယလူနီ လူမျိုးစု တစ်ခုလုံးကလဲ ချောင်းတွေထဲက ရွှေတွေကို ကျွန်တော် အတွက် ချင်ပေးနေကြပြီဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံး လူဗျ၊ ကိုဖိုးဆင့်ရာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ရွှေ တွေ၊ ကျွန်တော်က အမြဲလိုလို ရွှေပုံနားမှာ နေချင်တယ်၊ ဒီရွှေတွေဟာ ကျွန်တော် ရွှေတွေဆိုတာ သိနေချင်တယ်၊ ရွှေတွေ တစ်နေ့ တခြား တိုးပွားနေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကို အိန္ဒိယလူနီတွေက မဝယ်ကြဘူးလို့ ကျွန်တော် ကို လာပြောနေတယ်ပေါ့၊ ဘယ်ဝယ်မလဲ ကိုဖိုးဆင့်ရယ်၊ သူတို့ က ရွှေတွေကို ကျွန်တော် ဆီကို ယူလာကြတော့ သူတို့မှာ ဘာနဲ့ သွားဝယ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က သူတို့ဘုရင်လေ၊ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကိုလဲ သူတို့က လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် က သူတို့ကို ဘာမှ လိုချင်မက်မောတာမျိုး မရှိအောင် လေ့ကျင့် ပေးထားပြီးပြီလေ၊ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး ပြန်ပေ တော့လို့ ပြောတယ်။

‘ဒီတွင် ကျွန်တော်လဲ ကျွဲမြီးတို့ လာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်တဲ့လူ၊ အလကား ကပ်စေးနဲ့ ကော် တစ်ရာ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို ထုတ်လုပ်ဖို့တော့ သင်ပေးထားပြီး စားသုံးမှု အကြောင်းကိုတော့ လုံးဝ မေ့ထားတယ်၊ ထုတ်လုပ်မှု

ဆိုတာ ထုတ်လုပ်မှုဆိုတဲ့ သဘောပဲ ရှိတယ်ဗျာ။ စားသုံးမှုဆိုတဲ့ စကားကတော့ ကျယ်ဝန်းတယ်ဗျာ။ စားသုံးမှု ဆိုတာထဲမှာ စားရေးသောက်ရေး၊ ဝတ်ဆင်ရေးတွင် မကဘူးဗျာ။ မိန်းမတွေရဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အားလုံးပါတယ်ဗျာ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပိုင်ခွင့်၊ မိတ်ဆွေအဖြစ် နေထိုင်ခွင့် စတာတွေဟာ အားလုံးပါတယ်ဗျာ။ လမ်းဘေးမှာ တောင်းစားပိုင်ခွင့် ဆိုတဲ့အထိတောင် ပါသေးတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို သမမျှတအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျား လူတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပါပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်တွေ၊ စီးပွားရေး အတွေးအခေါ်တွေကို ချွတ်ပစ်ရမယ်။ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျား ရှိကံ့သွင်းထားတဲ့ အတွေးတွေကို ပြောင်းပစ်အောင် လုပ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

‘နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ မဏ္ဍလင်တော့ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ ပါတဲ့ နောက် ပစ္စည်း တစ်မျိုးကို ထုတ်လာဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက လားတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာပြီး ပစ္စည်းထုပ်တွေကိုလဲ ရွာလယ်ကွက်မှာခင်းပြတယ်။ အရင်နေ့တွေတုန်းကလိုပဲ ဝိုင်းအုံလာကြည့်တဲ့ လူတွေဟာ မနည်းပါဘူးဗျာ။ ပြည့်ကျပ်နေတာပဲ။

‘ကျွန်တော်က အထုပ်တွေကို ဖြေပြီး အကောင်းဆုံး အလှဆုံးဆိုတဲ့ ပုလဲ ပုတီးတွေ၊ ဖန်လက်ကောက်တွေ၊ ဘီးတွေ နှားဆွဲတွေကို ထုတ်ပြ။ အမျိုးသမီးတွေကို ဝေပေးပြီး အဝတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး သေချာပေါက် ရောင်းရတဲ့နည်းကို သုံးလိုက်တယ်။

‘ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး အထုပ်မှာ ပါတဲ့ မှန်တွေကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်မှန်ကလေးတွေကို သူတို့ရွှေမှာ သွားပြီး ပြလိုက်တယ်။ သူတို့အဖို့ ပထမဆုံး မှန်ကို မြင်ဖူးတဲ့ အကြိမ်ဗျာ။

‘ဒီတုန်းမှာ လူအုပ်ကြားထဲမှာ စကားတွေ အုတ်အုတ်ကျက် ကျက် ဖြစ်လာတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက မှန်ထဲက သူတို့ရုပ်ကို သူတို့ ပြန်မြင်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့ လှတာတွေကို တွေ့သွားကြ တာကိုး။ ဒီတိုင် သူတို့မှန်ထဲမှာ သူတို့ရုပ်ကိုပြန်မြင်ရတဲ့အကြောင်း အမျိုးသားတွေကို ပြန်ပြောတယ်။ ယောက်ျားတွေဆီက ပိုက်ဆံ တောင်းကြတယ်။ ယောက်ျားတွေကလဲ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ဘာဘူးနဲ့ အကြောင်းပြကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အကြောင်းပြ ချက်တွေကို မိန်းမတွေက လက်မခံတော့ဘူး။ ဒါ ကျွန်တော် အတွက် ချက်ကောင်း မဟုတ်လား။’

‘ဒီတိုင် ကျွန်တော်က မက္ကလင်တော့ကို ခေါ်ပြီး သူတို့ကိုရှင်း ပြခိုင်းတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘုရင်တွေ ဘုရင်မ တွေသာ သုံးနိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ကို လိုချင်ရင် ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုဘဲ ရွှေစတေ့ ပေးရင် ရနိုင်တဲ့ အကြောင်း၊ ချောင်းတွေထဲက ကျင်ယူလို့ရတဲ့ ဝါဝါအမှုန် လေးတွေ ပေးရင် ရနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ဒီသံဝါဝါအမှုန်ကလေး တွေ ပေးရင် ကျောက် မျက်ရတနာ တွေကိုလဲ ဝယ်လို့ ရတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီရွှေမှုန်ကလေးတွေကို ပစ်စဘတ် ဘဏ်တိုက်မှာ သွားအပ်ရင် လေးရာနှုန်း အတိုးရတဲ့အကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက် တယ်။’

‘မက္ကလင်တော့ကလဲ သူ့လားတစ်ကောင်ပေါ်ကို လက်တင် ပြီး ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဘာသာပြန်နေတယ်။’

‘သူ့စကားဆုံးတော့ အိန္ဒိယ လူနီတစ်ယောက် ထရပ်တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့လက်ကို ချိတ်ထားတယ်။ အမျိုးသမီး လည်ပင်းမှာ ကျွန်တော် ပုတီးအတုတွေ ဝတ်လို့ပေါ့။ အမျိုး သာ က ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်မှာ ရပ်ပြီး -ဒုက်ထဲမှာ အံစာတုံး ထည့်ခေါက်တဲ့ အသံမျိုးနဲ့ စကားပြောတယ်။ မက္ကလင် တော့က ကျွန်တော် ကို ဘာသာပြန်တယ်။ သူက သူတို့လူတွေ ဟာ ဒီရွှေမှုန်ကလေးတွေနဲ့ ပစ္စည်းဝယ်လို့ရတယ်ဆိုတာ မသိကြ

ဘူးတဲ့၊ မိန်းမတွေကလဲ အရှူးတွေတဲ့၊ ပြီးတော့ ဂုဏ်ရရှိန်းကလဲ ဒီရွှေမှုန်ကလေးတွေဟာ ဘာမှအသုံးမကျဘူး၊ နတ်ဆိုးတို့ဘာတို့ ကိုမောင်းထုတ်နိုင်အောင်ပဲ အသုံးကျတယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နတ်ဆိုးဆိုတာ ပိုက်ဆံ အနားက ဘယ်တော့မှ မောင်းထုတ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောလိုက် တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ကလဲ ပြောတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဂုဏ်ရရှိန်းဟာ သူတို့ကို လိမ်နေတဲ့သူပေါ့တဲ့၊ ဒီတောင် သူတို့အချင်းချင်း၊ စကား တွေ များကြကုန်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကဲ ဒါတွေပြော မနေကြနဲ့၊ မင်းတို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို လိုချင်ရင် ရွှေမှုန်တွေ သွားယူ ချေကြ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို လိုချင်ရင် ပစ္စည်းနဲ့ ပေးမယ်၊ ပစ္စည်းမလို ချင်ဘူးဆိုရင်လဲ တစ်အောင်စကို ဆယ်ခြောက် ဒေါ်လာ ပေး မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဝှါတီမာလာ ကမ်းခြေမှာ ဒီဈေးဟာ အမြင့်ဆုံးဈေးပေါ့။

‘ဒီလိုပြောလိုက်တော့ လူအုပ်ကြီးလဲ ချက်ချင်းကဲ့သွားပြီး ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်လဲ ပစ္စည်းထုပ် ကလေးတွေ ပြန်သိမ်း၊ လားပေါ်တင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပေးထားတဲ့ အိမ် ကလေးဆီကို လာခဲ့တယ်။

‘ဘာမှ မကြာလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ အော်ဟစ်သံတွေကို ကြား လိုက်ရပြီး ခဏနေတော့ ဂုဏ်ရရှိန်းရယ် အဝတ်အစားတွေစုတ် ပြုလို့ ကျွန်တော်တို့ဆီ အော်ပြေးလာတယ်၊ သူ့မျက်နှာမှာလဲ ကြောင်ကုတ်လိုက်သလို လက်သည်းရာတွေ၊ သွေးတွေနဲ့ ကျွန် တော်တို့ အနားရောက်တော့ ဂုဏ်ရရှိန်းက ကိုဖိုးဆင့်၊ ရွှေတိုက် ကို သူတို့ ဝင်လုကုန်ပြီ၊ ရွှေတိုက်ကို သူတို့ ဝင်လုကုန်ပြီ၊ ဟေ့လူ မြန်မြန်ပြေး ခင်ဗျားကိုးရာ ကျုပ်ကိုးရာ သူတို့ သတ်လိမ့်မယ်၊ ပြေးပြေးလို့ ပြောတယ်၊ ဒီတောင် ကျွန်တော်တို့လဲ ဝန်စည်စလယ် တွေကို လားပေါ်က ပစ်ချပြီး မြန်မြန်လစ်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ဘာလဲဗျ၊ သူတို့ ထုတ်လုပ်မှုနဲ့ စားသုံးမှုဥပဒေကို နားလည် သွားကြပြီလားလို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ ဒီတော့ သူက ဗျို လူ့ စကားများမနေနဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ဟိုမှာ ဓားတွေ ပုဆိန်တွေနဲ့ လိုက်လာကုန်ကြပြီလို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လဲ တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးလာခဲ့တယ်။ သားရေခင်းထားတဲ့ ကြိုး တံဘားကြိုးနားရောက်တော့ သူတို့သုံးယောက် ဟိုဘက်ကမ်းကို မြန်မြန်ကူးပြီး ကြိုးကို ဖြတ်ချလိုက်တယ်။ အိန္ဒိယလူနီတွေကဟော့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခဲတွေ လှံတွေနဲ့ လှမ်းပစ်ကြတယ်’

ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် ပင်မင်းဆိုင်ထဲသို့ ကိုယ်လုံး ကိုယ် ပေါက် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ရဲသားကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာ သည်။ ရဲသားသည် ကောင်တာပေါ်တွင် တံတောင်ဆစ်ကို ထောက်လိုက်ရင်း အသံဩဩဖြင့်

‘ကိုဖိုးဆင့်၊ ခင်ဗျားတို့ ပင်မင်းဆရာများအသင်းက တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဘာဂျင်ကမ်းခြေကို ပျော်ပွဲစားထွက်ကြမလို့ ဆို’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ပျော်စရာကြီး’ ဟု ကိုဖိုးဆင့်က ဖြေသည်။

‘ဒီလိုဆို ကျုပ်ကို လက်မှတ်ငါးစောင် ပေးစမ်းဗျာ’ ဟုဆိုကာ ရဲသားက ငါးဒေါ်လာတန် တစ်ရွက်ကို ရှိုးကေ့စ် ပေါ်သို့ ပစ် တင်ပေးလိုက်သည်။

‘နို့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘စကား များလိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျား အလုပ်က ရောင်းဖို့ မဟုတ်လား၊ ဝယ်သူလာရင် ရောင်းလိုက်ရုံပေါ့ဗျ၊ တောက် ကျုပ်တောင် လိုက်ချင်တယ်ဗျာ’

ကိုဖိုးဆင့်တွင် ယခုလို ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် အပေါင်းအသင်း တွေ ရှိသဖြင့် ဝမ်းသာရဲသေးသည်။

ထိုစဉ် ညစ်ပတ်သော မျက်နှာ၊ စုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစား များကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်ငယ်ငယ် မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ကလေးမကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာကာ

‘အဖေ၊ အမေက ပိုက်ဆံ အတောင်းခိုင်းလို့၊ ဟင်းရွက်ဝယ်
ဖို့က ဆင့်ရွစ်ဆယ်တဲ့၊ နို့ဖိုးက ဆယ့်ကိုးဆင့်တဲ့၊ သမီးဖို့က ငါး
ဆင့်တဲ့၊ ပေးလိုက်ပါတဲ့’

ကလေးမကလေးမှာ ပိုက်ဆံရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် သွား
ကလေး အဖြဲသားဖြင့် ဖြစ်နေသည်။

ကိုဖိုးဆင့်သည် ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် စုံစု
ပေါင်းမှာ တစ်ဒေါ်လာနှင့် လေးဆင့် ရှိသည်ကို ကျွန်တော်
သတိထားလိုက်မိပါသည်။

ကိုဖိုးဆင့်က ကျွန်တော် ဦးထုပ်မှ အနားဖျားတွင် သီထား
သည့် အပ်ချည်ကြိုးများကို ဖြေရင်း

‘ဒါလဲ ထုတ်လုပ်မှုနဲ့ စားသုံးမှု ဥပဒေသပေါ်ဗျာ၊ ဒီနှစ်ခုက
ညီမျှနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကောင်မလေးကတော့ သကြားလုံးတွေ
ကို ဝယ်စားတော့မယ်ထင်တယ်၊ သကြားလုံးဆိုရင် ကျွန်တော်
သမီးက သိပ်ကြိုက်တာဗျ’ ဟု ကိုဖိုးဆင့်က ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍
ပြောသည်။

‘နို့ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ရာဇာရှိန်းကကော ဘယ်ရောက်သွား
သလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

‘ဪ၊ ခင်ဗျားကို ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ စောစောက လက်
မှတ်လာဝယ်တဲ့ ရဲသားကြီးဟာ ရာဇာရှိန်းပေါ့၊ သူလဲ ကျွန်တော်
နဲ့ အတူ ထွက်ပြေးလာပြီး ဒီရောက်တော့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ ဝင်လုပ်နေ
တယ်လေ။’

[အပေရိကန် စာရေးဆရာကြီး O. Henry ၏ Supply and
Demand ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ပုထိသင်ညို

ပုလိပ်အင်စပုဂံတော်ကြီး အိုချူမီးလော့သည် ဂရိတ်ကုတ်အင်္ကျီ အသစ်စက်စက်ကြီးကို ဝတ်ကာ လက်တစ်ဖက်တွင် အထုပ်တစ်ခု ကို ပိုက်ရင်း ဈေးထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက် တွင် ကား ဆံပင်နီနီနှင့် ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် လက်ထဲတွင် ဗန်း တစ်ခုကိုကိုင်၍ လိုက်လာ၏။ ဗန်းထဲတွင်မူ ဖမ်းဆီးလာခဲ့သည့် ဆီးဖြူသီးများသည် မို့မောက်လျက်ရှိ၏။ ပတ်စန်းကျင် တစ်ခု လုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ဈေးထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ဈေးဆိုင်ကလေးများ၊ စားသောက်ဆိုင် ကလေးများ၊ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော တံခါးပေါက်များသည် ဆာ လောင်မွတ်သိပ်လျက် ရှိသော ပါးစပ်ပေါက်များသဖွယ် ဘုရား သခင် ဖန်တီးထားသော ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ စွာဖြင့် သွားကို ဖြဲပြနေသကဲ့သို့ ရှိကြ၏။ သူတို့အနီးတွင် တစာ စာ တောင်းနေသည့် သူတောင်းစားများပင် တစ်ယောက်တ လေမျှ မရှိပါ။

ထိုစဉ် အသံတစ်ခုသည် ပုလိပ်အင်စပုဂံတော်ကြီး အိုချူမီး လော့၏ နားသို့ ရောက်လာ၏။

‘အမယ် ဒီခွေးက ကိုက်တယ်ဗျ၊ ကဲ ကိုက်ဦးလေကွာ၊ ကိုက် ဦးလေကွာ၊ ဟေ့ ကောင်လေးတွေ ခွေးလွတ်မှသွား ပေ့စေနဲ့ ဟေ့၊ ဒီခေတ်မှာ ကိုက်တဲ့ခွေးကို မထားရဘူး၊ မိအောင် ဖမ်း

ခွေးတစ်ကောင်၏ ကိန်ခနဲ အော်လိုက်သံကို အင်စပက်တော်ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။ အင်စပက်တော်ကြီးသည် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ မြင်ရသည့် ရှုခင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ကုန်သည်ကြီး ပီချူဂင်၏ လူစက်ဝင်းထဲမှ ခွေးတစ်ကောင်သည် သုံးချောင်းထောက်ဖြင့် ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ နောက်တွင်မူ မီးပူတိုက်ထားသည့် ပန်းရိုက်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ခါးပြတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးမှတပ်ဘဲ ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် နောက်မှ တအားပြေးလိုက်လာ၏။ ထိုလူသည် ဝမ်းလျားထိုးလိုက်ပြီးနောက် ခွေး၏ နောက်ခြေတစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ အမိအရ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဤတွင် ခွေးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကိန်ခနဲ အော်လိုက်ပြန်၏။ ထိုလူကလည်း 'မိအောင် ဖမ်းဟေ့၊ မလွတ်ပေ စေနဲ့' ဟု နောက်တစ်ကြိမ် အော်ပြန်သည်။ ဈေးဆိုင်ထဲမှ လူများသည် အိပ်ချင်မှူးတူး မျက်နှာများဖြင့် အပြင်သို့ ခေါင်းပြူ ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား မြေကြီး ထဲမှ ပေါက်လာသကဲ့သို့ လူခွဲကာ လူစက်ဝင်းကို ဝိုင်းထားကြသော လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

'ဈေးထဲမှာတော့ ရုတ်ရုတ်ယက်ယက် ဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ် ဆရာ' ဟု နောက်မှ လိုက်လာသည့် ပုလိပ်သားက ပြောသည်။

အင်စပက်တော်ကြီးလည်း တွေ့လိုက်ပြီးနောက် လူအုပ်ရှိရာသို့ ချီတက်လာခဲ့၏။ လူစက် ရွှေတည့်တည့်သို့ ရောက်သည့်အခါ ၌ အင်စပက်တော်ကြီးသည် ခပ်စောစောက သူ မြင်လိုက်ရသည့် ခါးပြတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့်လူကို လူအုပ်အလယ်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလူသည် လူအုပ်ကြီးအလယ်တွင် ရပ်ကာ ညာဘက်လက်ကို မြှောက်ထားပြီး သွေးထွက်နေသည့် လက်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ပြနေသည်။ အရက်ငွေပြန်သော သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်မူ 'ခွေးတော့ သိရောပေါ့ကွာ' ဆိုသည့် အမူအရာ

သည် အထင်းသား ပေါ်နေ၏။ ထောင်ထားသော သူ့ လက်
ချောင်းသည် အောင်လံတစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။

အင်စပက်တော်ကြီးသည် ထိုလူ့ကို ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အသိ
ဖြစ်သူ ပန်းတိမ်ဆရာကြီး ဦးဝက်ကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
လူ့အုပ်အလယ်တွင်မူ တရားခံသည် ရွှေခြေနစ်ချောင်း ချဲကာ
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်ရှိ၏။ တရားခံ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း
တုန်ယင်လိုက်ရှိ၏။ ထိုတရားခံမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ နှုတ်သီး
ချွန်ချွန်၊ ကျောတွင် အဝါပြောက်ကလေးတွေရှိသည့် အမဲလိုက်
ခွေးငယ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ခွေးငယ်၏မျက်လုံးတွင် ကြောက်
ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာသည် အထင်းသား ပေါ်နေ၏။

အင်စပက်တော်ကြီးသည် လူ့အုပ်တွေကြားထဲမှ အတင်းတိုး
ဝှေ့၍ ဝင်လာကာ

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ၊ ဒီနားမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာ
လဲ၊ ခင်ဗျားကကော လက်ချောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ထား
တာလဲ၊ အော်နေတာက ဘယ်သူလဲ’

ပန်းတိမ်ဆရာက လက်အုပ်၍ ချောင်းတဟုတ်ဟုတ် ဆိုးရင်း

‘ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ဘာသာ လမ်းလျှောက်လာတာ
ခင်ဗျ၊ လျှောက်တာမှ သိုးကလေးလို ခပ်အေးအေးပဲ လျှောက်
လာတာ၊ လူ့စက်ထဲမှာ သစ်ကလေး နည်းနည်းပါးပါး လိုချင်
လို့ လာတာ၊ ဒီတုန်းမှာ ဒီသတ္တဝါကလေးက ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ကို အခြောက်တိုက် ဝင်ကိုက်တယ် ခင်ဗျ၊
ကြည့်ပါဦးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့
ကောင်ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အလုပ်မျိုး ဆိုတာကလဲ တော်
တော်ခက်တဲ့ အလုပ်မျိုး၊ ခုတော့ ကျွန်တော် သူတို့ဆီက လျော်
ကြေးတောင်းရမယ် ခင်ဗျ၊ ဒီလက်ချောင်းဟာ တစ်ပတ်လောက်
ဘာမှ လှုပ်လို့ ရှားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရက်စက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်
တွေကိုလဲ သည်းခံနေရမယ်လို့ ဘယ်ဥပဒေမှာမှ မပါဘူး၊ လူ

တွေ့လဲ ဒီလိုသာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကိုက်နေကြရင် လောကကြီးမှာ ဘယ်နေလို့ ကောင်းတော့မှာတဲ့လဲ'

အင်စပက်တော်ကြီးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးကာ မျက် မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားရင်း

'ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ နို့၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီခွေးက ဘယ်သူ့ခွေးလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီခွေးကို ဒီလိုထားလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ၊ လူတွေကိုက ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ ခွေးကို မွေးပြီး ဒီလိုလွတ် ထားရသလား၊ ဥပဒေ မလိုက်နာတဲ့ လူတွေကိုတော့ ဆုံးမချိန် ရောက်နေပြီ၊ ဒီလူတွေတော့ နောင်ကြဉ်သွားအောင် ဒဏ်ငွေခပ် များများကလေး ရိုက်မှဖြစ်မယ်၊ ခွေးတွေ၊ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန် တွေကို ဒီလိုပဲ လျှောက်လွတ်ထားရသတဲ့လား၊ ဒီလို လွတ်ထား ရင် ကိုယ့်တာဝန်ဆိုတာကိုသိအောင် သူတို့ကို ဆုံးမမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ် ဆိုတာလောက်ကိုတော့ ပြလိုက်ရ ဦးမယ်၊ ဟေ့ ဘရင်'

အင်စပက်တော်ကြီးက နောက်သို့လှည့်၍ သူတပည့်ကို ခေါ် သည်။

'ဘရင်ရေ၊ ဘယ်သူ့ခွေးလဲဆိုတာ သွားစုံစမ်းချည်၊ ပြီးတော့ ခွေးရှင်ကိုလည်း ဒဏ်ငွေလာဆောင်ပို့ သမ္မာန်စာတစ်စောင် ပေး ခဲ့၊ ပြီးတော့ ခွေးကိုလည်း မြန်မြန်ရှင်းပစ်လိုက်ကွာ၊ ခွေးက ရူး နေသလားမှ မသိတာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူ့ခွေးလဲလို့ ကျုပ် မေးနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သိသလား'

'ရာဇဝတ်ဝန်မင်း ဇဂါလော့ရှဲ့ခွေး ထင်တာပဲ'

ပရိသတ်ထဲမှ အသံတစ်သံက ပြောသည်။

'ဘာ၊ ဘာ၊ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းရှဲ့ခွေး ဟုတ်လား၊ ဟေ့ ဘရင် ရေ၊ ငါ့ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို လာကူပြီး ချွတ်ပေးစမ်းပါဦး၊ အိုက် လိုက်တာ၊ မိုးများရွာမလား မသိဘူး၊ အိုက်စပ်ကြီး ပူး....'

အင်စပက်တော်မင်းသည် ခွေးကိုက်ခံရသည့် ပန်းတိမ်ဆရာ အနီးသို့ လျှောက်လာကာ

‘နေ့စမ်းပါဦးဗျ၊ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ ဒီခွေးက ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ် ကိုက်လိုက်တာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကိုက်လို့ လက် ချောင်းကို ကိုက်မိရတာလဲ၊ ခွေးက ပုပုကလေးရယ်၊ ခင်ဗျား အရပ်ကြီးက မိုးထိုးနေပြီ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သံတို့ ဘာတို့ ခြစ် မိတာကို အလျော်အပေါ့ လိုချင်တာနဲ့ ခွေးကိုက်တာဆိုပြီး လုပ် ကြံပြောတာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ရှုပ်တဲ့ လူတွေ ဗျာ၊ မသိရင် ခက်မယ်’

‘ဖြစ်ပုံက ဒီလို အင်စပက်တော်ကြီးရဲ့၊ ဟောဒီ ပန်းတိမ်ဆရာ က ခွေးနှုတ်သီးကို ဆေးလိပ်မီးနဲ့ သွားထိုးပြီး စတယ် ခင်ဗျာ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် သွားပြီး ခွေးကိုစတာ၊ ဒီတော့ ခွေးက သူ့လက် ကို ဖမ်းကိုက်လိုက်တာပေါ့၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်၊ ဒါတော့ ခံရ မှာပေါ့၊ ပန်းတိမ်ဆရာကိုက ကမြင်းကြောထ လွန်းပါတယ်’

ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက်က ပြော၏။

‘ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား မမြင် ဘဲနဲ့ သောက်ရမ်းတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အင်စပက်တော်ကြီးက စဉ်းစားဉာဏ် ရှိတဲ့လူ၊ ဘယ်သူက လိမ်ပြောပြီး ဘယ်သူက အမှန် ပြောနေတယ် ဆိုကာကို ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ကျုပ် လိမ် ပြောတယ်ဆိုရင် တရားရုံးမှာ တင်စစ်ပါ၊ ဥပဒေအရ လုပ်ပါ၊ လူအားလုံးဟာ အတူတူပဲဗျ၊ ပုလိပ်ထဲမှာ ကျုပ်ညီတစ်ယောက် လဲ ရှိပါတယ်’

‘ခင်ဗျားတို့ လျှောက်ငြင်းမနေကြနဲ့၊ ဒီခွေးက ဘယ်ကလာ ပြီး ရာဇဝတ်ဝန်မင်းရဲ့ ခွေး ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းမှာ ဒီလို ခွေးမျိုး တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး၊ သူ့ခွေးတွေအားလုံးက ခွေး မျိုးကောင်းတွေချည်းပဲ’

တစ်ယောက်က ပြောပြန်သည်။

‘သေချာရဲ့လားကွ’

‘သိပ် သေချာတာပေါ့၊ အင်စပက်တော်ကြီးရာ’

‘အေး အေး ဟုတ်ကယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ရာဇဝတ် ဝန်မင်းရဲ့ ခွေးတွေက အဖိုးတန်တွေချည်းပဲ၊ မျိုးစပ်ခွေး တွေ ချည်းပဲ၊ ဒီခွေးကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခွေးက အရုပ်လဲ ဆိုးသေး၊ ဝဲလဲ စားသေးတယ်၊ ဒီခွေးမျိုးကို ဘယ်သူက တခုတ်တရမွေး မှာတဲ့လဲ၊ မင်း ရူးနေသလား၊ ဒီခွေးမျိုးကို မော်စကိုတို့ ပီတာ စဘတ်တို့လို မြို့ကြီးမှာ သွားတွေ့စမ်းပါလား၊ ဘာဖြစ်မယ် ထင် သလဲ၊ ဘယ်သူကမှ ဥပဒေကို ဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချက် ချင်း သတ်ပစ်လိုက်ကြမှာပဲ၊ ခင်ဗျားက ခွေးကို ခံရတဲ့သူ၊ ဒီတိုင်း ထားမပစ်ခွဲနဲ့၊ ဒီခွေးကို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်း ပေးလိုက်ရမယ်၊ ကြည့်သာ လုပ်လိုက်’

‘ကျွန်တော် အထင်တော့ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းရဲ့ခွေးလို့ပဲ ထင် တာပဲ၊ ကြည့်ရုံနဲ့တော့ ချက်ချင်းမသိသာဘူးပေါ့၊ တစ်နေ့တုန်း က သူ့ဝင်းထဲမှာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့တဲ့ ခွေးကလေးကလဲ အဲဒီလို ခွေးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ’

ပုလိပ်သားက ပြောသည်။
လူအုပ်ထဲမှ အသံတစ်သံက

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒါ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးရဲ့ခွေး’

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကုတ် အင်္ကျီကြီးကို ပြန်ဝတ်ပေးပါဦးကွာ၊ ချမ်းလာပြန်ပြီ၊ လေတိုက်နေသလားမသိဘူး၊ အမယ်လေး ချမ်း လိုက်တာ တုန်နေတာပဲ။ ဒီခွေးကို ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးအိမ်ကိုခေါ် သွားပြီး အဲဒီအိမ်ကလူတွေကို ပြကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ငါတွေ့ လာတာလို့ ပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ လမ်းမကို မထွက်ပါစေ နဲ့လို့လဲ သေသေချာချာပြောခဲ့၊ ကြည့်ရတာကတော့ အဖိုးတန် ခွေးနဲ့ တူတာပဲ၊ တော်တော်ကြာ လက်ကမြင်းတဲ့ကောင်တွေက ခွေးကလေးနှုတ်သီးကို ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးနေကြရင် ခွေးကလေး အလှပျက်သွားမှာပေါ့၊ ခွေးဆိုတာ တော်တော်နူးညံ့တဲ့ သတ္တဝါ မျိုးကွဲ၊ ဟေ့လူ့ လက်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ မြှောက်ထားရတာ

လဲ၊ ချလိုက်တော့၊ လူကိုက မထောမနှမ်းနဲ့၊ ခင်ဗျား လက်
ချောင်းကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဟိုလူပြ ဒီလူပြ လုပ်နေရတာလဲ၊
ခင်ဗျား အဟုတ်မဟုတ်လို့ အကိုက်ခံရတာဖြစ်မှာပေါ့၊

‘ဟော....ဟော၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ရာဇဝတ်ဝန်မင်းရဲ့ အိမ်က
ထမင်းချက် လာနေပြီ၊ သူ့ကို မေးကြည့်ပါလား၊ ဗျို အဘိုး
ကြီး ဒီနားကို ခဏလာစမ်းပါဦးဗျ၊ ဟောဒီခွေးလေးကို ကြည့်
စမ်းပါ၊ ဒါ ခင်ဗျားတို့အိမ်က ခွေးလား၊’

‘အလိုလေးဗျာ၊ ဒီလိုခွေးမျိုး ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ မရှုပ်ပါဘူး၊’

‘ဒါဖြင့် ဘာမှ စုံစမ်းနေစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ခွေးက ခွေး
လေခွေးလွင့်ပဲ၊ အပြတ်ရှင်းလိုက်ဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့အိမ်က ခွေးတော့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့်
အဲဒီခွေးက ရာဇဝတ်ဝန်ရဲ့ အစ်ကိုကြီးအိမ်ကခွေး၊ မကြာခင်က
တင် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုအလည်လာတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရာဇဝတ်
ဝန်ကြီးကတော့ ခွေးတို့ ဘာတို့ကို သိပ်ဝါသနာ ပါတာမဟုတ်
ဘူး။ အဲ သူ့အစ်ကိုကြီးကတော့ တော်တော်ကို ခွေးချစ်တတ်
တယ်ဗျ’

အင်စပက်တော်ကြီးက ကျေနပ် နှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးကို ပြုံး
လိုက်ရင်း

‘ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးရဲ့ အစ်ကိုကြီးက ဘာလုပ်လာတာတဲ့လဲဗျ၊
သူ့ အစ်ကိုကြီးရောက်နေတာလုံးလုံးကိုမသိရပါလားဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ
ဟုတ်ပြီ၊ အင်း ညီအစ်ကိုချင်း တွေချင်လို့ လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊
ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ သူ့ညီကို တွေ့ဖို့လာတာကိုး၊ ကျုပ်ဖြင့်
လုံးလုံးကို မသိဘူး၊ လက်စသတ်တော့ သူ့ခွေးကိုး၊ တော်သေး
တာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ကဲ အဲဒီခွေးလေးကို ပြန်ခေါ်သွားစမ်းပါ၊
ခွေးကလေးက သိပ်လှတာပဲဗျာ၊ သူ့ လက်ကို ကိုက်လိုက်လို့ဗျ၊
ရယ်ရသဗျာ၊ ကဲ လာ လာ၊ မကြောင်ပါနဲ့ကွာ၊ အမယ် ခွေး
ကလေးက တော်တော် စိတ်တိုနေပုံရတယ်၊ အာဂခွေးဗျာ’

ထမင်းချက်ကြီးသည် ခွေးကလေးကို ခေါ်ကာ လွှစက်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ပိုင်းကြည့်နေကြသော လူအုပ်သည် ပန်းတိမ်ဆရာကို ကြည့်၍ ရယ်နေကြသည်။

‘ပန်းတိမ်ဆရာ ဆိုတဲ့လူ တော်တော် ခက်တဲ့လူဗျာ၊ ကျုပ် ရိုက်မိပြန်ရော့မယ်’ ဆိုကာ အင်စပက်တော်ကြီးသည် ဂရိတ် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ပြန်ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဈေးအပြင်သို့ ထွက် သွားလေ၏။

[ရုရှား စာရေးဆရာကြီး Anton Chekhov ၏ Chameleon ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ပတ္တမြားမှန်သော်လည်း နှံ့နစ်သည်

နေ့စဉ်သတင်းစာများသည် တစ်မြို့လုံး၊ ထို့နောက် တစ်ကမ္ဘာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုက်ကြသည်။ သစ်အယ်သီးခန့်ရှိပြီး လွန်စွာ အဖိုးထိုက်တန်၍ လွန်စွာ နာမည်ကျော်ကြားသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး ပျောက်ဆုံးသွားသည့် သတင်းဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယပြည်မှ မဟာရာဇာတစ်ဦးသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့ အလည်လာစဉ် ထိုပတ္တမြားကြီးကို ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်များနှင့် ရဲတို့မသိအောင် ရုပ်ဖျက်ပြီး မြို့စွန့်၍ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ တက္ကစီဖြင့် သွားခဲ့သည်။ ပြန်လာသည့်အခါတွင်မှ သူ့ပတ္တမြားကြီး ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိရခြင်းဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာတို့က ခြေမြန်အဖွဲ့များခွဲ၍ လိုက်လံစုံစမ်းသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် မြို့တော်ကြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် အခါတွင်မှ ထိုပတ္တမြားကြီး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းကို သိလာခဲ့ရသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်မှ နာမည်ကျော် ပတ္တမြားကြီးကို မိမိတို့လမ်းထဲတွင် တွေ့ရလို တွေ့ရငြား မျှော်လင့်နေကြသည်။ တစ်မြို့လုံးသည် ပတ္တမြားကြီးကို တွေ့ရနိုးနိုးဖြင့် မရိုးမရွ ဖြစ်နေကြသည်။ လူတစ်ယောက်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်လည်း ထိုသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာမျိုးကို ရနိုင်သည်ဟု သော မျှော်လင့်ချက်မျိုးဖြစ်သည်။

ရဲထံ မဟာရာဇာ၏ အစစ်ခံချက်မှာ များစွာ ပွင့်လင်းခြင်း မရှိလှပါ။ သို့ရာတွင် ပတ္တမြားကြီး ပျောက်သည့်ကိစ္စသည် မိမိနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော အမျိုးသမီးတွင် ဘာမျှ တာဝန် မရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးရှိသည့်နေရာကို လိုက်လံ စုံစမ်းဖို့ မလိုကြောင်းဖြင့် တွက်ဆိုထားသည်။

မိမိသည် မဟာရာဇာကို လိုက်ပို့ရခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က သူ့ခေါင်းတွင် အဖိုးထိုက်ပတ္တမြားကြီး ပန်ထားသည့် ဦးပေါင်းထုပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း၊ မဟာရာဇာနှင့် အမျိုးသမီးတို့ကို မြို့စွန်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့တွင် ချထားခဲ့ကြောင်း၊ အမျိုးသမီး၏ ထူးခြားချက်မှာ စားတော်ပဲလုံးခန့်ရှိ စိန်ကြီးပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ အမျိုးသမီးသည် ထိုစိန်ပွင့်ကို အနိဗ္ဗယအမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသကဲ့သို့ လက်ဝဲဘက် နှာခေါင်းပေါ်တွင် ပန်ထားကြောင်း စသည်ဖြင့် ဒေရိုင်ဘာက ထွက်ဆိုသည်။

ဒေရိုင်ဘာသည် သူ့မော်တော်ကား နောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို သေချာစွာ ရှာကြည့်သည်။ ထိုနေ့ဝက်ပိုင်း သူ့တက္ကစီ စီးခဲ့သူများကို ပြန်စဉ်းစားသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် တက္ကစီ ငှားစီးသူတို့မှာ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၊ ဥပဒေပညာသွားမည့် လက္ခဏာဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်သို့ လိုက်ပို့လိုက်ရသော နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး တို့ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားသားမှာ အိတလီအမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်ရှိပြီး နိုင်ငံခြားသား ပြည်ပရောက်သူများ စုပေါင်းနေထိုင်သည့် အိမ်တစ်အိမ်မှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် ပြည်ပရောက် နိုင်ငံခြားသားများသာ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ဘောင်းဘီပွင့်ကြီးနှင့် နိုင်ငံခြားသားများ စီးလေ့ရှိသည့် ခုံထူထူ ဖိနပ်ကြမ်းတစ်ရံကို စီးထားပြီး မုတ်ဆိတ်စင်ကြယ်စွာ ရိတ်၍ ပါးရေတုန့်နေသော မျက်နှာရှိသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်မာမာတစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည်။ သူ့ပစ္စည်းများ

မှာ ကြီးတုတ်တုတ်တစ်ချောင်း ပတ်ထားသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာ တစ်လုံး၊ သံမဏိဖြင့် လုပ်ထားဟန်ရှိသည့် လေးလံသော သံ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးတို့ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုနေ့ကပင် သင်္ဘော ဖြင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် သူ့ အပေါ်တွင် သံသယရှိသည်ဆိုလျှင်လည်း ထို သူမှာ တက္ကစီကိုပင်လျှင် ပထမဆုံးအကြိမ် စီးဖူးဟန် ရှိသည့် အတွက် ထိုသံသယမှာ အချည်းနှီးလိုလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ကားတံခါးကိုပင် ကောင်းကောင်းပိတ်တတ်ပုံမရ။ ကားစီးသည့် အခါတွင်လည်း လမ်းမပေါ်သို့ လိမ့်ကျမည်ကို စိုးရိမ်သည့်နှယ် ရှေ့တံခါးပေါက်အနီးသို့ ကုန်း၍ စီးလိုက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ထိုမြို့ကြီးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် လာရသည့်နှယ် တစ်လမ်းလုံး ရွှေတူရူကိုသာ ကြည့်လိုက်လာခဲ့ သည်။

ဒရိုင်ဘာက မြို့စွန်ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် မဟာရာဇာကို ချထား ခဲ့ပြီးနောက် သူ့ တက္ကစီကို စီးလာသည့် လူ တစ်ယောက် ကိုမူ ကောင်းကောင်း သတိမထားမိ။ ထိုလူက သူ့ကို အီတလီအလုပ် သမား ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ အမောင်း ခိုင်းသည်။ ထိုရပ်ကွက်သို့ အရောက်တွင် ဆင်းသွားပြီး နိုင်ငံခြားသား တက်လိုက်လာ သည်။

နိုင်ငံခြားသားမစီးမီ ခရီးသည်၏ပုံပန်းမှာ ဧည့်သည်မဟုတ် ဘဲ မြို့ခံထဲက ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုလူကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း အချည်းနှီးမျှသာ။

ထိုပြင် ပတ္တမြားကြီးကိုရလျှင် ဆုငွေအမြောက်အမြား ပေး မည်ဟု သတင်းစာများထဲတွင် ကြော်ငြာထားသည့်တိုင် ယခုထိ တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာမရသည်ကို ထောက်သော် နှာမည်ကျော် ပတ္တမြားကြီးသည်လည်း ထိုလူ၏လက်ထဲတွင် ရှိဟန်မတူ။ မည် သို့ဖြစ်စေ ထိုပတ္တမြားကြီးမှာ ကမ္ဘာကျော်ပတ္တမြားကြီး ဖြစ် သည့်ပြင် ချက်ချင်းခွဲခြား မှတ်မိနိုင်သော ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်သည်။

အတွက် အနှေးနှင့်အမြန် ဆိုသလို ရှာတွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ပြည်ပရောက် အမျိုးသားသည် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက ထွက်ခွာလာခဲ့သော မိမိဇာတိဖြစ်သည့် အီတလီ တောင်ပိုင်းရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ သွားနေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ဘာမှမသိပါ။

သူ့တွင် ပြည်ပရောက် အမျိုးသားတစ်ယောက်အဖို့ပင် များလွန်းနေသည့် ပစ္စည်းအတိုအစတွေ၊ တိုလီမိုလီတွေလည်း အများကြီးပါလာသည်။ သားရေအစစ်ဟု သူထင်နေသော သားရေတု လက်ဆွဲသေတ္တာကြီးထဲတွင် လျော်ဖွတ်မီးပူတိုက်ထားသည့် အပြာရောင် သူ့အင်္ကျီဘောင်းဘီတို့ ဝတ်စုံများနှင့် ဖောင်တိန်တစ်ဒါဇင်တို့ ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် သူတို့အရပ်မှာ နွားကျောင်းသားများ၊ သိုးကျောင်းသားများသာ နေသည့်ဒေသဖြစ်ရာ လက်ချိုး၍ ရေတွက်လျှင် စက္ကူနှင့် ဖောင်တိန်ကို ကိုင်ဖူးသူ ဒါဇင်ဝက်ထက်ကျော်မည်မထင်။ ထိုအချက်များကို သူမေ့ကာ ဖောင်တိန်များကို ရောင်းဖို့ ဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ့ သေတ္တာထဲတွင် ထမင်းပွဲတွင်သုံးသည့် အချို၊ အချဉ်၊ အင် ထည့်သည့် ပုလင်းကလေးများ၊ မြို့တွင် ရှိစဉ်က သူ့ မိတ်ဆွေ အလုပ်သမားများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ညှပ်ပေးခဲ့သည့် ဆံပင်ညှပ် စက်ကတ်ကြေးတစ်စုံ။ ဘာအတွက်သုံးမှန်းမသိသည့် သတ္တုဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းတစ်ခု။ (ယင်းမှာ ခြောက်လုံးပြူး ပုံသဏ္ဍာန် ရှိသော်လည်း ပစ်၍ရသော အရာမျိုး မဟုတ်ပါ။) အမေရိကန်လုပ် အထည်စ ဆယ်နှစ်ကိုက်။ သူ့ဇနီး၊ သားနှင့် မိတ်ဆွေများကို ပြုရန် အတွက် ဝယ်လာသည့် အသစ်အဆန်း ပစ္စည်းအချို့ တို့လည်း ပါကြသည်။

သူ့ပစ္စည်းများထဲတွင် အလေးဆုံးမှာ ခပ်ဟောင်းဟောင်း သံမဏိသေတ္တာကြီးဖြစ်သည်။ ထိုသေတ္တာကြီးမှာ 'အနန' ဟူ

သော စာလုံးသုံးလုံးကိုနှိပ်၍ ဖွင့်ရသည့် စာလုံးပေါင်း သော့ခလောက်တပ်သည့် သေတ္တာကြီးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် လိုလိုမည်မည် ဆောင်လာသည့် ဒေါ်လာ တစ်ထောင်လည်း ပါသေးသည်။ ယင်းတို့အနက် ဒေါ်လာသုံးရာမှာ သင်္ဘောစရိတ်အဖြစ် ချေးယူလာခဲ့သည့် ငွေဖြစ်သဖြင့် ပြန်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

သူ၏ ခါးပြတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင်မူ အနီရောင် သလင်းကျောက်ကြီးတစ်လုံးပါသည်။ ထိုကျောက်ကြီးမှာ အကွက်ကွက် ဖော်ထားပြီး သစ်ကြားသီး အရွယ် ရှိသည်။ ထိုကျောက်ကို သင်္ဘောဆိပ်အဆင်း တက္ကစီပေါ်မှ ကောက်ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုပစ္စည်းသည် ဘာမှန်း သူ မသိ။ ကားပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်စဉ် ကားဖင်ထိုင်ခုံကြားထဲ၌ လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်သည် တွင် ကျောက်ကို သွားတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သွားရင်းဟန်လဲ့တွေ့သဖြင့် လာဘ်ကောင်းသည်ဟု ယူဆကာ အဆောင်လတ်ဖွဲ့အဖြစ် အိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ပတ်နာရီကြီးတွင် အလှအပဆွဲကောင်း ဆွဲမည်လားတော့ မပြောတတ်။ သို့ရာတွင် ထိုကျောက်တွင် ကြိုးဆွဲစရာ အပေါက် မပါသည့်အတွက် နည်းနည်းတော့ ခက်သည်။ အပေါက်မပါသည့်အတွက် အမျိုးသမီးများ လည်တွင်ဆွဲသည့် ဘယက်တို့၊ ဆွဲကြိုးတို့ အထဲကတော့ မဟုတ်တန်ရာ။

နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုက ပြန်ကားနီးတွင် ကောက်ရသည့် ပစ္စည်းမျိုးသည် အမှတ်တရ ပစ္စည်းအနေဖြင့်ကြည့်လျှင် တော်တော် တန်ဖိုးရှိသည်။ ထိုတိုင်းပြည်ကို သထိရလျှင် ပြန်၍ ကြည့်နိုင်သည်။ အကွာအဝေးကို သတိရအောက်မေ့နိုင်သည်။ သူသည် ထိုသို့သော သံယောဇဉ်ဖြင့် ကျောက်ကို သိမ်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်မှာ အေးစက်နေကာ သကြားလုံး တစ်လုံးလို အရောင်တောက်ပြီး ကြည်နေသည်။

သူသည် ပါလာသည့် ထိုပစ္စည်းများဖြင့် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်သည်။ မီးခံ သံမဏိသေတ္တာကို နံရံတစ်ခုတွင် ထောင်ထားပြီး ထိုသေတ္တာပေါ်သို့ သူ့တွင်ပါလာသည့်ဖောင်တိန်များ၊ အထည်စများ၊ ထမင်းစားစားပွဲသုံး ပုလင်းငယ်များကို တင်သည်။

အထည်စများပေါ်တွင် အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ရုပ်တု အရုပ်၊ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ခေါင်းဆောင်များ၏ ရုပ်ပုံများကို ရိုက်ထားပြီး ထိုရုပ်ပုံများကို အဖြူနှင့် အပြာရောင် ကြယ်ပွင့်ကလေးများက ဘောင်ခတ်ပေးထားကြသည်။

သူသည် နိုင်ငံခြားတွင် ငါးနှစ်လုံးလုံး အလုပ်လုပ်ပြီး ထိုပစ္စည်းကလေးများကို ဝယ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်ကတော့ ထိုပစ္စည်းကလေးများသည် ဘယ်က ရောက်လာမှန်း မသိသော တစ်ပတ်ရစ်ပစ္စည်းကလေးများဖြစ်ပြီး သူတို့လို နိုင်ငံခြားသား ဆင်းရဲသားများ သုံးနိုင်ရန် ရောင်းသည့် ပစ္စည်းကလေးများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဇာတိလို နေရာမျိုးတွင်မူ ထိုပစ္စည်းကလေးများသည် မည်သူမျှမမြင်ဖူးသည့် အသစ်အဆန်းကလေးတွေဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် နိုင်ငံခြားတွင် နေစား အလုပ်သမားအဖြစ် လုပ်ခဲ့ရသည့် သူသည် သူတို့မြို့ကလေးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ကုန်စုံဆိုင်ရှင်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ယင်းတို့မှာ သူ့အတွေးများဖြစ်သည်။ သူ့မီးခံသေတ္တာကို ကြည့်၍ ထိုအတွေးများ ပေါ်ပေါက်ကာ တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် သူ့အတွက် ဘာဆိုင်မျှပင် ဖွင့်စရာမလို။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှ ပိုက်ဆံများမှာ နိုင်ငံခြားငွေတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ထိုငွေများကို မိမိတို့ငွေဖြင့် ပြန်လဲလိုက်လျှင် အများကြီး ဖြစ်လာဦးမည်။

သို့ဖြင့် သူသည် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ဟန်ကျနေသည်။ အိတ်ကပ်ထဲက ကျောက်နီကို စမ်းလိုက်မိသည့်အခါတွင် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ဝမ်းသာနေသေးသည်။ သူသည် ထိုကျောက်နီ

ကြီးကို အဆောင်လက်ဖွဲ့တစ်ခုလိုပင် သဘောထားလိုက်သည်။ အဆောင်လက်ဖွဲ့ဆိုသည်မှာ ဘာမှ အသုံးမကျသော်လည်း တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုး ထားရပြီး ကိုယ်နှင့် မခွာနိုင်သောပစ္စည်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ထိုပစ္စည်းသည် နောင်တွင် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ကာ သားစဉ်မြေးဆက် အမွေပေးခဲ့ရသည့်အထိ တန်ဖိုးတက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ်က အရိပ်တကြည့်ကြည့်ထားရသည့် ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ကိုယ်က ဝှက်ထားရသည့် အရေးကြီးသော ပစ္စည်းတို့သာ ပျောက်ချင်ပျောက်သွားမည်။ ထိုပစ္စည်းမျိုးကား ဘယ်တော့မျှ ပျောက်သည် မရှိ။

မကြာခဏဆိုသလိုလျှင်ပင် ထိုပစ္စည်းမျိုးကို သတိရတတ်သည် သာဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်ပရောက် နိုင်ငံခြင်းသားသည် ထိုကျောက်နီခဲကြီးကို မြင်တိုင်း သူပြန်လာ သည့်နေ့ကို မကြာခဏ သတိရနေတတ်သည်။

သူတက္ကစီ စီးလာခဲ့ပုံ၊ ပြဇာတ်တစ်ခုအပြီးတွင် ရှုခင်း ကား လိပ်ကြီးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်း လိပ်တက်သွားသကဲ့သို့ လမ်းမ ကြီး မော်တော်ကားအောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပုံ စသည်တို့ကို သူမြင်ယောင်နေသည်။

သူသည် နွားကျောင်းသားများ၊ လယ်သမားများနေသည့် မြို့တောင်ပိုင်းတွင် ကုန်စုံဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ထောင်သည်။

ပြန်ရောက်ပြီး သီတင်းနှစ်ပတ်အကြာ၌ သူသည် လယ်သမား တစ်ယောက်၏ တဲအိမ်ကလေးတစ်ခြမ်းကို ငှားကာ စင်များရိုက် ပြီး ကောင်တာတစ်ခုကို လုပ်သည်။ ထိုစင်များပေါ်တွင် အိမ် ရှင်မများအတွက် ဂျုံကော်ရေထုပ်များနှင့် အထည်အုပ်များကို တင်သည်။

ဆိုင်တစ်ဖက်တွင် ဝိုင် အရက်စည် တစ်လုံး၊ သီအိုင်း တစ်အိုး တို့ကို ချထားသည်။ မီးခံသေတ္တာကြီးကို နံရံတွင် ကပ်သည်။ ဈေးဝယ်များရွှေ့တွင် ထိုမီးခံသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ရလျှင် သူဂုဏ်ယူ

သည်။ ထိုသေတ္တာကြီးထဲတွင် သူ့လယ်ဂျာစာအုပ်နှင့် သီးနှံပေါ်
ချိန် သို့မဟုတ် နွားပွဲများ ပြီးဆုံးချိန်တို့တွင် ရရန်ရှိသည့် ကြေး
စာရင်းတို့ကို တေးမှတ်ထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိသည်။

သူ့လုပ်ငန်းသည် အခြားသော လုပ်ငန်းများနှင့် တဖြည်း
ဖြည်း တူလာခဲ့သည်။ သူ့လုပ်ငန်းသည် ကိုယ်ပိုင် အနံ့အသက်
တွေ့ရှိလာသည်။ နံရံများပေါ်တွင် သူ့ဇနီးက မြေဖြူဖြင့်မှတ်
ထားသည့် ကြေးစာရင်းတွေ့ ရှိသည်။ (သူ့ဇနီးမှာ စာမတတ်
သဖြင့် ကြေးရောင်းလျှင် မြေဖြူနှင့်မှတ်ရသည်။)

သို့ရာတွင် ကျောင်းတက်နေသည့် သူ့သားအငယ်မှာ ယခု
အချိန်တွင်တွင် ဈေးဝယ်သူတို့၏ အမည်များကို ရေးတတ်မှတ်
တတ်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုင်တွင် ကူလုပ်ပေးတတ်သည်။
အထူးသဖြင့် ဆိုင်တွင် လူ အကျ နည်း ပြီး နွေ လယ် နွေ ခင်း
အအေးလောက်သာ ရောင်းရသည့် အချိန်မျိုးတွင် အဖေ့ကို
လာကူပေးတတ်သည်။

သူ့ဇနီးသည်၏ အမေရိကန်ပုံ ချုပ်ထားသည့် ဖိနပ် ကျဉ်း
ကျဉ်းကလေးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပါး၍လာလေပြီ။ ကျေနပ်
ရောင့်ရဲကာ ဇီဇာကြောင်သည့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကတော်ဂိုက်လည်း ပို၍
ပေါက်လာလေပြီ။ သူ့ယောက်ျား ယူလာသည့် ပစ္စည်းမှာလည်း
မရောင်းရသဖြင့် ဗီရိုထဲက ဆိုင်ဆွေးပစ္စည်းများထဲတွင် ရောက်
နေကြလေပြီ။ ဦးထုပ်မာမာတစ်လုံးကမူ အသစ်အတိုင်း ဗီရိုထဲ
တွင် ရှိနေသေးသည်။ အမေရိကန် အထည်စ များမှာလည်း
မရောင်းရသဖြင့် ယင်းတို့ကို ဈေးဝယ်များအား လက်ဆောင်
အဖြစ် ပေးလိုက်ကြသည်။

ဖောင်တိန်များမှာလည်း ဝယ်မည့်သူမရှိ။ အချို့ကမူ ကြမ်း
ကြမ်းတမ်း တမ်း ကိုင် တွယ် ကြ သဖြင့် ဖောင် တိန် များ သည်
သေတ္တာထဲမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သူငယ်ကလေး တစ်
ယောက်လိုပင် ဆိုင်ရှင်ကမူ သူ့ဖောင်တိန် နှစ်များသည် ရှေ့
အစစ်ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေသည်။ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်သည်

ချော့ကလက်ထုပ်သည့် သံဖြူပြားကလေးကို တယုတယ သိမ်းသကဲ့သို့ သူသည်လည်း ဖောင်ဘိန်းများကို တယုတယ သိမ်းထားသည်။

သူ့တွင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာအဟောင်း တစ်စောင်လည်း ရှိသေးသည်။ သူသည် ထိုသတင်းစာကိုလည်း တယုတယသိမ်းထား၏။ စက္ကူလိုသည့်အခါမှာပင်ထိုသတင်းစာစက္ကူကိုမသုံး။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် သတင်းစာကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်နေတတ်သည်။ သတင်းစာ ကြော်ငြာ ရုပ်ပုံများကို ကြည့်ရင်း ရှေ့ရောင်အစီခံပတ်ပါသည့် စီးကရက်တို့ကို သောက်နေသည့် မြို့သားများ၊ လမ်းမတွင် လျှောက်နေသည့် ကောင်လေးများ၊ ဓာတ်စက်များ စသည်တို့ကို မြင်ယောင်နေသည်။

တစ်ခါတွင်မူ ကျောက်နီကြီးကို အမှတ်ရသည်။ တစ်နေ့တွင် လူ့ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပနေသော သူ့သားကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က သူ့သားနှင့် သူ့ငယ်ချင်းတစ်ချို့သည် ဂုံညင်းထိုးတမ်း ကစားနေကြသည်။ ကစားနည်းမှာ ဂုံညင်းသီးကလေးများကိုထောင်ထားပြီး ခိုးဖြင့် ထွပ်ကစားသည့်နည်း ဖြစ်သည်။ ခိုးမှာ ဂုံညင်းသီးကို အလယ်က အပေါက်ဖောက်ပြီး အထဲတွင် ခဲထည့်ရသည်။ ထိုသို့ ခဲထည့်လိုက်လျှင် စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိပြီး လက်ဆ ကောင်းသည်။

ကျောက်နီကြီးမှာ ခိုးလုပ်ဖို့ အလေးချိန် အတော်ပင် ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်မှာ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းမှ ထုတ်ထားသည့် ဖန်ဂေါ်လီကို ခိုးအဖြစ်သုံးသည်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သားကမူ သူ့ခိုးမှာ အမေရိကန်မှလာသည့် ခိုးဖြစ်ပြီး အနီရောင်ဖြစ်သည့်အတွက် ပိုကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ သူသည် ကျောက်နီခိုးကို ကောင်းစွာသိမ်းသည်။

သူ့သားက ထိုပစ္စည်းကို ဂရုတစိုက် သိမ်းဆည်းသည်ကို မြင်သည့်အခါ၌ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် သူငယ်ငယ် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်စဉ်က စိတ်ကူးများကို သွား၍သတိရသည်။

ထိုစဉ်က ကမ္ဘာကြီးသည် ပျောက်ဆုံးနေသည့် အဖိုးတန်ရတနာ များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဟု သူထင်မိသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ကံကောင်းမှုနှင့်သာ ရတတ်သည်ဟုလည်း သူယုံကြည်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် သင်္ဘောစီးလျှင်လည်း အိပ်စင် တွေအောက်မှာ လျှောက်စမ်းတတ်သည်။

မော်တော်ကား စီးလျှင်လည်း ထိုင်ခုံတွေကြားထဲသို့ စမ်း တတ်သည်။

သို့ရာတွင် ဘာမျှမတွေ့ဖူးပါ။

ဪ.....တစ်ခါတော့ ရဖူးတာရှိသည်။ ယင်းမှာ ငါးဒေါ် လာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် လမ်းမှာမှ ကောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မိုးတွေ သည်းသည်။ မိုးရွာနေသည်ကို သူ မှတ်မိ သည်။

[အီတလီစာရေးဆရာ Corrado Lvaro ၏ The Ruby ကို ပြန်ဆိုသည်။]

တောလုံးရာသီထဲက မွှေးမြဲရီဝေ

ဆောင်းဦးပေါက်ချိန်မှာ ကောင်မလေးတွေဆီက ရ တတ် တဲ့ မွှေးမြဲမြဲ ရနံ့ကလေးကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား။ ကျောင်း ဆင်းလို့ သူတို့နှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လျှောက်လာ ကြ တော့ စာအုပ်ကလေးတွေကို ရင်ခွင်မှာ ခပ်ကျပ်ကျပ် ပိုက်ပြီး ခင်ဗျားပြောတာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံနှင့် လည်တိုင်ကလေး တင့်တဲ နှင့် နားစွင့်လာတဲ့ ပုံကလေးလေ။ ရင်ခွင်နှင့် လက်မောင်းကြား က လခြမ်းပုံ ရင်ညှန်ကွေးကွေးကလေးဆီက စီးကရက်နံ့ ရယ်၊ ပေါင်ဒါနံ့ ရယ်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနံ့ ရယ်၊ ခေါင်းလျှော်ထား တဲ့ ဆံပင်နံ့ ရယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဖုံးဆီကလား ဆွယ်တာ ကုတ်ဆီကလား ထွက်လာတဲ့ သိုးမွှေးနံ့ ကလေးရယ်၊ မွှေးမြဲတဲ့ အနံ့ ပေါင်းစုံ ရောထွက်နေတတ်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန် မှာဆိုရင် တိမ်ကင်းစင်တဲ့ ဆောင်းဦးပေါက် ကောင်းကင်ကြီးက လည်း မြေကြီးက မှတ်ထုတ်လိုက်သမျှ ကြည်နူးစရာ ရနံ့ တွေကို သူ့ဆီကို လှမ်းယူပြီး နမ်းရှုပ်နေချိန်ပေါ့။ ရွက်ကြွေတောထဲမှာ ညနေခင်း လမ်းလျှောက်လာကြရင်း သူတို့ကိုယ်က ထွက်လာတဲ့ ရနံ့ သင်းသင်းက သင်းသင်းဖျော့ဖျော့ကလေးရယ်။ ကျွန်တော် တို့ နှာခေါင်းတွေကို ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ လုပ်နေကြတယ်။ ဒီရနံ့ တွေဟာ သောကြာနေ့ ညနေခင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သွားကစား တဲ့ အားကစားကွင်းကြီးနား တောင်ကုန်းပေါ်ဆိုင်တွေက ပန်း တွေလို မွှေးကြိုင်နေကြတယ်လို့ ထင်မိတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့’ဆိုတာ အထက်တန်း ကျောင်းသားတွေလေ။ မြို့စွန့်က အထက်တန်းကျောင်းကလေး တစ် ကျောင်း ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ဘောလုံးသင်းတွေ ကစားဖို့အတွက် သုံးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ အယ်လ်တန်ကောလိပ်က အား က စား ကွင်း တစ်ကွင်းကို ငှားထားကြတယ်။ ကျောင်း ဆ ရာ တစ် ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် အဖေက အိုးလင်းဂါး အထက်တန်း ကျောင်း အားကစားဌာနမှာ တက်တက်ကြွကြွ ဦးစီးနေတယ်။ တစ်ဝက်ပွင့်နေတဲ့ ပြောင်လက်နေတဲ့ တံခါးမကြီးနှင့် နို့နှစ် ရောင် မှန်ပြတင်းတွေနားမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော် က တော့ အထဲက သူတို့တစ်တွေ ငြင်းခုံနေကြတဲ့ အသံတွေကို ကြားနေရ တယ်။ သူတို့ ငြင်းခုံနေတာတွေကို နားထောင်ရင်း ရဲရင့်ပြီး အရှင်က မလုပ်ဖူးသေးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကြောင့် စိတ်ပူ နေတယ်။

နောက်တော့ အထက်တန်းကျောင်း တွေ အား လုံး က ပဲ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်လာကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်က မှန် သွားတာကိုး။ သောကြာနေ့ ညတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကျောင်း ဘောလုံးသင်း ကစားတဲ့ အားကစားကွင်းကြီးဟာ လူတွေပြည့် လျှံနေတယ်။ ကျောင်းသားတွေ၊ ကျောင်းသား မိဘတွေသာ မဟုတ်ဘူး။ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြတဲ့ ကျောင်းတွေနှင့် ဘာမှ ပတ် သက်ခြင်းမရှိတဲ့ ပရိသတ်တွေလည်း လာပြီး အာ ပေးကြတယ်။ အားကစားကွင်းငှားခ ပေးပြီးလို့ ကျန်တဲ့ငွေတွေကို ကျွန်တော် တို့ကျောင်းရဲ့ အားကစား ရန်ပုံငွေအဖြစ် ဖယ်ထားလိုက်ကြ တယ်။ ဂိုးစည်းဘေး ပတ်ပတ်လည်မှာ လူတွေနင်းချေထားလို့ ကြေမှုနေတဲ့ မြက်နံ့သင်းသင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရနေ တယ်။ မြက်ခင်းရနံ့ ကလည်း နွားစားကျက် အနံ့ ထက်တောင် မွှေးနေသေးတယ်။ ကွင်းပတ်ပတ်လည်မှာထွန်းထားတဲ့ ပြာလဲ့လဲ့

မီးရောင်တွေအောက်မှာ မြက်ခမ်းစိမ်းစိမ်းဟာ အသက်ဝင်ပြီး မြင့်ချီနိမ့်ချီ ဖြစ်နေတယ်လို့တောင် ထင်ရသေးတယ်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက အဖေက ဘောလုံးကွင်းထောင့် နံရံနားမှာ လက်မှတ်တွေကို သိမ်းနေတယ်။ သူ လက်မှတ်သိမ်းတဲ့ နေရာက သစ်သားရုံကလေးမှာ ဆိုတော့ အဖေဟာ ဒဏ္ဍရီတွေထဲမှာပါတဲ့ နတ်စင်တစ်ခုက နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် တူနေတယ်လို့တောင် ထင်မိတယ်။ ပြီးတော့ မနာလို ဝန်တို့ မှုတွေ၊ ဥပေက္ခာတွေ၊ အားကျမခံ စိတ်တွေနှင့် ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေ၊ ခပ်ချောချော ကောင်မလေးတွေနှင့် ခပ်တုံးတုံးကောင်တွေ၊ ဖောင်တောင့်တောင့် ကောင်မလေးနှင့် အူကြောင်ကြောင် ငနဲတွေ၊ အားလုံးပဲ ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေဟာ ပန်းတွေကို ခြင်းထဲထိုး ထည့်သလို အတင်းတိုးဝှေ့ပြီး အမွှေးနံ့တွေ၊ ကော့စမယ်တစ်နံ့တွေ၊ စီးကရက် မီးခိုးနံ့တွေ၊ ဟော့ဒေ့ါအနံ့တွေ၊ နွေးထွေးတဲ့ သိုးမွှေးနံ့တွေ၊ ဆံပင်နံ့တွေနှင့် စတဲ့ လူနံ့၊ သတ္တုနံ့၊ ပေါင်းစုံဟာ မည်နက်တဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို တညီတညွတ်တည်း ပူဖော်နေကြသလိုပဲ။ အက်ကူနေတဲ့ အော်သံတွေ၊ ညာသံတွေ ကြားထဲမှာ ဒီရနံ့တွေဟာ ကောင်းကင်ကို တက်သွားကြတယ်။ မီးတိုင်ခုံးခုံးကြီးတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ မီးလုံးကြီးတွေရဲ့ အထက်မှာတော့ မှုတွေ ဆိုင်းစပြုနေပြီ။ မီးရောင်တွေကစူးလွန်းတော့ ကြယ်တွေဟာ မွေးမိန့်သွားကြပြီးကောင်းကင်ကြီးဟာစိတ်ကူးယဉ်စရာကြည်လင်နေတယ်။ ကြေမှုနေတဲ့ မှော်တော်ကားနားမှာ လာရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အထက် တစ်ယောက် ယောက်ကို ကုန်းကောက်သွားတဲ့ သေမင်းလို ကောင်းကင်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့နှင့် စီးစပ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ နောက်တန်း အမြင့်ဆုံးကိုသွားပြီး ရပ်ကြည့်လိုက်ရင် အားကစားကွင်း အုတ်တံတိုင်းကြီး အပြင်ဘက်က အိမ်ခြေ တိုက်တာတွေကို မြင်ရတယ်။ ပြီးတော့ သင်္ဘောတစ်စင်းရဲ့ လက်ရန်းအလွန်မှာရှိတဲ့ မည်းမှောင်တဲ့

ပင်လယ်ကြီးလို အေးစိမ့်တဲ့ နို့ဝင်ဘာ အအေးဓာတ်ကို ခံစားရ တယ်။

ဘောလုံးကွင်းက ထွက်လာပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ မြို့ လယ် လမ်းမတွေကနေ နောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် အလင်း ရောင်တွေ ထိန်နေတဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလို အထီးကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အားကစားကွင်းကြီးကို မြင်ရတယ်။ မုတ်ပေါက် ခုံးခုံးကြီးတွေ က သင်္ဘောဝမ်းပိုက်က လေပေါက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေလို အလင်း ရောင်တွေ ဖြာထွက်နေတယ်။ အားကစားရုံကြီးဟာ နှစ်မြှုပ်နေ တဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းနှင့်တူပြီး ကျွန်တော်တို့ကတော့ နာမည် ကျော် သင်္ဘောမြှုပ်မှုကြီးမှာ မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေ နှင့်တူနေတာပေါ့။

အားတင်းတဲ့အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သီချင်းဆိုကြ တယ်။ သီချင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုနေကျ သီချင်းပါပဲ။ ရွှေက တစ်ယောက်က တိုင်ပြီး နောက်က လိုက်ဆိုကြတယ်။

လှုပ်ကုလား ထိုင်စီးပြီး
(လှုပ်ကုလား ထိုင်စီးပြီး)
ကောင်းကင်ဘုံက ရွှေပြည်ကြီးကို မရောက်နိုင်ပါ
(ကောင်းကင်ဘုံက ရွှေပြည်ကြီးကို မရောက်နိုင်ပါ)
ထိန်မိဒွကြီးသူများ
(ထိန်မိဒွကြီးသူများ)
ဘုရားမကြိုက်ပါ
(ဘုရား မကြိုက်ပါ)

ဒီသီချင်းကို နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ပြန်ဆိုကြတယ်။ သီချင်း က ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဆိုလို့ရတဲ့ သီချင်း။ ဘယ်တော့မှမဆုံးနိုင်တဲ့ သီချင်း။ ရိုးသွားရင် ကျွန်တော်က သီချင်းကို ဖျက်ဆိုတယ်။

စမုတ်ကီရဲ့ ဖွဲ့ကားစုတ်ကြီးစီးပြီး
(စမုတ်ကီရဲ့ ဖွဲ့ကားစုတ်ကြီးစီးပြီး)

ကောင်းကင်ဘုံက ရွှေပြည်ကြီးကို မရောက်နိုင်ပါ
(ကောင်းကင်ဘုံက ရွှေပြည်ကြီးကို မရောက်နိုင်ပါ)
ကားက ဆလင်ဒါတွေကို
(ကားက ဆလင်ဒါတွေကို)
ပြင်ရဦးမှာပါ
(ပြင်ရဦးမှာပါ)

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ့ စည်ကားပြီး တိုက်တာ ကောင်း
ကောင်းတွေ့ရှိတဲ့ မြို့လယ်ကိုဖြတ်၊ သိပ်ပြီး အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း
မရှိတဲ့ မြို့များကိုရောက်၊ ဈေးကြီးကိုကျော်၊ ပြီးတော့ ရောင်စုံ
မှန်ပြတင်းရည်ကြီးတွေ တပ်ထားတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မည်း
မည်းကြီးနားက ဖြတ်လာခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်
တို့တစ်တွေ့ ဘုခါနန်လမ်းဘက်ကို ချိုး၊ မြင်းပြေး တံတားကို
ဖြတ်၊ အဲဒီကမှ သံလမ်းကိုကျော်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြ
တယ်။ ကျွန်တော်က သီချင်းကို နောက်တစ်မျိုး ဖျက်ဆိုတယ်။

မိုတယ်အိပ်ရာထဲက နေပြီး
(မိုတယ်အိပ်ရာထဲက နေပြီး)
ကောင်းကင်ဘုံက ရွှေပြည်ကြီးကို မရောက်နိုင်ပါ
(ကောင်းကင်ဘုံက ရွှေပြည်ကြီးကို မရောက်နိုင်ပါ)
ကောင်းကင်ကြီးက ပြာပြီး
(ကောင်းကင်ကြီးက ပြာပြီး)
အိပ်ရာခင်းက နီနေလိုပါ
(အိပ်ရာခင်းက နီနေလိုပါ)

ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ မော်တော်ကားမောင်းတတ်တဲ့ကောင်
လိုင်စင်ရှိတဲ့ကောင် သိမ်မပါဘူး။ မိုတယ်တို့၊ ဘာတို့ကို ရောက်
ဖူးတဲ့ကောင်ကတော့ သာတောင်နည်းသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ့ဟာ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ အရွယ်တွေ၊ ဘာရှိ
ဦးမှာလဲ။ အလွန်ဆုံး ရှိမှ ဆယ်ခြောက်နှစ် တစ်စိုက်လောက်ပဲ ရှိ

ကြဦးမှာပေါ့။ မလိမ်မိုး မလိမ်မာ ငရဲကို ရွှေပန်း ထင်လို့ ကောင်းတုန်းအရွယ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မေရီလူစီ ရှိတယ်။ အရပ်က ခပ်မြင့်မြင့်နဲ့။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ်ကို အမြဲမတ် ထားပြီး မဟုတ်မခံတဲ့ ဟန်မျိုးကို ဆောင်လို့။ ဒါကြောင့်မို့ အတန်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကစားရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် တို့က အမေကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။

နောက်ပြီးတော့ နှာယောင်ကောက်ကောက် ခန့်ခန့် အပြုံးကို ပြုံးပြီး လိမ္မော်ရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဆိုးတားတဲ့ အယ်လ်မာ ရယ်၊ စာစီသမားတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဖြစ်တဲ့ ဂျူးနီရယ်၊ ရွှေ သွားတချို့က သွားကြောင်လိုက်နေပြီး အတန်းထဲမှာ စာသင် နေရင်း ကျောကို ခဏခဏ ကုတ်တတ်တဲ့ မယ်လင်ရယ်၊ သား မွေးအနက်ရောင် အဝါကြားဦးထုပ် ကလေးကို ဆောင်းထား ပြီး ပါးနီနီ မျက်လုံးနက်နက်နဲ့ နန်းနက်ရယ်။ သူတို့တစ်တွေက ကျွန်တော်တို့ တစ်တန်းတည်းတွေလေ။

ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတွေထဲကဆိုရင် ဟင်နရီရယ်၊ လီ ယိုရယ်၊ ဟော်လီရယ်၊ ပီတာရယ်၊ ဂျက်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ဒီလောက်ပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း လျော့တဲ့ အခါလျော့၊ ပိုတဲ့အခါ ပိုပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ ဂျိုင်းထောက် နှင့် ဘီလီ ရှိသေးတယ်။ အစတုန်းကတော့ ဘီလီက ဘောလုံး ကစားတတ်။ သူက အထက်တန်းကျောင်းသားပေမယ့် ဘောလုံး ကန်ကောင်းတော့ တက္ကသိုလ်သွင်းထဲကို ဝင်ပြီး ကစားတယ်။ နောက်တော့ ခြေထောက်ကျိုးသွားတာနှင့် ဘောလုံးသင်းက ထွက်လိုက်ရတယ်။ ဒီကောင်က ထုံထုံတုံ၊ ထိုင်းတိုင်းတိုင်းရယ်။ အယ်လ်မာကို ကြိုက်နေတယ်။ အယ်လ်မာကလည်း ဆေးခြယ် ထားတဲ့ အပြုံးကလေးနှင့် သူ့ကို တဲ့ခေါ်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို သနားလို့ ထရော်လီနှင့် ပြန်ဖို့ပြော တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က သူ့ကို ကားတစ်စင်းက လာ

ခေါ်တာကိုလည်း ငြင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ အိုလင်း
ဂါးကို ခြေလျင် လျှောက်လိုက်လာတယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
ချိုင်းထောက်ကလေး တစ်ချောင်းထောက်ပြီး သယ်လို့။ ကျိုး
နေတဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကတော့ ပလာစတာ စီးထားလို့
ဖွေးနေတယ်။ သူက ဒီလောက် ဇွဲကောင်းတော့ သူ့ ဇွဲ ဟာ
ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ကူးစက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ
သိချင်းတွေဆိုပြီး အေးစက်တဲ့ ကြယ်တွေကို ပြောင်ကြတယ်။
တစ်မိုင် နှစ်မိုင် သုံးမိုင်...။ သွားနေကြတာကလည်း တကယ်နွေး
နွေးကလေးရယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။ ရှည်လျားလှတဲ့ အချိန်
တွေကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဇိမ်ရှိရှိနှင့် အလှူသုံးစား လုပ်ပစ်
နေလိုက်ကြတာ။

အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ ကလေးတွေ
အနေနှင့် တစ်ချက်ချက်သွားနေတဲ့ နာရီတွေနှင့် အချိန်မှန်တဲ့
ခေါင်းလောင်းသံတွေကြားက မှန်ကန်တဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ
မှာ နေခဲ့ကြတာကိုး။ အဲဒီတုန်းက မိနစ်တိုင်းဟာ ကျွန်တော်တို့
ကို ချွေတာဖို့ သတိပေးနေတဲ့ အချက်ပေးသံတွေ။ ဗိုက်ထဲမှာ
တကြုတ်ကြုတ်မြည်အောင် ဆာနေတဲ့ ကလေးတွေ အနေနှင့်
နွေးကွေးခြင်းဟာ အလျှိုဥှက်ဆုံး။ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး
ပြစ်မှုကြီးလို့ ထင်ခဲ့ကြတာကိုး။ ခုသက်ကြီးပိုင်းဆိုတဲ့ လမ်းတွေ
ကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ အရင်တုန်းကလို ပျော်စရာ
မကောင်းတော့ဘဲ အချိန်ဟာ လေလိုမြန်နေပြီး အတောမသတ်
မည်းမှောင်တဲ့ ထုထည်ကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့နေကြရတယ်။

ဘောပုံကပြန်လာတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ရောင်းဖို့ စတိုးဆိုင်တွေ
ပိတ်တဲ့အချိန်လောက်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အိုလင်း
ဂါးမြို့စွန်ကို ရောက်လာကြတယ်။ လမ်းမီးရောင်တွေမှအပ မြို့
ကလေးဟာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲကမြို့ကလေးတစ်မြို့လိုမည်းမှောင်နေ

ပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီ ရောက်တော့မှ လူစုခွဲပြီး ကောင်မလေး တစ်ယောက်စီကို သူ့အိမ်ပေါက် ရောက်အောင် တစ်ယောက်စီ လိုက်ပို့ပေးကြတယ်။ အဲဒီမှာ အိမ်နားရောက်လို့ ခွဲကာနီးတော့ ကောင်မလေးရဲ့ မွေးမြူနေတဲ့ လခြမ်းပုံ ရင်ညွန့်ကလေးဆီကို ခေါင်းညွတ်သွားတဲ့ကောင်လည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ကောင်မလေးတွေကို သူတို့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပြီး တော့ မီးရောင်တွေ ထိန်နေတဲ့ လမ်းမအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမတစ်လျှောက်မှာ ရှုပ်တိုက်ပြေးနေကြတဲ့ သစ်ရွက်တွေ ဘောလုံးပွဲအပြီး ကွင်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ စက္ကူစုတ်တွေလို ပြန့်ကြဲလို့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မစွတာ စတီဖင်ရှ် အိမ်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မှောင်နေတဲ့ အိမ်ရှေ့စင်္ကြံလမ်းကြားကို ကျော်ပြီး မီးရောင်လင်းနေတဲ့ မီးဖိုခန်းထဲကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်အဖေ မစွတာ စတီဖင်ရှ် မစွတာ ဂျက်စီတို့ဟာ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ကြွေကျောက် စားပွဲဝိုင်းကြီးတစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်နေကြတယ်။

ကန်ထရိုက်လုပ်တဲ့ မစွတာ စတီဖင်က ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ ငွေထိန်းဖြစ်ပြီး သိပ္ပံဆရာဖြစ်တဲ့ ဆရာဂျက်ဆီဟိုရင်းဂါးကတော့ ကျောင်းအားကစားအသင်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလေ။ သူတို့သုံးယောက်ဟာ ငွေတွေကို ရေတွက်နေတုန်းပဲ။ ဒင်္ဂါးပြားတွေက သူတို့လက်ထဲကနေ အပူပေါ်ကို ရောက်သွားပြီး သူတို့လက်ချောင်းတွေ ကြားမှာ တစ်လက်လက် တောက်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အမွှေးတူထူလက်ကြီးတွေနားမှာတော့ ရွှေရောင်ဘီယာတွေက ဖန်ခွက်လုံးလုံးတွေထဲမှာ အရောင်တောက်နေကြတယ်။ သူတို့ အင်္ကျီလက်တွေက လိပ်တင်ထားကြတယ်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေက စတုတ္ထလူတစ်ယောက်လို အတောင်တွေကို ဖြန့်

ပြီး သူတို့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဝေ့ဝဲနေကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်တုန်းပဲ။

တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန် နောက်မကျသေးဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က နှစ်မိုင်လောက် ဝေးသေးတယ်လေ။ အဖေတို့ ပိုက်ဆံရေတွက်လို့ မပြီးမချင်း ကျွန်တော် နေနိုင်သေးတယ်။ အိမ်မပြန်ဘဲ နေလို့ရသေးတယ်။ တစ်ခါတလေဆိုရင် သူတို့ ငွေရေတာက သန်းခေါင်လောက်ကျမှ ပြီးတယ်။ ကျွန်တော် တံခါးကိုခေါင်မယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်မယ်။ ပြီးတော့မှ ညှော်ခန်းထဲကိုဝင်မယ်။ ကန်ထရိုက်တာ မစွတာ စတီဖင်ရဲ့ အိမ်ညှော်ခန်းထဲမှာဆိုရင် နွေးနေမှာပဲ။ ဂျင်ဂျာ တစ်လုံးလောက် တောင်းသောက်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ ကိစ္စ ပြီးသည်အထိ သူတို့အနီးနားမှာ သွားပြီးထိုင်စောင့်မယ်။

တော်တော်တော့ ညဉ့်နက်နေပြီ။ ညဉ့်နက်ဆို တော်တော်လေးကို နောက်ကျနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကိုတော့ အဖေက ဆူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘောပွဲရာသီဆိုရင် ဒီလိုပဲ နောက်ကျတတ်တာပဲမဟုတ်လား။ အဖေတို့တစ်သိုက်က စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြဘဲ ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်နေကြပြီး ရေပြီးတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ရောင်စုံ စက္ကူကလေးတွေနှင့် လုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံဘူးတောင့်ကလေးတွေထဲကို ထည့်နေကြတာယ်။ လူကြီးတွေဟာ ညဉ့်နက်နေပြီ။ တော်တော် ကိုညဉ့်နက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကိုတော့ မဆူပါဘူး။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ခွင့်ပြုထားတယ်လေ။ အဖေတို့တစ်သိုက်ဟာ ပိုက်ဆံတွေကို စကားလုံး တစ်လုံးမှမပြောဘဲ ရေတွက်နေကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း ပိုက်ဆံတွေကို စီနေကြတယ်။ ပြီး ရောင်စုံစက္ကူတွေနှင့် လုပ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံဘူးတောင့်ကလေးတွေထဲကို စီထည့်နေကြတယ်။ ဒီလိုနှင့် သူတို့

ဟာ ညရဲ့ နိုင်ငံတော်နယ်ပယ်ကို သန့်စင်မှုန်မြတ်အောင် လုပ်ပေး
ကြတယ်။ ဒီ ကျွန်တော် အဖို့ နေ့ရက်များဟာ ဘယ်တုန်းကမှ
ဒီလိုညရဲ့ နိုင်ငံတော်အထဲကို ရောက်အောင် ကျူးကျော်လာဖူး
တာ မဟုတ်ဘူး။ ထရော်လီစီးရင် ဒီထက်မက မြန်နိုင်ပါလျက်
သားနှင့် တစ်နာရီ နှစ်နာရီ လမ်းလျှောက်ပြီး အချိန်တွေကို
ကျွန်တော် အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့တယ်။ ရမ္မက်နှင့် ဘုရား
မကြိုက်တဲ့ အလုပ်ထဲမှာ အချိန်တွေကို အကျိုးမဲ့ ဖြုန်းခဲ့မိပြီ။
ခုတော့ လွန်သွားပြီလေ။ အချိန်ကုန်သွားတာကို ခွင့်လွှတ်လိုက်
ပြီလေ။ လိုအပ်လို့ ကုန်တာကိုး။ ဒီအချိန်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ခွင့်ပြုကြ
တာကိုး။

ခု ကျွန်တော် တံခါးတွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေထဲကို ခေါင်း
ပြူတိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီလိုခွင့်ပြုမှုမျိုးကို မတွေ့ရတော့ဘူး
လေ။ ခွင့်ပြုချက်ဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးက ထွက်ပြေးသွားပြီ
လေ။

တစ်နေ့တုန်း ကတော့ အိုလင်ဂါးနှင့် တော်တော်ဝေးတဲ့
မြို့ကလေးတစ်မြို့က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လာ
ရင်း ဣန် တော် ထက် အ သက် ထက် ဝက် လောက် ငယ် တဲ့
ကောင်မလေး နှစ်ယောက်အနားက ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။
သူတို့အနားက ဖြတ်လျှောက်လာတုန်းမှာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်
က ရခဲ့တဲ့ မွှေးမြတ် ရနံ့ သင်းသင်း ဖျော့ဖျော့ကလေးတွေဟာ
သူတို့ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားတဲ့ ပန်းစည်းရနံ့ ကလေးလို ဖြာထွက်
လာတယ်။ သူတို့နောက်က ဆက်လျှောက်လာရင်း ကျွန်တော်
ဟာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ် ဘောလုံးရာသီ သောကြာနေ့ ညနေ
မှာဘောပွဲက အပြန် ကျွန်တော်တို့အပေါ် အုပ်မိုးနေတဲ့ ကောင်း
ကင်ကြီးထက် နက်ရှိုင်းတဲ့ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲကို ဆင်းသွား
နေမိသလို ခံစားနေရတယ်။

နိုင်ငံတကာ ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုတိုများ (၄) ၁၉၅

ကောင်မလေးတွေက ကျက်သရေ ရှုန်းဝေနေတဲ့ ကွင်းထဲက မမြင်ရတဲ့ ပန်းစည်းတွေကို ပေ့ ပြီးကျွန်တော် ဘေးက လျှောက် နေကြတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အကြည့်ဟာ အသုဘ တစ်ခု ချသွားတာကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်နှင့် တူနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

[အမေရိကန် စာရေးဆရာ John Updike ၏ *In Football Season* ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ဂျူလီယတ်စ် အိုဘီသည် ယူလက်နိပ်စက်ကလေးကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ သူ့ဆရာ ၁၀၀၀ စာရေးကြီးမှာ သူ့စားပွဲတွင် တခေါ်ခေါ် ဟောက်နေသည်။ အပြင်ဘက် ဂိတ်ဝမှ အစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် ဂိတ်စောင့်သည်လည်း အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း အပြစ် မဆိုသင့်ပါ။ ဝင်းထဲသို့ ဈေးဝယ်သူ မလာသည်မှာ တစ်ပတ်ပင် ရှိသွားလေပြီ။ ကြီးမားသည့် ကတ္တားချိန်ခွင်ကြီးပေါ်တွင် တောင်းလွတ်တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ကတ္တားကြီးအနီး ဖုန်ထဲတွင် အခွံခွာပြီး အုန်းသီးအချို သည် သနားစဖွယ် ဖရိုဖရဲ ရှိနေကြသည်။ ယင်ကောင်များသာလျှင် တပ်ထောင်ကာ ဗိုလ်ထုချီ၍ အားပြနေကြသည်။

ဂျူလီယတ်စ်သည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထလာခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် နိုက်ဂါး မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ရှိသည့် ဈေးကြီးကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ထိုဈေးကြီးသည် မူလက ငါးရက်ဈေး ဖြစ်သဖြင့် ငါးရက်ဈေးဟု ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်တွင်မူ အကူးအသန်း များလာရာ အုန်းဆီ တင်ပို့သည့် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်လာသဖြင့် ဈေးနေ့တွင်သာမက တော့ဘဲ ကျန်သည့် နေ့များတွင်လည်း ဈေးကြီးသည် စည်ကားနေပြီဖြစ်၏။

သို့တိုင် ဈေးကြီးသည် မူလဈေးနေ့ဖြစ်သည့် နွားကို နတ်ပွဲနေ့တွင် အစည်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ရှေးပဝေသင်္ဂီ ကတည်းက ရောင်း

ဝယ်ဖောက်ကားမှုကို စောင့်သည့် နွာကို နတ်သမီးသည် သူ့နေ့
တွင် အရောင်းအဝယ် ကောင်းရန် အထူး မှိုင်းမသောကြောင့်
တို့သို့ စည်ကားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ နွာကို နတ်သမီး
သည် မိန်းမအိုကြီးယောင် ဆောင်လာကာ မနက် ကြက်ဦးတုန်
မတိုင်မီလောက်တွင် ဈေးလယ်ကောင်သို့ ရောက်လာပြီး သူ့စေ
တစ်လုံး ယပ်တောင်ဖြင့် အရပ် လေးမျက်နှာသို့ လှည့်လည်ဝှေ့
ယမ်းလျက် ရှိသည်ဟုဆို၏။ သူ့ရွှေ၊ သူ့နောက်၊ သူ့လက်ဝဲ
ဘက်နှင့် လက်ယာဘက်သို့ ဝှေ့ယမ်းခြင်းဖြင့် အရပ် လေးမျက်
နှာမှ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်တို့ကို ဈေးသို့ လာရောက်ရန် ခေါ်
လေ့ရှိသည် ဆို၏။

ထိုအခါတွင် အရပ် လေးမျက်နှာမှ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်တို့
သည်လည်း အုန်းဆီ၊ အုန်းဆံသား၊ ဖာလာစေ၊ ပိန်းဥ၊ ဖျာ၊
ခြင်းတောင်း၊ မြေအိုးမြေခွက် စသည့် မိမိတို့ နယ်ထွက်ပစ္စည်း
များကို လာရောက် ရောင်းချကြသည်။ ထိုနောက် အဝတ်
အထည်၊ ငါးခြောက်၊ ဒယ်အိုး၊ သံပန်းကန်ပြား စသည်တို့ကို
ပြန်၍ ဝယ်သွားကြသည်။ ထိုဈေးဝယ်သူများမှာ တောတောင်
များထဲမှ ဈေးဝယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

အခြားသော ဈေးဝယ်များလည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းတို့မှာ
မြစ်ရိုးချောင်းရိုးများတွင် နေထိုင်သူများဖြစ်ပြီး ငါးခြောက်
ငါးခြမ်းများကို တင်ကာ လှေများဖြင့် ရောက်လာတတ်ကြ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူ့ ဆယ်လေး ငါးဒေယာန် ဆံ့သည့် လှေ
ကြီးများဖြင့် လာတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ရေစီးသန်
သည့် အနုတ္တရာ မြစ်တစ်ရိုးမှလာသော တံငါသည် လင်မယား
တို့၏ လှေငယ်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လှေကို ကမ်း
စပ်တွင် ထိုးတင်ပြီး ပါလာသည့် ငါးခြောက် ငါးခြမ်းတို့ကို
တကြော်ကြော်ဖြင့် ရောင်းကြသည်။

ဈေးပေါင်ကျိုးသည့်အခါ တံငါမယားသည် မတ်စောက်
သော ကမ်းပါးအတိုင်း တက်လာကာ ဈေးထဲသို့ဝင်ပြီး ဆားနှင့်

ဆီဝယ်သည်။ ငွေရှင်လျှင် အဝတ်အထည်ကလေးလည်း နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်သည်။ အိမ်က ကလေးတွေဖို့ အီဂါရာ အမျိုးသမီးကြီးချက်ရောင်းသော နို့ထမင်းနှင့်ဘိန်းမုန့်တို့ကိုဝယ်သည်။ ညနေပိုင်း ရောက်သည့်အခါတွင် သူတို့သည် ခပ်တက်များကို ကောက်ကိုင်ကာ ရွာဘက်သို့ ပြန်လှော်သွားကြသည်။ ဝင်လုဆဲနေမင်းသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် တလျှပ်လျှပ် တောက်နေသည်။ သူတို့ လှေကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကာ နောက်ဆုံးတွင် ခပ်မည်းမည်းကွေးကွေး သဏ္ဍာန်ကလေးလောက်သာ မြင်ရတော့သည်။ ထိုလှေကလေးပေါ်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုသည် ရွှေသို့ယိမ်းလိုက် နောက်သို့ယိမ်းလိုက် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုစဉ်ကမူ အူမူးရူးသည် အီဘိုးဟု ခေါ်ကြသော တောင်ပေါ်သားများနှင့် အိုလူးဟု ခေါ်ကြသော မြစ်ရိုးသားတို့ တွေ့ဆုံ၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြသည့် နေရာဖြစ်သည်။

ဂျူလီယတ်စ် အိုဘီသည် အူမူးရူးဇာတိ မဟုတ်ပါ။ အခြားသူများကဲ့သို့ပင် အတွင်းပိုင်း ချုံရွာများမှ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သာသနာပြု ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ဆဋ္ဌမတန်း အောင်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဂျူလီယတ်စ်သည် တန်ခိုးကြီးလှသော ဥရောပ ကုန်တိုက်များတွင် အလုပ်လုပ်၍ အူမူးရူးသို့ လာခဲ့သည်။ ဥရောပ ကုန်တိုက်များသည် အခွံနှာပြီး အုန်းသီးများကို သူတို့ကြိုက်ဈေးဖြင့် ဝယ်ပြီးနောက် အဝတ်အထည်နှင့် သံထည်ပစ္စည်းတို့ကို သူတို့ကြိုက်ဈေးဖြင့် ရောင်းကြသည်။ ကုန်တိုက်ကြီးများမှာ နာမည်ကျော် ဈေးကြီး အနီးတွင် ရှိသဖြင့် ဂျူလီယတ်စ်သည် ရောက်စနစ်ပတ် သုံးပတ်တွင် ထိုမျှအုညသော နေရာတွင် နေတတ်အောင် မနည်း ကြိုးစားယူရသည်။ စာရေးကြီး မရှိသည့် အခါများတွင် သူသည် ပြတင်းပေါက်သို့ သွားကာ အောက်တွင် ပရွက်အုံကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည့် ဈေးကြီးကို ငေးကြည့်နေတတ်သည်။

မနေ့တုန်းကဆိုရင် ဒီလူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားက လူတွေ၊ ဒီနေ့တော့လည်း လူတွေ ပြည့်နေပြန်ရော၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒီဈေးကြီးဟာ အမြဲလူတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နေ့တိုင်းဈေးကို လာနိုင်အောင် ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာလည်း လူတွေ အများကြီး ရှိနေမှာပဲ၊ ဈေးကိုလာတဲ့ လူတိုင်းဟာ တကယ်လူတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဂျပန်ရဲ့အမေက ပြောဖူးသည်။ သူ တွေးနေသည်။

ဟော ဟိုမှာ လူတွေကြားထဲကို သွားနေတဲ့ ကောင်မလေး ချောချောကလေးတွေကို မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီကောင်မလေးတွေဟာ မင်းတို့ ငါတို့လို လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကြပ်တွေ၊ ဟိုမြစ်အောက်မှာ ကြပ်ရွာရှိတယ်၊ သူတို့နှင့် စကားပြောလို့ ရတယ်၊ ကြည့်တိုင်းလည်း လှနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုမြင်လိုက်ပေမယ့် မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြီး နောက်တစ်ခါ ကြည့်လိုက်ရင် မမြင်ရတော့ဘူး၊ လူအုပ်တွေ ကြားထဲမှာ ပျောက်သွားတာပဲဟု ဂျပန် အမေက ပြောသည်။

တိတ်ဆိတ်၍ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ဈေး ကွက်လပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဂျပန်လီယတ်စ် သည် ထိုစကားများကို အမှတ်ရနေသည်။ အမြဲတမ်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူညံနေသော ဈေးကွက်ကြီးသည် ဤသို့ တိတ်ဆိတ် နေလိမ့်မည်ဟု မည်သူထင်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် ကျောက်ရောဂါကို စောင့်သည့် ကိတိပူ နတ်မင်းသည် လွန်စွာ တန်ခိုးကြီးစွာကား။ သူ့တန်ခိုးကြောင့် ဈေးကွက်ကြီးသည် လူသူ အပေါင်းတို့ တိတ်ဆိတ်ကာ ယင်ကောင် တလောင်းလောင်း ဖြစ်နေလေပြီ။

အူမူးရူးသည် ရွာကလေး တစ်ရွာအဖြစ် ရှိစဉ်ကမူ ဈေးနေ့တိုင်း ဈေးကွဲလျှင် သန့်ရှင်း လှည်းကျင်းသည့် အစောင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် စီးပွားရေး တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသဖြင့် အူမူးရူးရွာကလေးသည် ဆူဆူညံညံအုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စည်စည်ကားကား ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ရှိသည့် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းမြို့တစ်မြို့အဖြစ်

သို့ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ အူမူးရူးသည် ဌာနေ ဇာတိသားတို့ ထက် ပဝတ္တိသားတွေ များလာသော ပေါ်ပင်မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ ဌာနေ ဇာတိသားတို့မှာကား သူတို့ဆုတောင်းပြည့်ကာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းပြီး သက် ပြင်းချရုံမှ တစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြတော့ပြီ။ သူတို့ ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်ကိုလည်း အပြစ်မတင်သင့်ပါ။ မိမိတို့မြို့ရွာ စည်ပင်စည်ပြောစေရန် မည်သူ ဆုမတောင်းဘဲ ရှိပါမည်နည်း။ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပါ၏။ စည်ပင် ဝပြောခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကောင်းသော စည်ပင်ဝပြောမှုနှင့် ဆိုးသော စည်ပင်ဝပြောမှု ဟူ၍ကား ရှိပါသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကြီး ပူဖောင်း လာခြင်းမှာ အစားနှင့် အသောက်ကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါ။ သေမှသာ ပျောက်သည့် ကြောက်ဖွယ် ရောဂါကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်ကိုမူ သတိထားဖို့ လိုပါသည်။

အူမူးရူးသို့ လာကြသော ပဝတ္တိသားတို့သည် ပိုက်ဆံရှာရန်၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန်၊ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရန် ရောက်လာကြ ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့အဖို့ အူမူးရူးသည် ဇာတိ မဟုတ်၊ အိမ် မဟုတ်။ သူတို့၏ အိမ်သည် သူတို့ရွာ၊ သူတို့ဇာတိသာလျှင် သူ တို့၏ အိမ်အစစ်အမှန် ဖြစ်၏။

ပို၍ ဆိုးသည့် အချက်တစ်ချက် ရှိသေး၏။ အူမူးရူး ဇာတိသူ ဇာတိသားတို့ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကျောင်းများ၊ သာသနာပြု အဖွဲ့များ၏ ပယောဂကြောင့် ကိုယ့်ဇာတိသားလို မနေကြဘဲ ပဝတ္တိသားတွေလို နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပေါက် လူငယ် တို့သည် ရှေးအစဉ်အလာတို့ကိုမထိန်းသိမ်းကြတော့ဘဲ အပျော် အပါးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက် ရှိကြ၏။

ထိုသို့ စည်းကမ်းပျက် ဖြစ်နေကြစဉ် ကိတိပု နတ်မင်းသည် မြို့ကို ကြည့်ရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အူမူးရူး မြို့သူမြို့သား တို့သည် မိမိတို့မြို့ကို စောင့်သည့် နတ်တို့ကို ပူဇော်ပသခြင်းမပြု ကြသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ပူဇော်ခံရန် ရောက်လာ

ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိ တန်ခိုးပြလိုက်လျှင် သင်း တို့ တစ် တွေ မကြောက်ဘဲ နေအံ့လောဟူသော မာန်ဖြင့် နတ်မင်း ကြွတော် မူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိတိပ္ပနတ်မင်းသည် နတ်ဆိုးဖြစ်၍ ထိုသို့ နတ်ဆိုးဖြစ်ရသည်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားလေ့ရှိ၏။ နတ်မင်း စိတ်ဆိုးမည် စိုးသဖြင့် သေသူကို သေသည်ဟု မပြောရဲ။ နတ်ကိုင် သည်ဟု ပြောရ၏။ သေသူအတွက် မငိုရဲ။ နတ်မင်းသည် အိမ် နားနီးချင်းများကိုလည်း တစ်အိမ် တစ်အိမ် သွားလားခြင်း မပြုရအောင် လုပ်ထား၏။ ရွာထဲကို ကိတိပ္ပ ရောက်နေတယ်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုရွာကို မည်သူမျှ မလာကြတော့ပြီ။ ထိုရွာ သည် အဆက်ပြတ်ကာ အထီးတည်း ဖြစ်လေ၏။

ဂျူလီယတ်စ် သည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။ စိတ်လည်း ညစ်နေသည်။ သူနှင့် လက်ထပ်မည့် ကော့င်မလေး ဖြစ်သည့် ဂျဲနက်နှင့် မတွေ့ရသည်မှာ သိတင်းတစ်ပတ် ရှိလေပြီ။ ကပ် မကျော်မချင်း သူတို့ဆီသို့မလာရန်ဂျဲနက်၏အမေက မှာထား၏။ ယေပိုဝါ ဘုရား၏ တန်ခိုးဖြင့် ကပ်ကျော်သွားမှ လာပါဟု ဆို၏။ (ဂျဲနက်၏ အမေသည် ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းသည့် ခရစ်ယာန်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဂျူလီယတ်စ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဓမ္မ သီချင်းဆို အဖွဲ့တွင် ပါသောကြောင့် သူ့သမီးနှင့် ဝတောတူ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။)

နှင့်အခန်းထဲမှာပဲ နေနေရာ၊ ဘယ်ကိုမှမသွားနှင့်ဟု ဂျဲနက်၏ အမေက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ ကိတိပ္ပ နတ်မင်းသည် ဆူညံခြင်းကို မကြိုက်သဖြင့် ယင်းသို့တိုးတိုးပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

ထွက်လို့ ဖြစ်မလား၊ ထွက်ရှင် လမ်းမှာ ဘယ်သူနှင့် တွေ့မှန်း မသိ ဘာမသိ၊ ဟောဟိုအိမ်ဆိုရှင် ခုဖြစ်နေပြီဟု ဆိုကာ ပို၍ တိုးတိတ်စွာ ပြောကာ အိမ်တံခါးတွေ ပိတ်ထားပြီး အိမ်ရှေ့ တွင် အုန်းလက်ခြောက် တစ်ခု ကန့်လန့်ချ၍ ပိတ်ထားသည့် အိမ်တစ်အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

အဲဒီအိမ်က တစ်ယောက်ကိုလည်း နတ်ကိုင်သွားတယ်တဲ့။ ကျန်တဲ့ အိမ်သားတွေကတော့ ဒီနေ့ပဲ အစိုးရလော်လီကားကြီးနဲ့ တခြားကို ပြောင်းသွားကြပြီ။

ဂျနက်သည် ဂျူလီယတ်စ်နှင့် အတူ လိုက်လာသည်။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ရပ်လိုက်သဖြင့် ဂျူလီယတ်စ်လည်း ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ ပြောစရာစကား မရှိတော့။ သို့တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မခွဲနိုင်ကြသေးဘဲရပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဂျနက်က မင်္ဂလာညပါဟု နှုတ်ဆက်သည်။ သူကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ တော်တော်တော့ ဆန်းသည်။ ညခွဲခွဲနီး နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် ဘာမျှလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စရာ အကြောင်း မရှိ။

သူသည် အိမ်သို့ တန်းတန်းမပြန်နိုင်သေး။ သည်လိုခွဲခွဲနေခဲ့ရသည့် နေရာကလေးများမှာပင် ယောင်လည်လည် လှုပ်နေချင်သေးသည်။ ဂျူလီယတ်စ်သည် ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် လမ်းမတွင် မည်သူနှင့်တွေ့တွေ့ အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။ သူသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မည်မျှကြာသွားသည် မသိ။ မကောင်းဆိုးဝါးကို တောထုတ်သည့် အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကြားမှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ပြေးလိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်ဖြင့် အသော့ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တောထုတ်ရန် အုန်းမောင်းခေါက်ခြင်းသည် ဥပါဒါန်အစွဲသက်သက် မဟုတ်။ တကယ် အဟုတ်ရှိသောအရာ ဖြစ်သည်။ လင်းနို့ကဲ့သို့ အရုပ်ဆိုးလှသော မကောင်းဆိုးဝါးက မြူးထူးကြသဖြင့် တောထုတ်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ခပ်သွက်သွတ် ပြေးလျှောက်လာစဉ် တစ်ခုခုကို တက်နင်းမိသည်။ ထိုအရာသည် ကဲ့သွားကာ ခွပ်ခနဲမြည်သွားပြီး ချောကျီကျီအရည်တွေ ထွက်လာ၏။ သူသည် ရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လ မထွက်သေးသည့်တိုင် ရောင်ခြည်တို့ ပျံ့လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လမ်းကို ရေးရေးမြင်ရ၏။ သူသည် ခေါစာပစ်ထားသောကြက်ဥတစ်လုံးကို တက်နင်းမိကြောင်း လရောင်ဖျော့ဖျော့ထဲတွင် တွေ့ရသည်။ ကြမ္မာဂြိုဟ်ဆိုးဝင်းလာနေသူ တစ်ဦးဦးက ညနေမှောင်ရီဖျိုးဖျိုးဖျာတွင် လမ်းဆုံသို့ လာ၍ ခေါစာပစ်ထားသည့် ကြက်ဥကို တက်နင်းမိလေပြီ။ အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် အုန်းလက်ခြောက်တွေ ပုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ထိုအုန်းလက်ခြောက်များသည် ကိတိပုနတ်မင်း တန်ခိုးပြသဖြင့် စွန့်ခွာထွက်ပြေးရသော အိမ်တစ်လုံးဟု ထင်နေသည်။

သူသည် ခြေထောက်တွင် ပေနေသည့် ကြက်ဥနှစ်တွေကို သဲမြေကြီးဖြင့် ပွတ်၍ သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း တထင့်ထင့် ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူပြေးသော်လည်း အချည်းအနီးမျှသာ။ ယခုအချိန်တွင် လျင်မြန်သည့် ခြေထောက်များရှိသည့် မကောင်းဆိုးဝါးကောင်သည် လာနေလေပြီ။ လ မထွက်မီ သူ့နေရာသို့ ရောက်အောင် သုတ်ချေတင်နေသလော မဆိုနိုင်။ တိတ်ဆိတ်သည့် ညလေထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါး အသံကြီးသည် ဓားလွတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ဝှေ့ယမ်းလာသကဲ့သို့ တရွှီးရွှီး အော်မြည်နေသည်။ တော်တော်ဝေးဝေးတွင် ရှိနေသေးသည့်တိုင် အသံကြီးမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်နေပြီး တဖြည်းဖြည်း သူ့အနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းဘေးဝဲယာ တောထဲသို့ပြေးကာ မြက်တောထဲတွင် ဝပ်နေလိုက်သည်။ သူ ဝပ်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီး၏ ပြင်းထန်သော ခြေသံကြီးနှင့် အော်သံ

ကြီးတို့သည် သူ့နားမှ ကြောက်စဖွယ် တဝေါဝေါ မြည်ဟည်း ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ဂျူလီယတ်စ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန် နေသည်။ အသံကြီးသည် သူ့အနီးမှဖြတ်ကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျော်နှင့်သွားပြီး သူ့မျက်နှာကို စိုစွတ်သည့် မြေကြီးထဲသို့ နှစ်ပစ်လိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ တဝေါဝေါအော်သံကြီး ပြီးသည့်နောက်တွင် တဝန်းဝန်း ပြေးလာနေသော ခြေသံများ ကို ကြားနေရပြန်သည်။ နတ်ဆိုးပေါင်း ရာထောင်တို့သည် အုပ် လိုက်ချီ၍ ပြေးလာနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အေးစက်သည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေ ကျလာသည်။ ဂျူ လီယတ်စ်သည် ထ၍ ပြေးတော့မည်ဟုပင် စိတ်ကူးလိုက်မိသေး သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အားတင်းကာ ဝပ်မြဲ ဝပ်နေလိုက် သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ကောင်းကင်မှ မြည်ဟည်းသံနှင့် မြေ ကြီးမှ တုန်ဟည်းသံတို့သည် သူ့ကိုကျော်ဖြတ်ကာ လမ်းတစ်ဖက် သို့ ရောက်သွားပြီး တဖြေးဖြေး ဝေးသွားသည်။ ထိုအသံများ ကား မိုးထစ်ချုန်းသံနှင့် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသံ၊ ငလျင် လှုပ်သံနှင့် ရေတက်သံတို့ပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရုံးသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အူးမူရူး ဇာတိသားဖြစ်သည့် စာရေးကြီးက ယခုခေတ် ကာလသမီးများ ကာလသားများ လူကြီးသူမတို့စကားကို နားမထောင်ဘဲ အချိန် မတော် သွားလာကြတတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကိတိပ္ပနတ်ကြီး စိတ်ဆိုးကာ ဒဏ်ခတ်သွားကြောင်းကို စိတ်ဆိုး မာန် ဆိုး ဖြင့် ပြောနေသည်။

ယခုခေတ် ကာလသမီး ကာလသားများသည် ကိတိပ္ပနတ် မင်းကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးကြဘဲ ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူး သေးကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မျက်စိကန်း တစ္ဆေမကြောက် ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့တွင် သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ရ ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောနေသည်။

ဂျူးလီယတ်စ်သည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော စွေး
ကွက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ထိုနေ့ညက ကြောက်စရာအဖြစ်ကို တွေး၍
ကြက်သီးထနေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့ခဲ့သည်မှာ တစ်
ပတ်မျှသာ ရှိသေးသည့်တိုင် သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ တစ်ဘဝလောက်
ကြာပြီဟု ထင်မိသည်။ ကျယ်ပြန့်သော ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ခြား
နေသည့် အခြားဘဝဟု ထင်မိသည်။ ထိုဟာလာဟင်းလင်းကွက်
လပ်ကြီးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်း လာနေ
သည်ဟု ထင်မိ၏။

ထိုကွက်လပ်ကြီး၏ ဤမှာဘက်တွင် ဂျူး လီယတ်စ် ရှိပြီး
အခြား တစ်ဖက်တွင်မူ ကိတ်ပုနတ်မင်း စိတ်ဆိုးသဖြင့် နတ်ကိုင်
ခြင်း ခံရသည့် ဂျေနက်နှင့် သူ့အမေတို့ ရှိလေသည်။

[နိုက်ဂျီးရီးယား စာရေးဆရာ Chinua Achebe ၏ *The Sacrificial Egg* ကို ပြန်ဆိုသည်။]

ကိုက်ရှစ်ဆယ် အပြေး

ကန်တင်လိုက်သော ဘောလုံးသည် ဝေး၍ မြင့်သည်။ ဘောလုံးကို သူ့ ခုန်ဖမ်းလိုက်၏။ သူ့ ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ဝင်လာသော အလယ်နောက်တန်းလူကို တင်ပါးဖြင့် ဆောင့်တုန်းထုတ်လိုက်သည်။ ဘောလုံးသည် လက်ထဲသို့ရောက်လာကာ တန်ခနဲ ဖြစ်သွားသော အတွေ့ကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။ ရှေ့တန်းအလယ်လူသည် သူ့ အနီးသို့ ခုန်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ခြေကိုအသာမြှောက်ကာ ဘောကွင်းအလယ်စည်းအနီးမြက်ခင်းပေါ်တွင် လုံးထွေးရစ်ပတ်ဖြစ်ကာ လဲကျနေသည့် အလံကိုင့်နှင့် ပိတ်ဆို့ သူတစ်ယောက်တို့ အပေါ် ကျော်လွှားလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ရှေ့တန်း အလယ်လူသည် သူ့အနီးသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာကာ သူ့ ချွေးကို လက်ဖြင့် ပုတ်ချလိုက်၏။ သူသည် စည်းအပြင်ဘက် ဆယ်ကိုက်လောက်အထိ ရောက်နေပြီး သက်သက် သာသာဖြင့် ဆက်၍ ပြေးလာခဲ့သည်။ စည်းထားသည့် သားရေစွပ်များသည် သူ့ ပေါင်သားများ၊ ခြေသလုံး ကြက်သားများပေါ်တွင် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။

သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသော ခြေသံများကို သူကြားနေရလည်။ သူသည် သူတို့အထဲမှ ခွဲထွက်၍ ပြေးလာခဲ့သည်။ အခြားသော နောက်တန်းလူများက သူ့ရှေ့မှနေ၍ ဘေးစည်းဆီသို့ ပြေးနေကြသည်။

သူ့နောက်ကို လိုက်နေကြသူများ၊ ဘောလုံးကိုစောင့်ယူရန် အတွက် နေရာလုယူနေကြသူများ၊ သူ့ဖြတ်ပြေးရမည့်ကွင်းပြင်။ ထိုအရာများ အားလုံးသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ထင်ရှားသည့် ပုံရိပ်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။ လူတွေ၊ အသံတွေ၊ ပြေးလွှားနေသည့် ခြေသံတွေ ရောထွေးနေခြင်းသည် အဓိပ္ပါယ်မရှိ ရှုပ်ထွေးနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သူ့တစ်သက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ် သဘောပေါက်လာသည်။

သူသည် ဘောလုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာပိုက်၍ ပြေးလာခဲ့ရင်း သူ့ဘာသာသူ သဘောကျ၍ ပြုံးသည်။ သူ့ဒူးများသည် အထက်သို့မြောက်တက်ကာ သူ့တင်ပါးသည် မညီမညာသော မြေကြီးပေါ်တွင် ပြေးလာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ တင်ပါးဘဝှယ် တွန့်လိမ်နေသည်။ အလယ်နောက်တန်း လူသည် သူ့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာသည်တွင် သူသည် ဘေးနားသို့ ရှောင်ပြေးလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုလူက သူ့ကို ပခုံးဖြင့် လိုက်တိုက်ထုတ်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ ထိုသူသည် သူ့ဆီသို့ လက်ကားရား ခြေကားရားဖြင့် ပြေးလာနေသည်။ သူသည် ဘောလုံးကို တင်းကျပ်စွာပိုက်ကာ ထိုသူ့ကို ခပ်ပြင်းပြင်းဝင်တိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဘေးအန္တရာယ်လေး နာသွားသည်။ ဒူးကိုမြောက်၍ အားကုန်ပြေးလာရာမှ ပေါင်နှစ်ရာရှုံ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် ဆောင့်ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လောက် ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ပစ်ခဲ့လျှင် တစ်ဖက်လူ လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့လောက်ပြီဟု သူထင်သည်။ ခြေထောက်များနှင့် သူ့လက်များသည် သူ့မသိဘဲ လှပစွာ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ သူသည် သူ့ရှေ့တွင် ကာဆီးထားသည့် တစ်ဖက်လူကို ရှောင်၍ ပြေးလာခဲ့သည်။ အနီးသို့ရောက်သည့် အခါတွင် သူသည် ထိုလူကို လက်မောင်းဖြင့် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

လက်သည် ပူခနဲဖြစ်သွားကာ နှာခေါင်းမှ သွေးများသည် သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ ဖြာကျလာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုလူ၏မျက်နှာသည် ရှုမဲ့သွားကာ ခေါင်းသည် တစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွားသည်။ သူသည် ချာခနဲ ပြန်လည်လာခဲ့ကာ ဂိုးစည်းထဲသို့ ပြေးလာခဲ့စဉ် ထိုလူအား ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားအောင် ကန်ပစ်ခဲ့သည်။ နောက်မှလိုက်လာသော ခြေသံများသည် ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သည်အဖြစ်အပျက်သည် ဘယ်လောက်များ ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ထိုစဉ်က ဆောင်းဦးပေါက် ဖြစ်မည်ထင်၏။ ညတိုင်း အအေးဓာတ်ကဲသည်။ ထိုအချိန်ဆိုလျှင် ဘောလုံးကွင်း ပတ်ပတ်လည် မေပယ်ပင်ကြီးတွေကလည်း လေထိုက်လျှင် သစ်ရွက်တွေ ကြွေတတ်သဖြင့် မြေပြင်တွင် ရော်ရွက်တွေ ဖုံးနေတတ်သည်။ ညနေတိုင် သူတို့ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းရာသို့ လာကြည့်တတ်သည့် ကေခင်မလေးတွေကလည်း ချမ်းစပြုပြီဖြစ်သဖြင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီပေါ်တွင် ပိုလိုကုတ်အင်္ကျီ လှလှကလေးတွေ ထပ်ဝတ်တတ်လာကြသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိသွားပါပကော။

နွေဦး၏ ဆည်းဆာရောင်ထဲတွင် ဒါလင်သည် သူတစ်ခါက ဘောလုံးကစားခဲ့သည့် ကွင်းထဲမှ လေးကန်စွာ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် လှပသည့် ရှူးဖိနပ်ကို စီးကာ ရုံးတက်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။ ၁၅ နှစ်အတွင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆယ်ပေါင်တိုးလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၀၀ ဖိုင်ဖိုင်ကြီး မဟုတ်သေး။ ၁၉၂၉ ခုနှစ် နှင့် ၁၉၄၀ ခုနှစ် ကြား ကာလ၏ အရိပ်အယောင်များကမူ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်စပြုလေပြီ။

ဘောလုံးနည်းပြဆရာသည် တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ ပြုံးနေသည်။ လက်ထောက်နည်းပြဆရာများမှာလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ လူစားသွင်း၍

ကစားသူ တစ်ယောက်ယောက်က မမျှော်လင့်ဘဲ ဘောလုံး တစ်ချက် ကောင်းကောင်းမိလိုက်လျှင် သည်လိုပင် သူတို့သည် အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်နေကျဖြစ်သည်။ သည်လို ကစား နိုင်လျှင် သူတို့အသင်း နာမည်ထွက်ပြီ။ ထိုနှစ်အတွက် ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ လောက်ကတော့ အေးအေးကလေး ပိုက်မိပြီ။

ဒါလင်သည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းနှင့် မှန်မှန်ရှု၍ ပြန်လှည့် ပြေးလာခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခေါက်သည် နောက်ဆုံးလေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုက်ပေါင်း ရှစ်ဆယ် ပြေးလာခဲ့သည့်တိုင် မောပန်းခြင်းမရှိ။ ရှင်လန်းပေါ့ပေါ့ နေသည်ဟု သူ ခံစားရ သည်။ ချွေးပေါက်များသည် မျက်နှာပေါ်သို့ စီးကျလာကြ၏။ သူ၏ အားကစားအင်္ကျီမှာလည်း ချွေးတွေနှစ်နေလေပြီ။ ပူနွေး စိုစွတ်သည့် ချွေးများသည် ဆီလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ချောမွတ် အောင် လုပ်ပေးနေသကဲ့သို့ရှိသည်။ သည်အရသာမျိုးကို သူ သဘောကျသည်။

ဘောကွင်းထောင့် တစ်ထောင့်တွင်မူ အားကစားသမား အချို့သည် မြေမကျသောဘောကို ကန်နေကြသည်။ ဘောလုံး အသစ်နံ့မှ ထွက်သော သားရေနံ့သည် ညနေခင်း လေပြည်ထဲ တွင် မွှေးနေသည်။ တစ်ဖက်ကွင်းတွင် ဘောလုံးသမားသစ်များ သည် ခြေစမ်းပွဲ ကစားနေကြသည်။ ရွှေတန်း အလယ်လူ၏ အော်သံ၊ ခြေထောက် ၁၁ စုံ၏ တဘုန်းဘုန်း မြေကျသံ၊ ဘော လုံး နည်းပြဆရာများ၏ အော်သံ၊ ကွင်းဘေးမှ ကျောင်းသား များ၏ အော်သံ၊ တခြားကွင်းများမှ အော်သံ များကို သူ ကြားရသည်။

သူသည် ကွင်းအလယ်သို့ရောက်ပြီး ဂိုးဘက်သို့ ပြန်ပြေးလာ စဉ် ထိုအသံများကို ကြားရသဖြင့် ပျော်နေသည်။ သည်တစ် ကြိမ်ပြေး ပြီး လျှင် ဘောလုံး နည်းပြသည် သူ့ကို နောက် တစ်ခေါက် အပြေးခိုင်းလိမ့်ဦးမည်။ စနေနေ့တွင် မိမိတို့ ဘော အသင်းသည် အီလီနိုက် အသင်းနှင့် ကစားရမည်။

၁၅ နှစ်တောင် ရှိသွားပါပကော။

ဘောလုံးလေ့ကျင့်ပြီးနောက် ရေပန်းအောက်တွင် ရေချိုးလိုက်ရသည့်အရသာကို သူ့သတိရနေသည်။ ပူနွေးသည့်ရေပေါက်များနှင့် ဆပ်ပြာမြှုပ်များသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စီးကျနေကြ၏။ ရေပန်းမှ ရေတွေ့ကျသံနှင့်အတူ သိချင်း အော်ဆိုနေသော နုပျိုသည့် အသံများကို သူ့ကြားရသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါများဖြင့် ပွတ်တိုက်နေသည်ကို သူမြင်ယောင်သည်။

ဘောလုံးသင်း မန်နေဂျာများက ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေကြသည်။ ရှုတ သင်းမြဲသော ဆောင်းစိမ်းနံ့ကို သူ့ရသည်။ အားလုံးက သူ့ကို ဩဇာလက်ခုပ်ပေးကာ အဝတ်အစားလဲနေစဉ် သူ့ကျောကို လာပုတ်ကြသည်။ ဘောလုံးသင်း ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူသည့် ပက်ကတ်က သူ့အနားသို့ ရောက်လာကာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး 'မင်းကတော့ နောက်နှစ်နှစ်လောက် အထိ အနယ်နယ် လိုက်ကစားနေရဦးမှာ ပါကွာ' ဟု ပြောသည်။

ဘောလုံးအသင်း လက်ထောက်မန်နေဂျာများက သူ့ကိုယ်ကို ပွတ်သပ်နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။ သူ့ခြေထောက်တွင် ခိုက်မိသွားသည့်နေရာကို အရက်ပြန်နှင့် အိုင်အိုဒင်း သုတ်လိမ်းပေးနေသည်။ တကယ်တော့ ထိုဒဏ်ရာသည် ဘာမှမကြီး၊ ကုတ်မိသည့် ဒဏ်ရာကလေးသာဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ထိုဒဏ်ရာကလေးတစ်ခု ရှိသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မည်မျှ လတ်ဆတ်နုပျိုကြောင်း၊ မည်မျှ ကျန်းမာပကတိ ရှိကြောင်း၊ မည်မျှ ခိုင်မာ တောင့်တင်းနေကြောင်းကို ဒါလင်ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဘောလုံး လက်ထောက် မန်နေဂျာက ထိုဒဏ်ရာကလေးပေါ်တွင် ပလတ်စတာတစ်ခု ကပ်ပေးလိုက်သည်။ ရေပန်းဖြင့် ရေချိုးပြီး လတ်ဆတ် နီရဲနေသော သူ့အရေပြားပေါ်တွင်

ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသော ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသည့် ပလတ်စတာကလေးကို သူမြင်သည်။

သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ အဝတ်အစားလဲနေသည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ၏ ပျော့ပျောင်း အိစက်သည့်အတွက် သိုးမွှေး ခြေအိတ်များ၏ နူးညံ့သည့် နွေးထွေးမှုနှင့် ဖလန်နယ်ဘောင်းဘီ၏ နူးညံ့နွေးထွေးမှုတို့သည် တင်းကျပ်သည့် ပခုံးသိုင်း၊ တင်းကျပ်သည့် ဒူးစွပ်နှင့် ပေါင်စွပ်တို့ကို ပတ်ဆင်ပြီးနောက်တွင် ဆုလာဘ်ကြီး တစ်ခုကို ခံစားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ရေခဲရေ အေးအေးဆိုးဆိုးကို ဆက်တိုက် သောက်လိုက်သည်။ အေးမြနေသော ရေသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တိုင်းသို့ စီးဆင်းသွားခဲ့ပြီးနောက် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းစဉ် အော်ခဲ့သည့် အသံ၊ ချွေးပေါက်များနှင့် တရစပ် ပြေးလွှားခဲ့ရခြင်း တို့ကြောင့် ခြောက်သွေ့သွားခဲ့သော လည်ချောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ ချောင်ကြိုချောင်ကြားအထိ ရောက်သွားကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို အေးမြသွားစေသည်။

၁၅ နှစ် ကြာခဲ့ပြီကော။

နေလုံးသည် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ အားကစားကွင်းနောက်ဘက်ရှိ ကောင်းကင်သည် စိမ်းနေ၏။ သူသည် သစ်ပင်ကြီး ကြားမှ ထိုးထွက်နေသော အားကစားကွင်းအဆောက်အအုံများကို လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ရယ်လိုက်သည်။ စနေနေ့ဆိုလျှင် သူတို့ဘေးလုံးသင်း ကွင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းလာသည်နှင့် အသံပေါင်း ၇၀၀၀၀ တို့သည် အော်ဟစ်ဩဘာ ပေးကြတော့မည်။

ထိုဩဘာသံများအနက် အများစုသည် သူ့ကို ရည်ရွယ်၍ပေးသော ဩဘာသံများဖြစ်ကြောင်းကို သူသိသည်။ သူသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော ဆည်းဆာထဲတွင် ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်လာရင်း ကျောက်စရစ် ခဲလုံးကလေးများ ပေါ်တွင် နင်းလာသော သူ့ဖိနပ်သံကို နားထောင်လာသည်။ သူ့အရေ

ပြားပေါ်တွင် လှုပ်ရှားလိုက်ပါလာသော အဝတ်အစားများ ၏ အတွေ့ကို သူခံစားမိသည်။

ညနေခင်းလေကို ရှူရှိုက်ရင်း စိုစွတ်သော သူ့ဆံပင်များ ကြားထဲသို့ အသာအယာ တိုးဝင်လာသော လေ၏ အတွေ့ကို သူသိနေသည်။ လေတိုးသဖြင့် သူ့နားရွက်ကြားနှင့် လည်ကုပ် သည် နေလို့ကောင်းရုံ မအေးစိမ့်စိမ့်ကလေးဖြစ်နေ၏။

လမ်းပေါ်တွင် ရပ်ထားသည့် ကားထဲ၌ လူစီသည် သူ့ကို စောင့်နေသည်။ မော်တော်ကားမှာ အမှီးလှန်ထားသည်။ လူစီ နှင့် တွေ့လျင် သူ့ထုံးစံအတိုင်း အားလုံးကို သူ သတိပြုလိုက် သည်။ ကြည့်စမ်း၊ လူစီဟာ ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ ကြမ်းတမ်း ၍ ရွှေရောင်တောက်နေသည့် ဆံပင်တွေ၊ ရီဝေဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးတွေ၊ တောက်ပရွန်းလဲ့၍ ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းတွေ။

လူစီက မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရတာ ရှရဲ့လား’

‘ရပါတယ်’

အိစက်နေသော မော်တော်ကား ကူရှင်ပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ခြေနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ ဆန့်ထုတ်လိုက်မိသည်။ ကိုက်ရှစ်ဆယ် ပြေးခဲ့ရသည်ကို တွေးမိပြီး ပြုံးသည်။

‘ဒီနေ့ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ’

လူစီသည် သူ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကူရှင်ပေါ်သို့ တက်၍ ဒူးထောက် လိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက် သည် ဒါလင်၏ နားနောက်သို့ ရောက်နေသည်။ ဒါလင်က ကား ကူရှင်နောက်မှီတွင် ခေါင်းတင်လှဲနေစဉ် သူ့ကို နှမ်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် လူစီသည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းမှီကာ မျက်နှာ ကို သူ့ရှင်တွင် အပ်ထားလိုက်သည်။ ဒါလင်က သူ့ကို ဖြည်း ညင်းစွာ နှမ်းကာ သူ့လက်ခုံဖြင့် လူစီ၏ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ် ပေးနေသည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာရှိ ဓာတ်တိုင်မီးရောင်သည်

သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်သို့ ဖြာကျနေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

လူစီသည် မော်တော်ကားကို ကန်ဘေးသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း ကန်တစ်ဖက် တောင်ပေါ်မှ လဝန်းကြီးက တငြိမ်ငြိမ်ထွက်လာသည်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒါလင်က လှုပ်ရှားလာကာ လူစီကို ညင်သာစွာ ဆဲယူလိုက်ပြီးနောက် နှမ်းနေသည်။ လူစီ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် နူးညံ့လာကာ လူစီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။ လူစီ၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ စဲနေသည်။ သူသည် လူစီနှင့် သူ့ကြိုက်သလို နေနိုင်ကြောင်းကို ပထမအကြိမ် သဘောပေါက်လာသည်။

‘ဒီခန့်ည တွေ့မယ်လေ၊ ခုနစ်နာရီပြီးရင် ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ အပြင်ထွက်လို့ရတယ် မဟုတ်လား’

လူစီက သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ရှိနေသေးသည်။

‘ရတယ်လေ၊ ထွက်ခဲ့မယ်၊ ကိုယ်ကကော ထွက်လို့ရရဲ့လား၊ တော်တော်ကြာ ဘောလုံးနည်းပြဆရာက ပြဿနာ တက်နေဦးမယ်’

ဒါလင်က ပြုံး၏။

‘ဘောလုံးနည်းပြကို ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်၊ ခုနစ်နာရီခွဲထိ အောင်တော့ စောင့်နိုင်ပါတယ်နော်’

လူစီက သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း

‘ဟင့်အင်း၊ မစောင့်နိုင်ဘူး’ ဟု ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှမ်းနေကြသည်။ လူစီက ကားကိုစက်နှိုးပြီး ညစာစားရန် မြို့ထဲသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ သူက သီချင်းတအေးအေးဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိ ခရစ်စယန် ဒါလင်သည် နွေဦးမြက် ခင်းပါးပါးကလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ မြက်ခင်းသည် သူ ဘောလုံးကစားခဲ့တုန်းက မြက်ခင်းထက် ပိုစိမ်းနေသည် ထင် ရ၏။

ဒါလင်သည် အားကစားရုံကြီးကို ငေးကြည့်သည်။ အား ကစားရုံကြီးသည် ဆည်းဆာနေခြင်းထဲတွင် လူသူ တိတ်ဆိတ် သော အဆောက်အအုံပျက်ကြီးတစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

ပထမဆုံး သူ စကစားသည့် စနေနေ့တုန်းက ဒါလင်သည် လက်ရွေးစင် ပထမတန်း ဘောသင်းမှာ ဝင်ကစားခဲ့ရခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုနောက်မှစ၍ သူသည် နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် စနေနေ့တိုင်း ပထမတန်း လက်ရွေးစင် ဘောသင်းမှာချည်း ကစားလာခဲ့ရ သည်။ သို့ရာတွင် အားရပါးရ စိတ်တိုင်းကျ ကစားခဲ့ရသည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ မရှိသေး။ တစ်ပွဲမျှ သူမပျက်ခဲ့။ သူ အဝေးဆုံး ပြေး ခဲ့သည်မှာ ကိုက်သုံးဆယ့်ငါးကိုက်သာ ရှိသည်။ ယင်းမှာလည်း ကိုယ်က အနိုင်ရထားပြီးဖြစ်သည့်ပွဲမှာ ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် သူတို့အသင်းသို့ တတိယတန်းအသင်းမှ ခိုက်ထ ရစ်ဆိုသည့် ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက် ရောက် လာ သည်။ အသားညိုညိုနှင့် ဝစ္စကိုဆင်နယ်မှ ဂျာမန်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်လို အပြေးသန်သည်။ ပွဲတိုင်း စည်း တွေ တက်နင်းကျော်ပစ်သည်။ လူတွေထဲကို အတင်းဝင် တိုး တိုက်ပစ်သည်။ တစ်ခါမျှ အနာတရ ဖြစ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ သူ ကစားလျှင် သည်အတိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း က စား တတ် ဆည်။ အမှတ်တွေလည်း အမြဲတမ်းလိုလို ရသည်။ ကွင်းထဲတွင်လည်း သူမရောက်သည့် နေရာဟူ၍ မရှိ။ နေရာကိုင်းသို့ သူရောက်သည်။ ဘောလုံး လေးလုံးပို့လျှင် သုံးလုံးသည် သူ့ ခြေထဲတွင် ရောက်

နေတတ်သည်။ တစ်ဖက်ကွင်းသို့ ဘောလုံးယူသွားလျှင်လည်း သူက ရှေ့ဆုံးက။

ဒါလင်က အပိတ်အဆိုကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဘောလုံး ဖျက်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ စနေနေ့များတွင် ဒါလင်သည် မစ် ချီဂန်၊ မီလီနိုက်စ်မြို့တွင် ကစားလာခဲ့သည့် ဆီဒင်ဘောသမား ခေါ် ပိုးလတ်ဘောသမားတွေနှင့် သွားလေ့ကျင့်သည်။ သူတို့ က ဘောကန်ချက်ပြင်းသည်။ ဂိုးသွင်းပြီဆိုလျှင်လည်း တစ်လုံး ပြီးတစ်လုံး ဆက်တိုက်သွင်းနိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ ခိုက်ထရစ်က သူ့နောက်မှ မီးရထားခေါင်းဘွဲ့ကြီးတစ်ခုလို အပြင်းလိုက်လာ ပြီး ဘောလုံးယူရန် စောင့်နေစဉ် အသားစင်းသည့် ဓားကြီး တွေလို လက်ကြီးတွေ ကိုးရိုးကားရားဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်းညှပ်နေ ကြသော တစ်ဖက်သင်းမှ ဘောသမားများကို ခေါင်းတိမ်း၍ ရှောင်ရသည်မှာလည်း အမော။

သို့တိုင် သူသည် ကောင်းစွာ ကစားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကျောင်းတွင် ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေသည်။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေထဲ တွင် ယောက်ျားကလေးတွေ သူနှင့် သိရသည်ကို ဂုဏ်ယူကြ သည်။ သူတို့ ကောင်မလေးများနှင့် သူ့ကို ဂုဏ်ယူ၍ မိတ်ဆက် ပေးကြသည်။ ကောင်မလေးတွေကလည်း သူ့ကို အသိအကျမ်း ဖွဲ့ချင်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် လူစီကမူ သူ့ကိုချစ်သည်။ လူစီသည် သူ ကစားသည့် ဘောပွဲများကို တစ်ပွဲမှမလွတ်။ ရွံ့တွေတစ်ကိုယ်လုံး ပေရေက အမေကပင် မမှတ်မိသည့် ရုပ်မျိုးဖြစ်စေ လူစီကမူ သူ့ကို မှတ်မိသည်။

ဘောလုံးပွဲပြီးလျှင် လူစီသည် အမိုးလှန်ထားသည့် ကား ပေါ်တွင် သူ့ကိုတင်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့တတ်သည်။ အမိုးလှန်ထား ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူနှင့် ဒါလင်တို့ ကြိုက်နေကြ သည်ကို တစ်ကျောင်းလုံးသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ချင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဖေက ချမ်းသာသဖြင့် သူ့ကို ပေးလိုက်

သည့် လက်ဆောင်တွေကလည်း ဖောခြင်းသောခြင်း၊ လက်ပတ်
နာရီ အမျိုးမျိုး၊ ဆေးတံ၊ ဆေးလိပ်သေတ္တာ၊ ပိုက်ဆံအိတ်၊
အခန်းထဲတွင် ဘီယာ အအေးစိမ်ဖို့ ရေခဲဘူး၊ အခန်းပြတင်း
ပေါက် ခန်းဆီး၊ ဒေါ်လာ ၅၀ တန် အဘီဇာန်စာအုပ်။ *

‘မင်းက သိပ်ပိုက်ဆံသုံးတာပဲ။ မင်းအဘိုးကြီး ရွာထားတာ
တော့ ကုန်ပါပြီ’

တစ်ခါတွင် လူစီက အထုပ်ကြီးအထုပ်ငယ် ခုနစ်ထုပ်ကိုပိုက်
၍ သူ့အခန်းသို့ ပေါက်လာပြီး ပစ္စည်းများကို ထိုင်ခုံပေါ်သို့
ပစ်တင်လိုက်စဉ် ဒါလင်က ပြောသည်။

‘စကားများမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကို နမ်းစမ်း’

လူစီက ပြောသည်။

‘မင်းသုံးတာတွေ မြင်ရင် အဘိုးကြီးတော့ နှမြောမှားပဲ၊
သနားပါတယ်ကွာ’

‘အို...ခေါက်ထားစမ်းပါ၊ ကိုယ် ယူ့ကို လက်ဆောင်ပေး
ချင်လို့ ဝယ်လာတာ’

‘ကိုယ် ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ဆောင်ပေးမှလဲ’

‘ကိုယ် သဘောကျလို့ပေါ့၊ ကဲပါ နမ်းစမ်းပါ၊ ဒုယူက
အရေးကြီးတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ သိတယ် မယုတ်လား’

‘သိပါတယ်’ ဟု ဒါလင်က ဖြေသည်။

‘မနေ့က’ စာကြည့်တိုက်ကို သွားပြီး ယူ့ဖို့ စာတွေသွားကူး
တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပြောနေတာကြားခဲ့တယ်၊ ဟေ့
ဒီနေ့ စာကြည့်တိုက်ကို ခရစ်စယန်ဒါလင် လာမယ်လို့ပြောတယ်၊
အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နော်လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်း
ပြောနေကြတယ်’

‘လိမ်ပြောနေတာ’

‘ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့
ရည်းစားပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ကိုယ်ကို တာဖြစ်လို့ ပေါင် လေးဆယ်လောက်
လေးတဲ့ အဘိဓာန်စာအုပ်ကြီး ဝယ်ပေးရတာလဲ’

‘ယူက လူတိုင်းက အတင်ကြီးတဲ့လူ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒီတော့
ပိုပြီးအထင်ကြီးဖို့ ဒါကြီးကို ဝယ်ပေးရတာပေါ့’

၁၅ နှစ် ကြာခဲ့ပြီကော။

ကျောင်းမှထွက်သည့် အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်
ခဲ့ကြသည်။ သူ့ဘဝတွင် မိန်းမတွေအများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။
သို့ရာတွင် သူတို့မှာ အပျော်ထားသည့် ရည်းစားများသာ ဖြစ်
သည်။ သူတို့အားလုံး ယူကို အထင်တကြီးဖြင့် ချစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
သည်။ ထိုအထဲတွင် နွေရာသီစခန်းတစ်ခုမှ ဆရာမ ချောချော
တစ်ယောက်၊ သူ့ဇာတိမြို့ကလေးက အပျိုကြီး တစ်ယောက်၊
နောင်တွင် သူ့ကို စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်နေပြီး လူစီ အမေကွယ်လွန်သည့်
အခါ လူစီ အိမ်သို့ပြန်သွားချိန်တွင် သူ့ကိုကပ်နေသည့် လူစီ၏
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်။

လူစီသည် ထိုအကြောင်းများကို သိပုံရသည်။ သို့ရာတွင်
တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မသိဟန်ဆောင် နေခဲ့ကာ သူ့အခန်းကို
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပို့မြဲ။ စနေနေ့ ဘောပွဲများတွင် သူတို့
အသင်းနှင့်ဆိုင်အသင်းတို့ ပြိုင်ကစားလျှင် လာ၍ အားပေး
မြဲ။ လက်ထပ်ရန်စိတ်ကူးကာ သူနှင့်အတူ နယူးယောက်တွင်
လာနေပြီး ညတွင် ညကလပ်များ၊ ပျော်ပွဲစားရုံများ၊ ဇာတ်ပွဲ
များသို့ သွားမြဲ။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ သွားဖွေးဖွေး၊ ရယ်ပြုံးပြုံး၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက် ကြံ့ခိုင်သည့်တိုင် အားကစားသမား တစ်ယောက်၏
ဟန်မျိုးဖြင့် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေကာ ညနေခင်း ဝတ်စုံကို
ဝတ်ထားသည့်သူ့ကို သဘောကျမြဲ။ ဝတ်ကောင်းစားလှတို့ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည့် နာမည်ကျော် အမျိုးသမီးများကဘေးတွင်
လူစီနှင့်အတူ လိုက်လာသည့်သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြမြဲ။

စာရေးမင်ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ပိုင်သည့် လူစီ၏ အဖေသည် နုလူးယောက်တွင် သူ့အတွက် ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခု ဖွင့်ပေးသည်။ သူ့ကို စာရင်း အကိုင်ခိုင်းသည်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သည် မြစ်ကို မျက်နှာပြုထားသည့် ဘီထက်မင်းပလေ့စ် ရပ်ကွက်က အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်တွင် နေကြပြီး တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ သောင်းငါးထောင် ရကြသည်။ ထိုခေတ်ကမူ မင်လုပ်ငန်းကလည်း ကောင်းသဖြင့် သူတို့တစ်တွေ ဟန်ကျနေသည်။ ပြပွဲတို့၊ ဟောပြောပွဲတို့ ဆိုလျှင်လည်း သူတို့လင်မယား မရောက်သည့်ပွဲဟူ၍ မရှိ။ သူတို့ရသည့် ဒေါ်လာသောင်းငါးထောင်သည် ထိုစရိတ်များဖြင့်ပင် ကုန်သွားသည်။

ညနေဆိုလျှင် လူစီသည် ဒါလင် ဝါသနာပါသည့် ပန်းချီပြပွဲများ၊ လေးနက်သော ပြဇာတ် ပထမဆုံးညများကို သွားကြည့်တတ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒါလင်သည် တွေ့ရာမိန်းကလေးများနှင့် လျှောက်ပေ့နေတတ်သည်။ ဒါလင်သည် တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ် ဘောလုံးပျော့ကစားပြီး ငယ်ငယ် ဘောကစားခဲ့တုန်းကလိုပင် သန်မာတောင့်တင်းလျက်ရှိသေးသည်။ လူစီကလည်း စေးနဲသူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြင့် သူ့ယောက်ျားကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ လူတွေရှိနေသည့် အခန်းညွှန်ခံပွဲတို့ ဘာတို့ရောက်လျှင် လူတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့ယောက်ျားအနီးသို့ကပ်ကာ ကိုယ့်ယောက်ျားမို့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ယူလောက်ချောတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူးဟု ပြောတတ်သည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ်သည် နေရာတိုင်းကိုရောက်လာသကဲ့သို့ ဒါလင်၊ သူ့ဇနီး လူစီနှင့် မင်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူ့ယောက္ခမ ထံသို့လည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ယောက္ခမသည် အခြေအနေကောင်းလာနိုးဖြင့် ၁၉၃၃ ခုနှစ်အထိ စောင့်၏။ ထိုနောက်တွင် မူ သူ့ယောက္ခမသည် သူ့ကိုယ်သူ သေနှုတ်ဖြင့် အဆုံး စီရင်

၂၂၀ မြသန်းတင့်

သွားခဲ့သည်။ ဒါလင်သည် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း အခြေအနေကို လေ့လာရန် ချီကာဂိုသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ချီကာဂိုသို့ရောက်၍ သူတို့ကုမ္ပဏီကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ကုမ္ပဏီတွင် ဘာမျှမရှိတော့။ လက်ကျန်ဆို၍ အကြွေးများနှင့် မည်သူမျှမဝယ်ကော့ဘဲ ကျန်နေခဲ့သော မင် သိုး လေးဂါလန်သာ ရှိတော့သည်။

ဂျီပီ၊ ဗရတ်နှင့် ပီကာဆိုတို့၏ ပန်းချီကားများကို ပုံနှိပ်ထားသည့် ကားချပ်များ ချိတ်ဆွဲထားပြီး မြစ်ကို မျက်နှာမူထားသည့် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော သူတို့အခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြစဉ် လူစီက

‘ရှင် အရက်စသောက်တာကလဲ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ခုမှ နေ့လယ် နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်၊ သောက်နေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အစောကြီး သောက်နေရတာလဲ’ ဟု မေးသည်။

ဒါလင်က စတုတ္ထခွက် ကုန်အောင် မော့လိုက်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်သည်။

‘အရက် မသောက်လို့ ငါက ဘာလုပ်ရမှလဲ၊ တခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတာ၊ ကဲ ပါ နောက်တစ်ခွက်လောက် ငွေစမ်းပါဦး’ လူစီက တစ်ခွက်ငွေပေးသည်။

‘ကဲ လာ၊ ကျွန်မနဲ့ လမ်းလျှောက် ထွက်ကြရအောင်၊ မြစ်ဘေးမှာ လျှောက်မယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ မြစ်ဘေးမှာ မလျှောက်ချင်ဘူး’

ဒါလင်က ဗရတ်နှင့် ပီကာဆိုတို့ ပန်းချီကားချပ် များကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

‘ဒီလိုဆို ပဉ္စမရိပ်သာ လမ်းမကြီးမှာ လျှောက်မယ်’

‘အဲဒီ လမ်းမကြီးပေါ်မှာလဲ မလျှောက်ချင်ဘူး’

‘ဒီလိုဆို ကျွန်မနဲ့အတူ ပန်းချီပြတိုက်တွေကို လျှောက်ကြည့်
မယ်လေ၊ ပန်းချီပြတိုက်မှာ ကလီဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်
ရဲ့ကားတွေ ပြနေတယ်လို့ ကြားတယ်’

လူစီက တိုးတိတ်နူးညံ့စွာ ပြောသည်။

‘ပန်းချီ ပြတိုက်တွေကိုလဲ ငါမသွားချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ထိုင်ပြီး
ဝိစကိကလေး သောက်နေရတာက ပိုအရသာရှိတယ်၊ နေစမ်းပါ
ဦး၊ နံရံပေါ်မှာ ဒီပန်းချီကားချပ်တွေကို ဘယ်သူချိတ်ထားတာ
လဲ’

‘ကျွန်မ ချိတ်ထားတာပေါ့’

‘ငါကလဲ အဲဒီ ပန်းချီကားတွေကို သိပ်မုန်းတာ’

‘ဒီလိုဆို ဖြုတ်ထားလိုက်မယ်လေ’

လူစီက ပြောသည်။

‘နေပါစေတော့၊ ညနေကျရင် ငါ့မှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘဲ
နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ပန်းချီကားတွေရှိတော့ ဒါတွေကို ကြည့်ပြီး
စိတ်တိုလို့ ရတာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦးကွ၊ ခုခေတ်မှာ ပန်းချီဆရာ
တွေက ဒီလိုပဲ ပန်းချီဆွဲကြသလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နောက်ထပ် မသောက်နဲ့တော့’

‘မင်းက အဲဒီ ပန်းချီကားတွေကို သဘောကျသလား’

‘အင်း၊ သဘောကျတယ်’

‘တကယ်ပြောနေတာလား’

‘တကယ်ပေါ့’

ဒါ့လင်က နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့် ပုံနှိပ် ပန်းချီကား
များကို သေချာစွာ ကြည့်နေသည်။

‘အင်း ငါ့မိန်းမကတော့ စံပဲနော်၊ မင်း ပန်း ချီ ကား က အနောက်အလယ်ပိုင်း ရှုခင်းတွေပဲကွ၊ ငါကတော့ ရှုခင်းပန်းချီ ဆိုရင် အထဲမှာ အိမ်ကလေးတွေပါမှ သဘောကျတယ်၊ မင်း ကော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကားမျိုးကို သဘောမကျတာလဲ’

‘ခုတလောမှာ ကျွန်မက ပန်းချီပြတိုက်တွေကို လျှောက် ကြည့်နေတာ၊ ပန်းချီပြတိုက်လဲ ကုန်သလောက်ရှိနေပြီဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ညနေကျရင် မင်းဒါပဲ လုပ်နေတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ညနေဆိုရင် ကျွန်မ ဒါပဲလုပ်နေတာ’

‘ငါကတော့ ညနေဆိုရင် အရက်ပဲ သောက်နေတာပဲ’

လူစီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ နံရံပေါ်က ပုံနှိပ် ပန်းချီကားတွေကို လှမ်းကြည့်သော သူ့ယောက်ျား ဒါလင်၏ နဖူးကို ရှုတ်ခနဲ နှမ်းလိုက်သည်။ ဒါလင်က လက်ထဲတွင် ဝီစကီ ခွက်ကို မိမိရရ ကိုင်ထားသည်။ လူစီသည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက် ဝတ်ကာ သူ့ကို နောက်ထပ် စကားတစ်ခုနဲ့မျှမပြောတော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ညဦးပိုင်း သူပြန်ရောက်လာသည့် အခါတွင် အမျိုးသမီး ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်း တစ်ခုတွင် အလုပ်ရလာခဲ့ သည်။

သူတို့လင်မယားသည် မြို့လယ်ကောင်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြ၏။ မနက်လင်းလျှင် လူစီက မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ သွားရသည်။ ဒါလင်က အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အရက်ကိုသာ ဖိုယောက်နေသည်။ ကျသမျှ ကို လူစီက ထုတ်ပေးသည်။ ဒါလင် အလုပ်ရလျှင် သူ့မဂ္ဂဇင်း အလုပ်က ထွက်မည်ဟု ပြောထားသည့်တိုင် လူစီသည် မဂ္ဂဇင်း တွင် တာဝန်တွေကို တိုး၍တိုး၍ ယူနေရသည်။ စာရေးဆရာတွေ ကို အင်တာဗျူး လုပ်ရသည်။ အဖုံးနှင့် အတွင်း ပန်းချီများ အတွက် ပန်းချီဆရာ ရွေးရသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး

တွေနှင့် တွေ့ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ဖြင့် အချို့သူများနှင့် အပြင်သို့ထွက်၍ ညစာစားရသည်။ မိတ်ဆွေ သစ်တွေကို တွေ့ရသည်။ လူစီသည် သူတို့တစ်တွေကို သူ့ယောက်ျား ဒါလင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

တစ်ညနေ လူစီအလုပ်ပြန်လာစဉ် သူ့ကို နမ်းရှုပ်သည့်အခါ တွင် ဒါလင်က

‘မင်း ဦးထုပ်ကြီးက ဘယ်လို ဦးထုပ်ကြီးလဲကွ။ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။ လူစီ၏ ပါးစပ်မှ မာတိနီနဲ့ သင်းနေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ လူတိုင်းက လှတယ်လို့ ပြော နေကြတာ’

လူစီက ဒါလင်၏ခေါင်းမှ ဆံပင်တို့ကို ညင်သာစွာ ဖွပေးနေ သည်။

‘သေးလွန်းတယ်ကွ။ သေးတော့ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူး ပေါ့၊ ဒီဦးထုပ်ကလေးက မင်းဆောင်းဖို့မကောင်းပါဘူး၊ ချမ်း သာပြီး ခေတ်ဆန်တဲ့ အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ် မိန်းမတွေဆောင်း ဖို့ကောင်းတာ’

လူစီက ရယ်လိုက်သည်။

‘ခဲလဲ လူစီက ချမ်းသာပြီး ခေတ်ဆန်ပြီး ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ အသက် ၃၅ နှစ် အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်နေတာရှင်’

ဒါလင်က သူ့မိန်းမကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ကဲပါ ဆရာကြီးရယ်၊ သိပ်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ဒီဦးထုပ် ဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမဟာ အရင်တုန်းကလို ခပ်ရိုးရိုး ခပ်အအ မောင့် မိန်းမပါ’

လူစီက ဦးထုပ်ကို အခန်းထောင့်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ ပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်သည်။

‘ကဲ မောင့်မယား နံပါတ်တစ် မဟုတ်လား’

‘အမယ်လေး၊ မင်းလေသံက ပြင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒီလေမျိုးနဲ့ ဆိုရင် မီးရထားတစ်စင်းတောင် ခုတ်လို့ရတယ်’

ဒါလင်က သူ့မယားခေါင်းတွင် ဦးထုပ် အသစ်အဆန်းကို မြင်သဖြင့် ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးထုပ်ကို မကြိုက်လို့ရယ်တော့ မဟုတ်။ သူ့ဖခိုးသည်သည် ဦးထုပ်အသစ် နှင့် မျက်လုံးအောက်တွင် ဝါနီပြာဆေးတွေနှင့်ဆိုတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေ၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူစီက မာတီနီနဲ့ နံနေသော ပါးစပ်ကို ကွယ်သည့်အနေဖြင့် သူ့လည်ပင်းအောက်သို့ ခေါင်းလျှိုဝင်လိုက်ကာ

‘ဒီနေ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက် ကိုယ်စား စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီး ကော့တေးလ်နဲ့ ညှို့ခံရတယ်လေ၊ သူက တောင်ပေါ် သား စာရေးဆရာ ဆိုတော့ အရက်လဲ သောက်နိုင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ပြီးတော့ သူက ကွန်မြူနစ်တဲ့’

‘နေပါဦး၊ တောင်ပေါ်သား ကွန်မြူနစ်က ဘာဖြစ်လို့ အမျိုးသမီး ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးနေတာလဲ၊ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တုံး’

လူစီက ရယ်သည်။

‘ဒီခေတ် မဂ္ဂဇင်းတွေက အရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ အစုံ ပါနေပြီ၊ မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေသူတွေက လိုင်း ပေါင်းစုံမှာ သူတို့နေရာ လိုချင်ကြတာ၊ ပြီးတော့လဲ ဒီနေ့ခေတ် မှာ အသက် ၇၀ လောက်ဆိုရင် ကွန်မြူနစ်မဖြစ်ဖူးဘဲ စာရေး ဆရာရယ်လို့ သိပ်မရှိတော့ဘူး’

‘ကိုယ့်သဘောတော့ ဒီလူတွေနဲ့ မင်းကို မရောစေချင်ဘူး ကွာ၊ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့အတူ အရက်ဝိုင်းတွေလိုက် ဘာလိုက်နဲ့ ဆိုတော့’

‘အဲဒီ စာရေးဆရာကတော့ ရိုးပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူက အားနက်ဒေါ်ဆန်ကိုလဲ ဖတ်တယ်’

‘အားနက်ဒေါ်ဆန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

လူစီက သူ့လက်မောင်း ပွတ်သပ်နေရာမှထပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော ဆံပင်ကို ပြင်သည်။

‘အားနက်ဒေါ်ဆန်ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာလေ’

သူ လုပ်နေပုံကြောင့် လူစီ စိတ်ပျက်သွားပြီဟု သူထင်သည်။

‘ငါက အားနက်ဒေါ်ဆန်ကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးသိမလဲကွယ်’

‘တော်ပြီကွယ်၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်’

လူစီ ထွက်သွားသည့်အခါတွင် ဒါလင်သည် အခန်းထောင့်သို့ ထလာခဲ့ကာ လွင့်ပစ်ထားသော ဦးထုပ်ကလေးကို ကောက်သည်။ ဦးထုပ်ကလေးက ဘာမျှ မဟုတ်။ ကောက်ရိုးစကလေးတွေ၊ ပန်းနီနီကလေး တစ်ပွင့်၊ မျက်နှာဖုံးအနက်ကလေးတစ်ခု ဒါပဲဖြစ်သည်။ ထိုဦးထုပ်ကလေးသည် သူ့လက်ပေါ်တွင် ဘာမျှ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိုဦးထုပ်ကလေးသည် သူ့မယား လူစီ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သွားသည်။ မြို့ကြီးသူ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားနှင့် မဟုတ်ဘဲ တခြားယောက်ျားတွေနှင့် အပြင်ထွက် ဟိုတယ်တက် စားသောက်နေသည့် ခေတ်ဆန်သူ ချောချောလှလှ။

သာမန်လူတို့ နားမလည်နိုင်သော စကားများကို ပြောနေကြသူများ၊ စုတ်တံများဖြင့် ပန်းချီမရေးဘဲ တံတောင်ဆစ်များဖြင့် ပန်းချီ ရေးသည်ဟု ထင်ရသည့် ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာ

၂၂၆ မြသန်းတင့်

များ၊ သံစဉ်တစ်ခုမျှမပါဘဲ ဆင်ဖိုနီကြီး တစ်ပုဒ်လုံးကို ရေးကြသည့် သီချင်းရေးဆရာများ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် မိန်းမတို့အကြောင်းကို သိသည့် စာရေး ဆရာ များ၊ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား၊ ကားလ်မတ်တို့အကြောင်းကို သိသော စာရေးဆရာများ၊ ယင်းတို့ကို လေးဒေါ်လာတန် ညှာနှင့် ရောပစ်သော စာရေးဆရာများ၊ အမေရိကတွင် အချောဆုံးသော မိန်းမများကို သိသည့် စာရေးဆရာများ၊ သူတို့ကို ရယ်မောပျော်ရွှင်အောင် လုပ်တတ်သော နတ်သမီးများ၊ ဝါကျမဆုံးသော စာပိုဒ်များကိုဖတ်၍ ကျိတ်ရယ်တတ်သော၊ ကိုယ်ယောက်ျားကို ဘေဘီဟုခေါ်သော လင်ရိုမယားများကို သိကျွမ်းသော စာရေးဆရာများ။

ဒါလင်လည် ဦးထုပ်ကို အောက်သို့လွှတ်ချလိုက်သည်။ ဘာမျှမဟုတ်။ ကောက်ရိုးစကလေးတွေ၊ ပန်းနီနီတစ်ပွင့်နှင့် မျက်နှာဖုံး အနက်ကလေး တစ်ခု။

သူသည် ဝိစကိတစ်ခွက်ကို ဆိုဒါမရောဘဲ မော့ချလိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်အောင် ရေစိမ်ချိုးနေသည့် သူ့မိန်းမရွံ့ရာ ရေချိုးခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးသည် လူစီသည် အပျိုမကလေးတစ်ယောက်လို သီချင်းကလေး တအေးအေးဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူ့ဘာသာ သူ့သဘောကျပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် မျက်နှာကို ရေဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ပွတ်သပ်နေသည်။ သူ့သုံးသည့် ရေချိုးဆပ်ပြာမုန့်မှ ဇူးရှမူးကြိုင်သည့် အနံ့သည် အပေါ်သို့ထက်လာ၏။

သူသည် ရေချိုးကန်ဘေးတွင်ရပ်ပြီး သူ့ဇနီးကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့ဇနီးက သူ့ကိုပြုံး၍ မော့ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ ပူနွေးမွှေးကြိုင်နေသော ရေထဲတွင် တောက်ပနေသည့် ပန်းနုရောင်သူ့ ကိုယ်လုံးကို မြင်ရသည်။

'နောက်ကို ကိုယ့်ကို ဘေဘီ ဘေဘီလို့ မခေါ်နဲ့ကွာ၊ အဲဒါ လာပြောတာ'

လူစီသည် ရေချိုးကန်ထဲမှနေ၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် စိတ်မကောင်းသည့် အရိပ်အယောင် လွှမ်းလျက်။ ထိုစကားသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ် ဆောင်ကြောင်းကို သူ့သိသည်။

မကြာမီ ဒါလင် အလုပ် ရသည်။ သူ့ အလုပ်က အိမ် ပွဲစား၊ ကားပွဲစားအလုပ်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ဆိုစေ သူ့ရုံးတွင် စားပွဲတစ်လုံးရသည်။ သူ့နာမည်ရေးထားသည့် သုံးထောင့်သစ်သားတုံး ရှည်ရှည်ကလေးတစ်လုံး ရသည်။ သူသည် ဝတ္တရားကျေစွာ မနက်ကိုးနာရီတွင် ရုံးသို့သွားသည်။ သို့ရာတွင် ပွဲစားလုပ်၍ ဘာမှမစ့။ ထို့ကြောင့် သူလည်း ခြူးတစ်ပြားမျှ မရ။

ထိုအချိန်၌ သူ့ဇနီး လူစီမှာ ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ ဖြစ်နေလေပြီ။ သူ့တို့အိမ်တွင် လူစိမ်းအမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ ပြည့်နေတတ်သည်။ စကားမြန်မြန် ပြောတတ်၍ နှံ့ဆေးရေးပန်းချီ၊ ဝတ္ထုရေး ဆရာတို့၏ အလုပ်သမား သမဂ္ဂ စသည့် မရေမရာကိစ္စများကို ပြောလျှင် စိတ်ဆိုးတတ်သော လူစိမ်းအမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ ပြည့်နေတတ်သည်။

လူမည်းစာရေးဆရာများက သူ့အရက်စင်မှ အရက်တွေကို သောက်ပစ်ကြသည်။ ရေစတီတွေ အကြောင်း၊ သေနတ်ကိုင်တိုက်ရသည့် တိုက်ပွဲများ အကြောင်း၊ စက်ရုံ ဂိတ်ဝများနှင့် သတ္တုထွင်း အဝင်အဝများတွင် သံတုတ်ကိုင်၍ ရိုက်ပွဲဖြစ်ကြ

သည့် အကြောင်းတို့ကို ဖြည်းညင်းသည့်တိုင်ပြတ်သားစွာ ပြော
တတ်သည့် လက်တွင် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထကာ မျက်နှာထား
မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ရောမလူကြီးတွေ။ လူစီသည် ထိုလူများကြား
ထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိစွာဖြင့် လျှောက်သွားကာ
သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် ထိုသူများ
ကလည်း သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုနားထောင်သည်။ ယောက်ျား တစ်
ယောက်လို သူ့ကိုတန်းတူဆက်ဆံကာ ငြင်းခုံသည့်အခါ ငြင်းခုံ
ကြသည်။ လူစီသည် သူတို့အားလုံးနှင့် သိကျွမ်းသည်။ သူတို့အား
လုံးကို တန်းတူဆက်ဆံသည်။ ဒါလင် တစ်ခါမျှ မကြားဖူး
သော စာအုပ်များကို ဖတ်သည်။ မြို့ထဲတွင် လမ်းတကာသို့
ရောက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်
နေသည်။ နယူးဟောက်မြို့ကြီးမှ သန်းပေါင်းများစွာသော
လှိုင်းလုံးများထဲသို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ တိုးဝင်သည်။

လူစီ၏ မိတ်ဆွေများသည် ဒါလင်ကို ခင်ကြသည်။ သူသည်
ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကုပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့
သွားသည်။ ပရင့်စတန်တက္ကသိုလ် ဘောသင်းမှာ နောက်ဆုံး
နောက်ခံ ဘောသမားကောင်လေး အကြောင်း၊ နှစ်ယောက်
တန်းနောက်ခံလူထားသည့်စနစ် တိမ်ကောလာသည့်အကြောင်း
အပြင် စတော့ရှယ်ယာ ဈေးနှုန်းအကြောင်းသို့ စကားငပ်မိ
သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့်မူ ဒါလင်သည် ထို
စကားလုံး မှန်တိုင်းတွေကြားထဲတွင် ပိုမိုမိကာ ချောင်ကလေး
တစ်ချောင်တွင် ကုပ်နေတတ်သည်။

အခြေအနေ ပေါင်းစုံတို့၏ ပဋိပက္ခ။ ဇာတ်သဘင်လောက
ဝေဖန်ရေး၊ ပီကာဆို၏ ပန်းချီကား။ ဆွေးမြည့်နေတဲ့ အရိုး
တွေကို ရေးခြယ်ပြုပြီး အဲဒီအရိုးပန်းချီကားကြီးကို ဒေါ်လာ
တစ်သောင်းနှင့် ရောင်းတယ်ဆိုတာကတော့ လွန်တာပေါ့ဗျာ။
ကျွန်တော်ကတော့ ထရော့စကီကို သဘောကျတယ်။ အဂ္ဂါအာ

လန်ပိုးဟာ နောက်ဆုံး အမေရိကန်တွေထဲမှာတော့ နောက်ဆုံး ဝေဖန်ရေး သမားပဲ။ သူ့နောက်မှာ ဝေဖန်ရေးသမား စစ်စစ် မရှိတော့ဘူး။ သူ့သေတော့ လူတွေက အမေရိကန် ဝေဖန်ရေး ဝါဒရဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ ပန်းစည်းတော့ သွားချကြတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးစာအုပ်ကို ဝေဖန်လို့ ကျွန်တော် ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါလင်သည် သူတို့စကားဝိုင်းမှ စကားလုံးမှန်တိုင်းတွေကြားထဲတွင် လူးလိမ့်နေသည်။ တစ်ခါတွင် လူစိက စီးကရက် မီးခိုးတွေကြားက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်ကို ဒါလင်မြင်လိုက်ရ၏။ ဒါလင်သည် သူ့ဇနီးနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်ကာ အကြောင်းတစ်ခုရှာ၍ မီးဖိုထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ရေခဲနှင့် ဝီစကီပုလင်းကို လိုက်ရွာသည်။

ဖလက်ဟာတီက တံခါးဝတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရပ်၍ စကားပြောနေသည်။

‘လာပါကွယ်၊ ကိုယ်နဲ့ အတူ လိုက်ကြည့်လှည့်ပါ။ ဒီရောက်အောင် ဆင်းလာမှတော့ ဒီပြဇာတ်ကို ကြည့်သွားဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒီလို တနင်္ဂနွေညမျိုးမှာမှ ကြည့်ရတာ၊ ဇာတ်ရုံထဲက ထွက်လာရင် ကိုယ်တိုင် သီချင်းဆိုချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာလိမ့်မယ်’

ဖလက်ဟာတီသည် နှာခေါင်းကျိုးနေသည့် အိုင်းရစ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမား သမဂ္ဂ၏ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ဖြစ်သည်။ ဖလက်ဟာတီသည် သူတို့အိမ်သို့အဝင်အထွက် လုပ်နေသည်မှာ ခြောက်လခန့် ရှိသွားပြီ။ ငြင်းခုံလျင်လည်း သူ့အသံမှာ အကျယ်ဆုံး။

‘ပြဇာတ်က ဒီတစ်ပတ်မှတင်တဲ့ ပြဇာတ်အသစ်၊ ဖလက်ဟာ တီကို စောင့်နေသည်ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်၊ တက္ကစီ ဒ ရိုင် ဘာ တွေ အကြောင်း’

‘အိုဒက်ရဲ့ ပြဇာတ်လေ၊ အိုဒက်ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်ရေးဆရာကို သိတယ် မဟုတ်လား’

ဖလက်ဟာတီနှင့် ရပ်နေသည့် ကောင်မလေးက ဒါလင်ကို မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း ကိုယ်တော့ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး’ဟု ဒါလင်က ပြောသည်။

‘ပြဇာတ်ဆရာက အသစ်ကိုး၊ ဘယ်ကြားဖူးမလဲ’ဟု ကောင်မလေးက ပြောသည်။

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ ပြဇာတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တနှင်နှေနေ့ ည တုန်းက ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျား သွားကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်’

ထိုစဉ် လူစီအနားသို့ ရောက်လာကာ ရှင်မြူးသော အသံ ဖြင့်

‘လာပါ ဘေဘီရယ်၊ ကိုယ်တို့ တစ်နေ့လုံး ဒီနေ့ လေးနက် တာတွေချည်းပဲ ပြောနေကြတယ်၊ သွားကြည့်ချေရအောင်’

‘အောင်မယ်လေး ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာတွေကို ပြဇာတ်ထဲ သွားကြည့်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ နေ့တိုင်း သူတို့နဲ့ တွေ့နေရတာ’

ဒါလင်က ပြောသည်။ အမှန်ကတော့ ပြဇာတ်မကြည့်ချင်၍ ငြင်းနေခြင်းမဟုတ်။ လူစီကို တခစ်ခစ်ရယ်အောင် စကားပြော တတ်သည့် ဖလက်ဟာတီနှင့်အတူ မှလိုက်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘ဒါဖြင့် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်’

‘အဲဒီရုပ်ရှင်လဲ တော်တော်ကောင်းတယ်ဗျ၊ အဲဒီ ဒါရိုက်တာ က အရင်တုန်းက ပြဇာတ်ဆရာ၊ ပြီးတော့ ဘေ့စ်ဘော့ချန်ပီယံ’

‘လာပါ ဘေဘီရယ်၊ ရုပ်ရှင်လဲ ကောင်းမှာပါ’

‘အိုဒက်က ဆံပင်ရှည်နဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ညွှန်ခံပုံတစ်ခုမှာ တွေ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ မင်းသား’ ဟု ကောင် မလေးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ မြို့ထဲကို မလိုက်ချင်ဘူးဗျာ၊ စိတ်ပျက်လွန်း လို့’ ဟု ဒါလင်က ပြောသည်။ ဖလက်ဟာတီနှင့် သူ့ ကောင်မလေး မြန်မြန်ထွက်သွားစေချင်သဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒါဖြင့်လဲ သဘောပဲ’

လူစီက ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးဖြင့် ပြောသည်။ လူစီသည် ယခုမှ တွေ့ဖူးသည့် လူစိမ်း တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်မတော့ သွားမယ်၊ ကျွန်မတို့တော့ ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာ မရှိဘူး၊ ပျော်ပျော်ပဲ’

လူစီက သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်နှုံလိုက်သည်။

ဖလက်ဟာတီက ကုတ်အင်္ကျီကူ၍ ဝတ်ပေးရင်း သူတို့သုံး ယောက်သည် စကားတပြောပြောဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။

တံခါးသည် ဂျိမ်းခနဲ ပိတ်သွား၏။ လူစီသည် သူ့ကိုပင် နှုတ် ဆက်မသွားခဲ့။ ဒါလင်သည် အခန်းထဲတွင် လေးပတ်ပြည့်အောင် လျှောက်ပြီး ဆန်းဒေးတိုင်းသတင်းစာ ပစ်ချထားသည့် ဆိုဖာ ပေါ်တွင် ပစ်လွဲချလိုက်သည်။ ငါးမိနစ်လောက် ပက်လက်လှန်၍ လှဲရင်း မျက်နှာကြက်ကိုကြည့်ကာ ဖလက်ဟာတီသည် သူ့မိန်းမ နှင့် ကောင်မလေးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွဲကာ လမ်းလျှောက် ရင်း စကားတွေ ဖောင်နေလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး မနာလိုဖြစ်နေ သည်။

လူစီသည် ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ ညနေက ခေါင်းလျှော် ထားသဖြင့် သူ့ ဆံပင်များသည် နူးညံ့ ပေါ့ပါးနေကြသည်။ ဆံပင်များသည် ဖွာလန်ကြ နေဘဲ ခေါင်းပေါ်တွင် ပိပြားကာ ကပ်နေကြသည်။ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်နေ ပုံကလည်း ချစ်စရာ။ လူစီသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုလှိုလှလာ သည်။ သူ့ ကိုယ်ပိုင်အလှကို သဘောပေါက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပြီး ထိုအလှကို ပေါ်လွင်လာအောင် ပြင်တတ် ဆင်တတ် သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

‘အရူးတွေ အလကား အရူးတွေ’ဟု ပြောပြီး ဒါလွင်သည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်ပြီး အနီးဆုံးအရက်ဆိုင် သို့ ထွက်လာခဲ့ကာ ဝီစကီငါးခွက်ကို သောက်ပစ်လိုက်သည်။ သောက်စရာ ပိုက်ဆံကုန်သွားတော့မှ အရက်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက် လာခဲ့သည်။

ထိုနောက်မှစ၍ နောက် နှစ်များစွာသည် သူတို့အဖို့ မှန်မိုင်း ပြီး တောင်ဆင်းကိုဆင်းရသည့်နှစ်များဖြစ်သည်။ လူစီသည် သူ့ အပေါ်တွင် ကောင်းပါ၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် သူ့ကို ချစ်ပါ၏။ ကြင်နာပါ၏။ သည်အတွင်းတစ်ကြိမ်သာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရန် ဖြစ်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သူက သူတို့ပြည်နယ်အမတ်ဖြစ်သည့် လန် ဒန်ကို မဲပေးမည်ဟုလူစီကိုပြောသည်။ (လူစီက ‘ဘုရားရှေးဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ရှင့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သတင်းစာ လေး ဘာလေးလဲ မဖတ်တော့ ဘူးလား၊ အဲဒီ လူက ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှမရှိတဲ့ ရီပတ်ဗလီကန်၊ ကလေးကချေထဲကလူ’ ဟု

ပြောသည်။) နောင်တော့ သူစိတ်မကောင်းအောင် ပြောသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်းဖြင့် သူ့ကိုတောင်းပန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့တောင်းပန်ပုံမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်သည့်နည်းပုံပင်။

ဒါလင်သည် သူ့ဇနီးအကြိုက်ကို ကြီးစား၍ဆောင်၏။ သူ့ဇနီး သွားသလို အနံ့ပညာပြတိုက်များ၊ ပန်းချီပြတိုက်များကို သွား၏။ ပြဇာတ်များကို လိုက်ကြည့်၏။ စာအုပ်ဆိုင်များကို လျှောက်လည်၏။ သူ့ဇနီး ကျေနပ်စေရန် အထင်ကြီးစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား၏။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ။ ဒါလင်သည် ထိုအလုပ်များကို လုပ်ရသည်ကို ငြီးငွေ့သည်။ သူ့ကြည့်သမျှ သူ့ကြီးစား၍ ဖတ်သမျှ သူ့နားထောင်သမျှတို့သည် သူ့အဖို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှမရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် ဒါလင်သည် ထိုအလုပ်များကို လိုက်လုပ်မနေတော့ဘဲ စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ သူသည် တွေးမိတွေးရာကို တွေးနေသည်။ လူစီသည် ညဉ့်နက်မှ အိမ်သို့ပြန်လာမည်။ ဘာတစ်ခုခုမျှမပြောဘဲ အိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ်မည်။ သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် လူစီနှင့် သူသည် ကွာရှင်းဖို့ ကောင်းမည်ဟု ညပေါင်းများစွာ တစ်ယောက်တည်း ညစာစားရင်း တွေးနေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အထီးကျန်နေရမည်ကို သူ စိုးရိမ်သည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော ဘဝမှာ နေရမည်ကို သူ ကြောက်သည်။

လူစီနှင့် ဘယ်တော့မျှမတွေ့ကြတော့ဘဲ ကွာရှင်းရတော့မည့် အဖြစ်မျိုးကို သူ မနေနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဒါလင်သည် မယားအလိုကို လိုက်သည်။ မယားအပေါ်တွင် သည်းခံသည်။ သူ့ခေါ်ရာ မညည်းမညှူလိုက်သည်။ မယားအလိုကျခိုင်းရာကို လုပ်ပေးသည်။ မယားငြိုငြင်မည်စိုးသဖြင့် ပွဲရုံတစ်ရုံတွင် ပွဲရုံစာရေးကလေးဝင်လုပ်သည်။ ထိုလှခဲဖြင့် သူ့ဘာသာသူ့သုံးသည်။ သူ့အရက်ကို သူဝယ်သည်။

ထိုစဉ် အင်္ကျီဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှ ကောလိပ်ကျောင်းများသို့ လှည့်လည် ရောင်းချသည့် နယ်လှည့် အရောင်းကိုယ်စားလှယ် အလုပ်တစ်ခုကို ရသည်။

‘တို့လိုချင်တဲ့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်က ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတာ အဲဒါမျိုးကုလွို ပြောနိုင်တဲ့ဂိုက် မျိုး ရှိရမယ်’ ဟု ဆိုင်ရှင် မစ္စတာရိုဇင်ဘတ်က ပြောသည်။

မစ္စတာရိုဇင်ဘတ်သည် ဒါလင်၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်တောင့် တင်းသော ပခုံး၊ ချပ်ရပ်နေသော ဝမ်းဗိုက်၊ သပ်ရပ်စွာ ဖြီး ထားသည့် ဆံပင်နှင့် ရိုးသားပုံရ၍ အရေကွန့်တို့မရှိသော မျက် နှာကို သေချာစွာကြည့်နေသည်။

‘ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရင်တော့ မင်းကိုပဲ ခန့်ဖြစ်မှာပါပဲ။ မင်းအကြောင်းကိုလဲ ငါ စုံစမ်းပြီးပါပြီ။ ကျောင်းတုန်းကဆို ရင်လဲ မင်းက လူသိများပြီး မင်းကိုခင်ကြတယ်ဆိုတာ ငါသိပြီး ပါပြီ။ မင်းက ကျောင်းတုန်းက ဘောသင်းမှာ ခိုက်ထရစ်ချိနဲ့ အတူ နောက်ဘန်းမှာ ကစားခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်’

ဒါလင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘သူကော ခု ခိုက်ထရစ်ချိ ဘာလုပ်နေသလဲ’

‘သူက ခု ပလတ်စတာအင်္ကျီကို ဝတ်ထားရတာ ခုနစ်နှစ် လောက် ရှိပြီကွာ။ သံထောက်တွေထောက်ပြီး ဝတ်ရတာပေါ့။ အရှင်တုန်းက ကြေးစားဘောသမား လုပ်တယ်လေ။ နောက် တော့ သူ့ကို ကွင်းထဲမှာစိုင်းနှင်းကြတာနဲ့ ကုပ်ကျိုးသွားတယ်။ တို့ဆိုင်ကထုတ်တဲ့ အင်္ကျီတွေက ရောင်းရတာ လွယ်ပါတယ်။ မထိုင်းပါဘူး။ သွက်ပါတယ်။ ပုံကျကျချုပ်ထားဘဲ အင်္ကျီတွေ ပါ။ ဗရွတ်ဘရားသားတို့လို နာမည်တို့ ဘာတို့တော့ သိပ်မရှိ သေးဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ရှိလာမှာပေါ့’

ထိုနေ့ညတွင် ဒါလင်က သူ့ဇနီးလူစီအား ပြောသည်။

‘တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်လောက်တော့ ရမှာပဲ။ အသုံးစရိတ်ကို နုတ်ပြီး ကျန်တာလေးကို စုရင်တော့ နယူးယောက်ပြန်လာပြီး ရှုပ်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်လောက် ဖွင့်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ’

‘ဟန်ကျတာပေါ့ ဘေဘီရဲ့’ ဟု လူစီက ပြောသည်။

‘ခုတော့ ဒီလိုပဲ နေရဦးမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်က တစ်လကို တစ်ခေါက်လောက်ပြန်၊ နေ့ရာသီနဲ့ တခြားအားလပ်ရက်တွေလဲ ပြန်လာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မကြာမကြာ တွေ့နိုင်မှာပေါ့’

ဒါလင်က သတိထား၍ပြောသည်။

‘ဒါပေါ့ ဘေဘီရဲ့’

ဒါလင်သည် သူ့ဇနီး လူစီ၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ လူစီသည် ယခု အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်တွင် အလှပန်းတွေ ပွင့်ကာ အရင်တုန်းကထက်ပင် လှနေသေးသည်။ သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်တုန်းကလို သူ့ကိုသနားကြင်နာသော်လည်း စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့နေသည့် အသွင်သည် မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

‘ဒီအလုပ်ကို လက်ခံရမလား’ ဟု ဒါလင်က မေးသည်။

သူ့ စိတ်ထဲတွင် လူစီက လက်မခံနဲ့ဟု ပြောစေချင်သည်။ ဘေဘီရယ်၊ ကိုယ်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဒီမှာပဲ အတူနေကြရအောင်ပါ။ ခွဲမနေပါနဲ့ဟု ပြောစေချင်သည်။

သို့ရာတွင် လူစီကမပြော။

‘ကောင်းသားပဲ၊ လက်ခံလိုက်ပါလား’ ဟုသာ ပြောသည်။

သူခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါလင်သည် ထိုင်ရာမှထကာ ဇနီးသည်ကို ကျောခိုင်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်နေလိုက်ရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူနှင့် ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်အတွင်း သူ့ဇနီး မမြင်ဖူးသေးသည့် အမှုအရာများကို သူ့မျက်နှာတွင် အထင်းသားပေါ်လာတော့မည်။

‘တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာ ၅၀ ဆိုတော့လဲ မနည်းပါဘူး၊ တစ်သက်မှာ ဒေါ်လာ ၅၀ ကို မြင်မှ မြင်ဖူးပါတော့ မလားလို့ အောက်မေ့နေတာ’

သူကပြောပြီး ရယ်သည်။ ဇနီးသည်လည်း ရယ်သည်။

ဒါလင်သည် အားကစားကွင်းထဲက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပါးပါးကလေးပေါ်မှာ လိုင်သည်။ အားကစားရုံအရိပ်ကြီးသည် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ မကြာခင် သူ့ကို ဖုံးအုပ်သွားတော့မည်။ အဝေးတွင်မူ ဆည်းဆာ၏မြူငွေပေးပါးထဲက တက္ကသိုလ်မှ မီးရောင်ကလေးများသည် မှန်ရီစွာ လင်းလက်နေကြ၏။

၁၅ နှစ်တောင် ရှိသွားပါပကော။

ဖလက်ဟာတီသည် ယခုတိုင် သူ့ဇနီးသည် လူစီနှင့်တူခဲ့တ်နေဆဲ။ သူ့ဇနီးကို ကော့တေး ပါတီများသို့ ခေါ်ထုတ်သွားဆဲ။ သူတို့ ရောက်လေရာရာ ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ဝိုက်တွင် ဖလက်ဟာတီ၏ ကျယ်လောင်သော ရယ်သံနှင့် သူ့ဇနီးသည် လူစီတို့၏ တဟင့်ဟင့် ရယ်သံတို့သည် ပျံ့လွင့်နေဆဲ။

ဒါလင်သည် သူ့ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်။

မျက်စိ ထဲတွင် လွန် ခဲ့ သည့် ၁၅ နှစ် က ဘော လုံး သမား ကလေး။ တစ်ဖက်မှ ကန်ပို့ လိုက်သော ဘောလုံးကို သွား ကောက်ပုံ၊ အလယ်နှောက်တန်းလူတွေကြားမှ ဖြတ်ကာ ဘော လုံးကို ရှေ့သို့ သယ်လာပုံ၊ ဘောလုံးကွင်း အလယ်သို့ သယ် လာပုံ၊ သူ့ ခူးသည် နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက်၊ မြောက်လိုက် ကျလိုက် ဖြင့် လှပစွာ လှုပ်ရှားနေပုံ၊ နှောက်တန်းလူကို ကျော်၍ သယ် နိုင်မည်ဟု သိသဖြင့် သူ့ မျက်နှာ ပြုံးနေပုံ စသည်တို့ကို သူမြင် ယောင်သည်။

ထိုအချိန်သည် သူ့ ၁၀ တွင် အတက်ဆုံးအချိန်။ သည်တုန်း က သူက အသက် ၂၀ ရှယ် ဘောသမားကလေး။ ဆောင်းဦး ပေါက် ဆည်းဆာ ကွင်းပြင်ထဲမှာ သေခြင်းတရားနှင့် အဝေး ကြီး။ လှေက အဆုတ်ထဲသို့ အလွယ်တကူ ဝင်လာနေဆဲ။ သည် တုန်းကတော့ ဘယ်သူ့ ကိုမျှထိမထင်။ ဘာမဆို သူလုပ်နိုင်သည် ဟု ထင်သည်။ ဘယ်သူ့ ကိုမဆို အလဲထိုးပစ်လိုက်နိုင် သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ပြေးစရာရှိလျှင်လည်း အမြဲတမ်း အနိုင်ရအောင် ရှေ့ရောက်အောင် ပြေးနိုင်သည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ အားကစား လေ့ကျင့်ခန်းဆင်း၊ ပြီးတော့ ရေခွေး ရေပန်းအောက်မှာ ရေ ချိုး၊ ရေသုံးခွက်ကို အဝသောက်၊ စိုစွတ်နေသည့် သူ့ ခေါင်း ပေါ်တွင် အေးမြသည့် ညဦးလေပြည်က တညင်းညင်း တိုက် လျက်။ အမိုးဖွင့်ထားသည့် ကားပေါ်တွင် လူစီနှင့်အတူ နှစ် ယောက်သား အိမ်ပြန်။ လူစီက ခေါင်းတွင် ဦးထုပ်မပါ။ မျက် နှာက ပြုံးလျက်။ ပြီးတော့ သူ့ ကို ပထမဆုံးပေးသည့် အနမ်း။

ဘောလုံးအမှတ်တွေကလည်း အမှတ်ကောင်းတွေ။ ကိုက် ဂဝ အပြေး။ ပြီးတော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ အနမ်း။

ထိုအရာများ ပြီးသည့်နောက်တွင်မူ သူ့ အဖို့ အရာရာ ကျဆုံး ခန်း။

ဒါလင်သည် ရယ်လိုက်၏။ သူသည် မဟုတ်သည့် နေရာတွင် သွား၍ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းမိနေပြီလားဟု သူ့တေးနေသည်။ သူသည် ၁၉၂၉ ခုနှစ်အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ နယူးယောက်မြို့တော်အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ မိန်းမရွယ်ဘဝသို့ ရောက်နေသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် အတွက် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်တော့ လူစီသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်လာရမည်။ သူ့လက်ကို လာတဲ့ရဦးမည်။ တစ်နေ့နေ့တော့ ဒါလင်တို့ ပြန်ကောင်းစားသည့်အချိန် ရှိရဦးမည်။ သို့ရာတွင် ယခုတော့ မဟုတ်။ ဘယ်အချိန်မှာ ကောင်းစားမည်ကိုမူ မသိ။ ယခု မပြောနိုင်သေး။

ယခုတော့....

ယခုတော့ သူသည် အားကစားကွင်း တစ်ခုထဲမှာ ထိုင်နေ သည်။ သူနှင့် ၁၅ နှစ်ခန့် ဝေးနေသော အား ကစား ကွင်း တစ်ခုထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ဇနီးသည် လူစီသည် တခြား မြို့ တစ်မြို့တွင် သူ့ထက်သာသည့် အခြားလူတစ်ယောက်နှင့် ညစာ စားနေလိမ့်မည်။ ထိုလူနှင့်အတူ သူ့နားမလည်သော အခြား သော ဘာသာစကားတစ်ခုဖြင့် စကားပြောနေလိမ့်မည်။

ဒါလင်သည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထိုနောက် ပြုံးလိုက်၏။ မပြုံး၍ မဖြစ်၊ မပြုံးလျှင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာမည်ကို သူသိ သည်။ သူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သည်နေရာကလေးသည် အိုကော်နာ ကန်တင်လိုက်သော ဘောလုံးကို သူခက်ခက်ခဲခဲဖမ်းလိုက်သည့်နေရာ။ အမှတ်အများ ဆုံးရသည့် အကွက်ကလေး။

ဒါလင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲ တွင် ထပ်ခနဲ ဝင်လာသော ဘောလုံး၏အတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် အလယ်နှောက်တန်းလူကို တိုက်ထုတ်ရန်အတွက် တင်ပါးကို ယမ်းခါပစ်လိုက်သည်။ အလယ်စည်းနားက မြေကြီးပေါ်တွင် လုံးထွေးလဲကျနေသူနှစ်ယောက်ကိုကျော်ကာ ခြေကို မြှောက်၍ အားရပါးရပြေးသည်။ သူပြေးပုံက သက်သေသင့်သက်သာ။ လွယ်လွယ်ကူကူ။ ဘာမျှမပင်ပန်း။ ဘောလုံးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်ဖွံ့ဖွံ့ကလေး ကိုင်ကာ ဆယ်ကိုက်လောက် ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့ဆီသို့ ခုန်ဝင်လာသော အလယ်နှောက်တန်းလူကို ရှောင်သည်။ ချိုင့်ကျင်းတွေပေါ်သည့် ကွင်းပြင်တစ်ခုထဲတွင် ပြေးနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် တင်ပါးလို သူ့တင်ပါးများသည် လှုပ်ယမ်းနေကြသည်။

တစ်ဖက် နောက်တန်းလူကို တိုက်လှဲပစ်ခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်များက မြက်ခင်းပေါ်တွင် တဒုန်းဒုန်း ပြေးလျက်။ လက်နှစ်ဖက်က တောင့်တင်းလျက်။ တံတောင်ဆစ်က တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဖမ်းဆုပ်လျက်။ ချာခနဲလှည့်ကာ ဂိုးစည်းဆီသို့ ပေါ့ပါးလှပစွာ ပြေးလျက်။ ကွင်းတစ်လျှောက် အားကုန်ပြေးလာခဲ့ပြီးနောက် ဂိုးစည်းထဲသို့ရောက်၍ အရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည့်အခါမှပင် ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်၍ သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်ကို သူမြင်တော့သည်။

ထိုအခါမှပင် သူသည် အရှိန်ရပ်လိုက်ပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အောက်သို့ ချလိုက်၏။ အနည်းငယ် မောသည့်တိုင် သူ့အခြေအနေသည် ကောင်းနေသေးသည်။ ကိုက် ၈၀ အားကုန်ပြေးလာသည့်တိုင် ဘာမျှမဖြစ်သေး။

‘ငါက အရင်တုန်းက ဒီကွင်းမှာ ကစားခဲ့ဖူးတယ်ကွ’ ဟု သူပြောသည်။

၂၄၀ ပြသန်းတင်္ဂီ

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးက ဘာမျှပြန်မပြော။ ဒါလင်
သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရယ်ပြီး မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပူးကပ်
ထိုင်နေကြသော သူတို့အတွဲကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပခုံးကို
တွန်း၍ ပြန်လှည့်ကာ သူ့တည်းခိုခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ သီးနေသည်။
ချွေးသီးချွေးပေါက် များသည် သူ့အင်္ကျီကော်လံထဲသို့ စီးကျ
လာကြလေ၏။

[အပေရိကန် စာရေးဆရာနှင့် ပြဇာတ်ရေးဆရာ *Irwin Shaw*
The Eighty-Yard Run ကို ပြန်ဆိုသည်။]